

Satan's Diyu

Contents

Satan's Diyu	1
1. Chương 1: Thiên Thần Và Ác Quỷ	2
2. Chương 2: Ác Quỷ? “ác Quỷ”	5
3. Chương 3: Nhà? Vô Giá... Vết Thương	7
4. Chương 4: Hạ Nhị – Quảng Nhật Thực Mùa Hè	12
5. Chương 5: Đầu Bên Này, Đầu Bên Kia	14
6. Chương 6: Cảnh Sát, Phụ Nữ, Cậu Ấm	19
7. Chương 7: Bóng Tối Xen Lẫn Cùng Ánh Sáng	23
8. Chương 8: Bướm, Kén	27
9. Chương 9: Đỏ	31
10. Chương 10: Thợ Săn, Con Mồi	36
11. Chương 11: Xe Lửa Và Đứa Trẻ	40
12. Chương 12: Ouma Ga Toki	45
13. Chương 13: Game Start	50
14. Chương 14: The Doll Is In The Game	55
15. Chương 15: The Evil Is In The Game	58
16. Chương 16: Dolls And Dancing Evil	62
17. Chương 17: Chuyện Cười Hắc Ấm	65
18. Chương 18: Ánh Sáng Đen, Bóng Tối Sáng	69
19. Chương 19: Cậu Không Phải Cậu Ấy	74
20. Chương 20: Trẻ Ngoan? Trẻ Hư	79
21. Chương 21: Chôn Cất	82
22. Chương 22: Thuốc Độc	87
23. Chương 23: Mưa	92
24. Chương 24: Sự Thật	98
25. Chương 25: Vỡ Nát	101
26. Chương 26: Như Em Mong Muốn	106
27. Chương 27: Chủ Nhật Đen	111
28. Chương 28: Tôi Nghe Theo Lời Thì Thầm Của Satan, Đi Tới Địa Ngục Của Satan	115
29. Chương 29: Bữa Tiệc Của Ác Thú	118
30. Chương 30: Vũ Hội Đỏ Và Đen	122
31. Chương 31: Lễ Đen	126
32. Chương 32: Chỉ Là Đồng Thoại	131

Satan's Diyu

Giới thiệu

Thể loại: Thanh thủy văn, 1×1, hiện đại, phi thực tế, tâm lý, kỳ bí, lý luận, (cực kỳ) HẮC ÁM, HE. Edit: AliceBeta: W

1. Chương 1: Thiên Thần Và Ác Quỷ

Ác quỷ thích thiên thần.

Để được thiên thần nhớ nhưng, ác quỷ đầu tiên chính là sám hối tội của mình với thiên thần, giống như loài người. Nhưng thiên thần từ chối nó vì bản thân nó chính là tội lỗi. Ác quỷ rất thất vọng, nó bắt đầu tự sa ngã, bất chấp tất cả dâng quà của mình lên — dù chúng quý nhiều thiên thần. Bất đắc dĩ, thiên thần đành phải chạy khỏi ác quỷ, nhưng không phát hiện được ý đồ đích thực của ác quỷ... Đây là cái gì với cái gì...?”

“Như cậu thấy, đồng thoại đó!”

“Mình biết...” Thiếu niên cất tiếng đầy đầy mắt kính dường như rất bất đắc dĩ, cười gượng nhìn sách tranh cũ kỹ, cuốn sách hơi nhăn nhúm, dường như từng bị thấm nước. “... Cho nên nói, tại sao lại cho mình xem câu chuyện đồng thoại này?”

“Hạ Nhị, cậu biết mà, tớ là trưởng hội kịch truyền thống.” Thiếu nữ tóc đen khinh thường thiếu niên cười gượng, từ trên cao nhìn xuống thiếu niên ngồi trên ghế dựa. “... Hơn nữa, lễ hội đã sắp đến!”

“.....” Đã mơ hồ đoán được thiếu nữ muốn nói gì, Hạ Nhị hừ ra tiếng, phảng phất như giấy giữa sắp chết. “... Cho nên?”

“Vở kịch của lễ hội lần này, tớ muốn cậu làm vai – chính.” Bóng cô gái bao trùm Hạ Nhị. “Đúng, kịch bản tổng thể chính là cái này!” Cảm giác tồn tại của quyển sách nhăn nhúm không đáng nhìn trên tay Hạ Nhị lúc này được phóng đại lên vô hạn.

“Đừng oán giận hỏi tại sao lại là cậu!” Thiếu nữ liếc một cái nhìn ra ý nghĩ của Hạ Nhị, thả toàn bộ khí thế ra. “Thứ nhất, cậu rất đẹp trai! Thứ hai, cậu nổi tiếng! Thứ ba, kịch bản chính là cần mẫu hình giai đẹp ôn hòa như ánh nắng này của cậu, chứ không phải cái loại công tử bột ảo lả nghe nói nổi tiếng nhất. Thứ tư, thanh mai trúc mã chính là dùng để chà đạp!”

“.....” Đã lười tranh cãi cùng thiếu nữ, Hạ Nhị phiền não xoa xoa ấn đường, tập trung sự chú ý qua sách tranh. Cuốn sách rất mỏng, vết tích bị thấm nước rất rõ ràng, góc trang đôi khi rách nát. Lật về, trên trang giấy óng vàng dùng bút sáp màu đơn giản vẽ ra một thiên thần nhỏ đáng yêu, phía dưới thiên thần nhỏ là cái tựa hình tròn rực rỡ đủ màu kiểu trẻ con. “..... Angel and Evil.....” Một câu chuyện đồng thoại chưa từng nghe qua, càng chưa hề đọc đến.

Hạ Nhị nhẹ giọng đọc, lật lật, có chút nghi hoặc ngẩng đầu.

“Tác giả là ai?”

“Không biết!” Thiếu nữ dùng giọng điệu hùng hồn đương nhiên nói với cậu như vậy.

“... Được rồi, tại sao cậu lại chọn nó làm kịch bản?” Hạ Nhị đỡ trán nhịn xuống xúc động. “Mình lần đầu tiên nhìn thấy loại đồng thoại có tư duy thế này, chính xác hơn, mình cảm thấy không nên gọi nó là “đồng thoại.” Trong nhận thức của cậu, đồng thoại, trước giờ đều là công cụ dùng để dẫn dắt trẻ con sinh ra ảo tưởng tốt đẹp và gây dựng quan niệm thiện ác không cần thiết —— hoàng tử, công chúa, thiên thần là thiện; rồng ma, phù thủy, ác quỷ, là ác. “... Hơn nữa, nửa phần cuối của nó đâu?” Hạ Nhị lật đến trang cuối cùng, nội dung trong đó dừng lại đột ngột ở “... ý đồ đích thực của ác quỷ”, khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

“Không biết!” Vẫn là câu trả lời hùng hồn đương nhiên.

“Thế thì, tiểu thư Hình Ảnh Ly, xin hỏi cô lục thứ đồ cổ này từ trong đồng sách ra mất bao nhiêu...!”

“À, cái đó à!” Thiếu nữ bị chỉ đích danh không để tâm đến tiếng nói có chút nghiêng rằng nghiêng lợi của thiếu niên, gạt tóc đen nhánh trên vai ra phía sau. “Cũng không tốn bao nhiêu công sức, chỉ liếc nhìn một cái, chợt cảm thấy “À, chính là nó!”. Lúc lấy ra cũng chỉ có một nửa. Hỏi những người khác, chưa ai từng nghe thấy câu chuyện đồng thoại này —— vừa khéo, như vậy sẽ không lo bị lộ kịch bản!”

Con người đen của Hình Ảnh Ly sáng chói. “Kịch bản không cần lo lắng, nếu chúng ta ngay cả điểm ấy cũng không làm được, bắt cả hội kịch truyền thống ra r*pe!” Bùng nổ cực kỳ mãnh liệt.

“... Cậu chắc chắn nó hợp gu đại chúng...?”

“Con trai à!” Hội trưởng hội kịch truyền thống vỗ vai thiếu niên, lời nói chân thành. “Dạo này, cái gọi là thịnh hành, không phải là chính thống!”

“... Được rồi!” Thấy ánh sáng “tình thế bất buộc” trong mắt cô bạn thanh mai trúc mã, Hạ Nhị từ bỏ giấy giũa, trong bất đắc dĩ có mang yêu chiều. “... Mình không chắc có thể diễn vai ác quỷ thật hoàn mỹ...”

“Cậu đang nói cái gì vậy hả?” Thiếu nữ tóc đen ôm ngực, nhìn Hạ Nhị. “Tớ có nói để cậu diễn ác quỷ sao?”

“.....” Thiếu niên sững sờ.

“Quên nói rồi, Hạ Nhị, lần này vai cậu phải diễn chính là ——” Con người đen của thiếu nữ đối diện với thiếu niên, mang sự dứt khoát không cho phép nghi ngờ. “... Angle! Tên khoa học: thiên thần, cũng thường được gọi là người chìm!”

“.....” Có trong nháy mắt như vậy, trong mắt Hạ Nhị hiện lên run rẩy. Cậu mấp máy môi, dường như cố gắng tìm về giọng nói của mình, tiếp tục đề tài để che giấu sự vô lực của bản thân. “... Đây là chuyện cười hay nhất mình nghe được ở thế kỷ này!”

Cậu cười lớn, thật sự giống như bị chọc cười như lời cậu nói.

“... Cậu không đi tìm No.1 mà cậu nói, bạn Ivy —— cậu ta không chỉ quá nổi tiếng, thêm nữa, từ “thiên thần” này dường như chính là được đặt làm theo số đo của cậu ấy, mà tìm tới... mình?”

Lời thiếu niên cũng không phải phóng đại. Ivy ở vị trí No.1 trên bảng danh tiếng quả thật có dư thực lực, thân là con lai, Ivy có tóc vàng gợn sóng và khuôn mặt phẳng phất như ngay cả Thượng Đế cũng bất công trao tặng, còn được thêm cái mác nhiều tiền. Tất cả những thứ này đều khiến cậu ta đạt đến một mức độ vô cùng khủng khiếp chỉ trong vài tuần nhập học ngắn ngủi.

Hạ Nhị luôn tự mình biết mình, cho nên, Hạ Nhị dùng giọng điệu vô cùng chân thành nói.

“Thưa giám đốc truyền hình vĩ đại, nếu không ngại, tôi có thể dẫn quý cô đến phòng y tế —— quý cô có vẻ như có chút vấn đề về mắt...”

“... Cậu đang nghi ngờ ánh mắt của tớ...?”

“Không không không, là tôi nhầm, thật ra xuất hiện trực trặc chính là kết cấu tổ chức bộ não của quý cô chứ không phải...”

“Hạ Nhị!” Giọng nói thiếu nữ cứng ngắc như một đường thẳng, không chút lên xuống.

“Được được, nhưng bình thường, đều là nữ thiên thần thuần khiết và nam ác quỷ tà ác cơ mà...” Hạ Nhị đang nói đột ngột dâng lên ý nghĩ không tốt, giọng cậu bắt đầu xỏ xiên. “... Sếp này, sếp sẽ không phải muốn chơi trò chuyển vai nam nữ... chứ?”

“Chuyển vai nam nữ?” Hình Ảnh Ly ôm ngực cười nhạo khinh thường, từ trên cao nhìn xuống Hạ Nhị. “Chuyện nhảm như vậy ai sẽ đi làm chứ!” Lúc thiếu niên còn chưa kịp mở miệng, thanh mai trúc mã của cậu đã xuất ra nụ cười nữ vương. “Cái kiểu kịch tình đó cũ rích, phải là nam nam mến nhau, đó mới là tình túy không chính thống!”

“.....” Bạn nhỏ Hạ Nhị bị shock, chỉ có thể nhìn lên sự tồn tại vĩ đại trước mắt.

“Được rồi, trước không nói tới ác quỷ!” Hình Ảnh Ly nghịch nghịch tóc đen của mình, giọng nói thản nhiên lại kiên quyết. “Nhưng, thiên thần phải là cậu diễn!”

“... Nhất định phải là mình sao?” Tiếng Hạ Nhị bỗng dưng trầm thấp xuống.

“.....”

Trước khi Hình Ảnh Ly mở miệng lại chuyển thành nhẹ nhàng cất lời.

“... Bó tay với cậu rồi, được rồi, mình diễn!” Ánh mắt hướng về thanh mai trúc mã của mình có chút phức tạp, cậu cười phá lên, chìa ba ngón tay ra đâm đâm. “Thù lao, ba KFC!”

“... OK!” Có chút bất ngờ, Hình Ảnh Ly bình thường dứt khoát nhét tiền vào mắt lại không cò kè trả giá với Hạ Nhị. Hạ Nhị huýt sáo, không nói thêm gì nữa.

2. Chương 2: Ác Quỷ? “ác Quỷ”

... Thiên thần mình nhận! Vậy ác quỷ thì ai diễn? Nếu cậu thật sự tìm tới một người... nam tính, thì... xin lỗi, mình không thể trình diễn tiết mục nhìn nhau đâm đuổi của Lương Sơn Bá và “Chúc Anh Đãi” đối với người có cấu tạo thân thể đồng dạng với mình.”

“Uhm... Bây giờ còn chưa có đối tượng phù hợp!” Hình Ảnh Ly mập mờ đánh trống lảng. “Mặc dù có một mục tiêu cực kỳ hoàn mỹ.”

Thiếu nữ tóc đen nhìn ra cửa sổ, nắng chiều thu chiếu lên làn da mịn màng của thiếu nữ, khiến nó có vẻ bóng tốt.

Cô nói.

“Thích hợp diễn ác quỷ nhất, đương nhiên phải là “ác quỷ”.”

Một sự tĩnh lặng bất ngờ đổ đầy giữa hai người, nặng nề ép xuống thân thể. Ngoài cửa sổ cách đó không xa, ve sầu trên cây cần cù kêu vang không biết chán, vô số sợi li ti du dương trong bầu không khí có chút trầm nặng giữa hai người. Lời của Hình Ảnh Ly cũng không phải nói nhầm, Hạ Nhị biết ý của cô, chính vì biết, cho nên mới cảm thấy có chút không rét mà run.

Không sai, thích hợp diễn ác quỷ nhất, chỉ có thể là “ác quỷ”. Nhưng, “ác quỷ” này cũng không phải giả tưởng hư cấu, mà thật sự tồn tại trong hiện thực, thở cùng một bầu không khí với bọn họ.

No.4 NP101100, mật danh “ác quỷ”, tội phạm giết người nổi tiếng nhất hiện nay. Toàn bộ tư liệu, không rõ. Không ai có thể nói rõ rốt cuộc có bao nhiêu người chết dưới tay hắn, vì kẻ đó cũng không để lại dấu vết đặc biệt gì — ngoại trừ kỹ thuật “khai đao” trước giờ không ai bì kịp. Hơn nữa, còn thêm một đám tội phạm mạo danh liên miên không dứt, đám tội phạm này đều nhất trí ôm tâm lý “chỉ cần đổ trách nhiệm lên người “ác quỷ” là được”, “dù sao cảnh sát cũng chỉ nghĩ là do “ác quỷ” làm” mà liên tục gây án — dù bọn chúng cuối cùng đều sa lưới, nhưng đó cũng chỉ là quét vôi nét cón con không đáng kể lên ghi chép màu máu của kẻ kia.

Không ai biết mục đích của “ác quỷ”, không phải vì tiền tài, không phải vì quyền thế, không phải vì sắc dục, chuyện này gia tăng khó khăn trước nay chưa từng có cho các cảnh sát buộc phải khổ sở truy nã hần, họ cũng chỉ có thể hết lần này đến lần khác thán phục thủ đoạn và kỹ thuật điều luyện của kẻ đó, rồi cảm thấy sợ hãi — cái kiểu coi sinh mạng là đồ chơi đó, là sự hờ hững chỉ thuộc về thần.

Không ai biết tên hần, tư liệu về hần, tất cả của hần, ngay cả những cảnh sát đang dùng mọi thủ đoạn truy xét cũng không chút manh mối trên tay. Họ chỉ có thể đuổi theo bước chân kẻ đó, và tiếc nuối hết lần này đến lần khác trình báo cáo “Phạm nhân chưa bị bắt” ra cho thân nhân người bị hại hoặc boss của họ.

Lên quá thì cũng phải xuống, xuống quá thì cũng phải lên. Dù đa số người đều căm ghét và muốn cách xa “ác quỷ”, cách xa cái thứ khủng khiếp biến thái kia, nhưng vẫn có người tỏ ra hữu nghị với hần. Nghe đồn có một chính trị gia nào đó sẵn lòng trả một cái giá rất cao để mời “ác quỷ” đến làm khách, càng khiến người ta khó hiểu chính là: nhiều nơi trên thế giới còn xuất hiện tôn giáo thờ phụng “ác quỷ”. Nghe nói, những người cực kỳ danh tiếng tự xưng là tín đồ trung thành trong đó, không biết là vô tình hay cố ý, đều bị kẻ kia xử lý, sự thật là, việc làm này chẳng những không khiến hần bị tẩy chay, ngược lại khiến đám người tự xưng là tín đồ kia càng lúc càng điên cuồng. Họ thành quần kết đội vô cùng si dại diễu hành khắp nơi trên trái đất, thâm tình cuồng nhiệt kêu gọi ác quỷ kia: Tới giết tôi đi, để tôi chết dưới tay của ngài đi, để tôi tiến vào địa ngục của ngài đi! Hạ Nhị vô tình thấy một bức ảnh trên bài báo, vẽ mặt đam mê của cô gái Á Rập kia, làm Hạ Nhị kháng cự và sợ hãi đến mức buồn nôn.

Bất kể quốc tịch nào, bất kể lứa tuổi nào, bất kể giới tính nào, bất kể chủng tộc nào, bất kể nghề nghiệp nào, bất kể lý do gì, dường như kẻ kia chính là giết người để hưởng thụ. Đối với một thứ kinh khủng như thế, kẻ nhát gan chỉ có thể kính sợ gọi là — ác quỷ. Kẻ kia, đã trở thành thiên tai, cũng không ai biết sau đó có thể tới lượt mình hay không. Chính phủ sớm đã thông báo sự tồn tại và tính nguy hiểm của “ác quỷ” trên truyền thông to to nhỏ nhỏ — không có khả năng ngăn chặn hành động của kẻ kia, giống như con người chỉ có thể biết trước sự nguy hại của thiên tai chứ không thể ngăn cản. Lúc đầu, chính phủ tận lực giấu giếm chân tướng sự việc, họ nói rằng không muốn làm dân chúng hoang mang, mà sau khi mọi chuyện bại lộ, những người phê phán có chút cay độc thẳng tay mĩa mai tầng lớp trên: “Những kẻ đó chỉ nghĩ phải làm sao che giấu sự bất tài và sai lầm của bản thân, nguy trang bằng cái câu “Tất cả đều vì tốt cho mọi người”, chỉ khi may mắn bắt được kẻ kia, mới có thể hát mặt rống hòng tuyên dương cái gọi là sự tích anh hùng của họ, dường như tới lúc này mới nhớ ra trên thế giới còn có cái gọi là “Quyền được biết thông tin của quần chúng.”” Dường như đã thật sự tới tình cảnh vô cùng bất đắc dĩ, nên chính phủ lúc sau không thể không công bố sự tồn tại của No.4 NP101100 cho công chúng, cảnh báo mọi người tận lực chuẩn bị tốt nhất để bảo vệ bản thân.

Người ta hiện tại, có thể không biết chủ tịch thành phố là ai, nhưng không thể không biết “ác quỷ” là gì. Hạ Nhị chính là một trong những người như thế, mang nỗi sợ hãi ăn vào trong đầu đối với “ác quỷ”, đồng thời cũng mang cảm giác xa cách và không thật đối với đương sự – một kẻ xa lạ chỉ nghe qua những lời đồn. Thiếu niên hờ hững nghĩ, mãi mãi sẽ không có cơ hội dính dáng tới “ác quỷ”. Đây cũng là ý nghĩ trong lòng của phần lớn người dân.

Mà hiện tại, thanh mai trúc mã đối diện cậu lại nêu ra một tuyên bố theo kiểu đánh đổ, làm Hạ Nhị kinh ngạc với ý nghĩ kỳ lạ của đối phương, đồng thời cũng không thể không bội phục ánh mắt của Hình Ảnh Ly.

“... Quả thật như vậy, không ai thích hợp diễn vai ác quỷ hơn “ác quỷ”. Hạ Nhị đẩy đẩy mắt kính có chút lệch đi. “Nhưng dù là “ác quỷ” trong hiện thực, cậu cũng không thể bắt hần đến diễn!”

“Ừ, cho nên tớ mới buồn rầu, một khi có đối tượng phù hợp, muốn tìm người thay thế sẽ rất khó khăn!”
Hình Ảnh Ly nhăn mặt lại.

“Nếu cậu thật sự có thể bắt “ác quỷ” đến diễn vai ác quỷ, mình nghĩ Ivy chắc chắn trăm phần trăm sẽ khiến mình lập tức biến khỏi thế giới chỉ trong vòng ba giây đồng hồ, để cậu ta có thể chiếm vị trí thiên thần —— nghe nói cậu ta cũng là fan cuồng của “ác quỷ” trong truyền thuyết kia.” Hạ Nhị không mẫn không nhạt kéo ra một nụ cười lạnh, nói. “Kết quả là, “ác quỷ” trở thành ác quỷ, “thiên thần” trở thành thiên thần, cho nên, cậu trở thành truyền thuyết!”

“.....”

“..... Lại nói, cậu thật sự không cần nhắc đến bạn Ivy rõ ràng là thiên thần kiểu mẫu kia sao, người ta chính là có sẵn đấy nhé, trực tiếp cắm lông chim vào là có thể lên sân khấu được rồi. Chính bản hàng thật giá thật, không phải thứ mà hàng nhái chúng ta có thể so sánh... Được rồi, được rồi, vị trí người chim kia là của mình!” Đối mặt với cường quyền, Hạ Nhị không thể không cúi đầu.

Tiếng chuông kết thúc thời gian nghỉ trưa không nhanh không chậm vang lên, vẫn không chút thay đổi.

“Azzzzz... Kệ, trước cứ vậy đi!” Hình Ảnh Ly lười biếng đuổi người, đồng tử đen nhìn Hạ Nhị. “Đến lúc đó tớ sẽ báo cho cậu đến tập diễn, cấm từ chối!” Cô vừa nói vừa đi về chỗ của mình, lại như nhớ tới gì đó quay đầu lại bổ sung. “... Đúng rồi, thứ sáu thứ bảy này vẫn thế sao?”

“Ừ, đến lúc đó làm phiền cậu!”

Có được đáp án, thiếu nữ tóc đen thỏa mãn trở lại chỗ ngồi, Hạ Nhị nhìn đầu ngón tay mình, mắt kính hơi quá cỡ chậm rãi trượt xuống, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Thiếu niên không để tâm đỡ mắt kính lên, con mắt đen không chút bóng sáng.

..... Thiên thần sao.....

Trên vành tai bị tóc ngắn màu đen che giấu, vết thương sớm đã khép miệng lại bắt đầu đau rát.

3. Chương 3: Nhà? Vô Giải... Vết Thương

Với thầy cô.

—— Hạ Nhị, ừm, là một học sinh rất ưu tú. Thành tích xuất sắc, tính cách cũng tốt, tôi cảm thấy thật sự không thể bỏ ra chỗ xấu nào! Trong danh sách bồi dưỡng đặc biệt của kỳ thi đại học lần này, tuyệt đối phải có tên em ấy...

Với bạn học.

—— Hạ Nhị à, hà, thằng đó đánh bóng rổ giỏi lắm, nhưng không tham gia đội bóng rổ của trường, tiếc quá đi mà! Là một đứa dễ gần lắm đó, nó mang mắt kính thì nhã nhặn, tháo xuống rồi thì rất là chuẩn men...

—— Hạ Nhị! Đó quả thật là kiểu hình hoàng tử chỉ thấy trong manga thôi đó ~ Bạn ấy mà tháo kính xuống thì sẽ rất đẹp trai, nhưng hình như chỉ lúc đánh bóng rổ mới chịu tháo xuống... Nói nghe này, nói nghe này, cậu không biết được cái khoảnh khắc mà bạn ấy tháo kính ra đâu, cái cảm giác tựa như cái gì đó bị đè xuống được mở ra, giống như giải khai phong ấn, bảnh để sợ... Lại nói, Hạ Nhị tốt cuộc cận bao nhiêu độ vậy, tớ thật sự không ngại tặng bạn ấy một cặp kính sát trùng...

Với ba mẹ.

——

Với cô ấy.

—— Cậu ấy chỉ là một thằng đàn, không hơn không kém!

Với bản thân thì sao?

—— Tôi không biết...

Thật sự không biết! Cậu nghĩ như vậy.

Tà dương chạng vạng nghiêng nghiêng khoác lên vai thiếu niên, cho người ta một cảm giác khác thường giống như tóc đen của thiếu niên sắp sửa lóng lánh. Con mắt đen không chút bóng sáng dường như tùy tiện quét tới đâu đâu, Hạ Nhị đứng bên đường chờ đợi đèn đỏ dành cho người đi bộ qua đi, thiếu niên đeo kính có phần đẹp trai tuấn tú, khiến các thiếu nữ cùng tuổi cách đó không xa thì thầm nói nhỏ.

Phăng ——

Đèn đỏ chuyển xanh, Hạ Nhị đi về phía trước.

Đi thẳng —— rẽ trái —— đi thẳng —— sau đó dừng lại, gỡ mắt kính xuống, trước sau như một tựa như đang tiến hành một nghi thức thiêng liêng —— sau đó mang nụ cười tươi sáng lên —— rẽ phải —— đi thẳng vào một tiểu khu —— vào tòa nhà E —— ấn nút tầng 4 —— chờ —— thẳng đến căn hộ 404.

Hạ Nhị trầm lặng nhìn cửa gỗ một lát, trong không khí bị cửa gỗ ngăn cách mơ hồ truyền đến mùi cơm, sau đó lấy chìa khóa ra, mở cửa —— vì cậu biết dù có gõ cửa, người bên trong cũng sẽ không mở cửa, mở cửa

cho cậu.

Cửa mở, mùi đồ ăn trong không khí càng đậm đà hơn, mơ hồ truyền đến tiếng TV huyền ảo. Hạ Nhị cúi người cúi gập mồm cười nói.

“Con về rồi!”

Không ai đáp lại cậu. Chỗ trước cửa yên tĩnh đến chết lặng, bóng tối nặng nề dồn về phía thiếu niên, ánh sáng thấu ra từ phòng ăn tản lên vách gỗ cách đó không xa, chỗ kia ấm áp náo nhiệt tới mức cùng bên này hình thành hai thế giới. Hạ Nhị cũng không để ý, hoặc nên nói, cậu sớm đã quen rồi.

Cậu mỉm cười đi về phía trước, cầu nhàu “Đói chết rồi” như một cậu trai bình thường về nhà muộn. Cậu đứng ở chỗ sáng, quay mặt vào phòng ăn, mỉm cười.

Trước mắt là cảnh bữa tối gia đình hết sức bình thường.

Thức ăn mẹ tự tay làm đang tỏa ra mùi hương mềm mại, ba chăm chú dán mắt vào bản tin trên TV, thỉnh thoảng cảm em trai chuyển kênh nhân lúc ba không chú ý, em trai bĩu môi lầm bầm oán giận ba độc tài —— chỗ đó, không có vị trí của cậu.

Nghe tiếng Hạ Nhị, mọi người đều không chia chút sự quan tâm cho đứa trẻ trước mắt. Hạ Nhị trầm lặng mỉm cười, đi về phía nhà bếp múc cơm cho mình, yên lặng gia nhập bữa ăn. Dù thế, thiếu niên vẫn không phù hợp với không khí gia đình ấm áp, bị lạnh nhạt bài trừ.

“Thật ngại quá đi, hôm nay bị đội bóng rổ nhờ vả bắt đi, cho nên con về hơi trễ!”

Những người cùng huyết thống đối diện vẫn thờ ơ, thiếu niên gằn như cố chấp mà nói tiếp.

“Ba mẹ, ngày mai con vẫn phải đến chỗ chú Hình, có thể không về buổi tối!”

Người phụ nữ được Hạ Nhị thân mật gọi là mẹ chỉ nhún một bên mày, lạnh lùng đáp lại.

“Ừm!”

Dường như được khích lệ, nụ cười của Hạ Nhị rực rỡ muốn lóa mắt.

“Còn nữa, lần thi thử này, con vẫn ở top ba đấy!”

“Ừm!”

Vẫn là giọng điệu không nóng không lạnh, ba trái lại dời tầm mắt từ TV qua, nhưng đối tượng không phải là Hạ Nhị.

“Hạ Diệu Huy, ba nhớ con gần đây có một bài kiểm tra nhỏ, có kết quả chưa?”

“Chưa, chưa mà, ba có thấy chán hay không vậy, đã nói chưa có mà!” Em trai trả lời mang vẻ mặt bức bối nghiêm trọng, con mắt đen vô lễ kia giống y như ba. Vẻ mặt của ba rõ ràng hiện lên ba chữ tin không nổi, Hạ Diệu Huy giận đến tái mặt, quăng chén cơm xuống bàn, hất cầm khiêu khích Hạ Nhị.

“Làm sao nào, dù sao cũng có thành tích hạng nhất của học trò cưng Hạ Nhị này ở đây, muốn thành tích của con làm cái quỷ gì!”

Đứng dậy đi ngay, dùng âm thanh cố ý để mọi người, đặc biệt là Hạ Nhị có thể nghe được, chữ xéo.

“Bố đây bức nhất cái thứ chỉ biết hở một chút là khoe ra thành tích, lỗ mũi vênh lên trời, rác rưởi...”

Mẹ đứng dậy đuổi theo Hạ Diệu Huy, ngọt lời giữ lại. Hạ Nhị mỉm cười, vẫn mỉm cười như trước, lông mi cụp hạ xuống, khóe môi mấp máy không thể nghe thấy. Lúc nhấc lông mi lên, con mắt đen trắng rõ ràng liền đối diện ám chỉ lạnh mắt của mẹ. Hạ Nhị nhẹ nhàng để chén cơm hầu như không động đến xuống, tươi cười đứng dậy.

“Con no rồi, đi trước!”

Cậu mang nụ cười đi ngang qua bên cạnh Hạ Diệu Huy, nghe thấy lời mắng chửi thấp giọng không thể nghe được của em trai.

“Tạp chủng!”

Bước chân Hạ Nhị một chút cũng không dừng lại, cứ đi thẳng vào trong bóng tối.

———— [Alice's Land] —————

Đau, đau đớn, lan tràn ở vành tai. Rõ ràng là thịt mềm không có xương cốt, lại tựa như đau đến thấm vào cốt tủy.

... Đứa trẻ đó, giống như thiên thần vậy...

Hạ Nhị ném mình lên giường, dùng đầu ngón tay lạnh lẽo muốn hạ nhiệt tai trái đang đau đến nóng hổi.

... Tóc như vàng, mắt xanh như bầu trời, gương mặt lại thanh tú như người phương đông. Gì, trên tai trái đứa trẻ hình như có một vết sẹo hồng nhạt...

Có lẽ vì đã được hạ nhiệt, đau đớn có chút dịu đi. Dưới tóc đen, vết sẹo ở tai trái dường như là vết thương vĩnh viễn không thể khép lại.

... Nhưng, nghe nói ba mẹ nó đều là người Trung Quốc mà, tóc đen mắt đen chính cống, sao lại sinh ra đứa con...

Hạ Nhị hít thở rất lâu trong bóng đêm yên tĩnh, sau đó nâng tay lên, đầu ngón tay khảy khảy mắt, lấy ra một miếng kính áp tròng bán trong suốt màu đen lóng lánh. Ánh trắng bạc lén vào qua cửa sổ, dường như bị con mắt xanh lam gần như thuần khiết kia của thiếu niên dụ đến.

... Có đi nghe ngóng rồi, hình như đôi vợ chồng mới cưới ở chung với một người ngoại quốc, sau đó thằng Tây ấy nhân lúc người chồng đi vắng muốn cưỡng hiếp cô vợ — Nghe nói cô ta mạnh miệng tuyên bố là chưa thực hiện được, nhưng sau đó lại lập tức mang thai, đứa trẻ sinh ra nhìn thế nào cũng không giống...

Con người một xanh một đen của Hạ Nhị nhìn kính áp tròng đen ở đầu ngón tay đến mức xuất thần, sau đó dùng sức bóp nát, có vẻ như là để bóp nát một vài, thứ không tốt.

Cậu cười gượng gỡ kính áp tròng đen còn lại ra, như thế, màu lam diễm lệ tươi sắc kia liền trọn vẹn bày ra vẻ đẹp kinh người của nó.

Tại sao lại nhớ tới ký ức không tốt đẹp này? Là vì yêu cầu của Hình Ảnh Ly, hay vì câu chữ mắng của Hạ Diệu Huy?

Hạ Nhị bò dậy từ trên giường, màu lam trong bóng đêm tản ra ánh quang chớp chờn như gợn nước. Thiếu niên đứng trước gương, lấy tay gạt gạt tóc ngắn trên trán.

Xem ra lại phải đi nhuộm tóc nữa rồi...

Dưới gốc tóc đen, màu sắc đồng dạng với ánh nắng lẳng lẳng bị màu đen thâm trầm áp chế, phảng phất như tia sáng muốn vùng vẫy thoát khỏi bóng tối trước rạng đông.

Thiếu niên tựa đầu vào gương, mắt lam óng ánh không còn là màu đen kịt, lại càng trở nên trống rỗng từ sâu thẳm bên trong.

Nhà ư...

4. Chương 4: Hạ Nhị – Quầng Nhật Thực Mùa Hè

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một đôi tình nhân trẻ tuổi kết hôn. Nam họ Hạ, là một nhân viên công vụ chân thành. Nữ tên Dư Hà, một nhà văn tại chức. Ngay cả tên của họ cũng phẳng phất như là trời sinh một cặp, mọi người không chút keo kiệt tung lời chúc phúc của mình cho họ.

Bọn họ mới cưới, rất tự nhiên gắn bó keo sơn, rất tự nhiên bắt đầu dự tính tương lai của mình. Họ lập kế hoạch mua nhà, hạnh phúc mơ tưởng về đứa con tương lai của họ. Vợ chồng trẻ tuổi vừa ý một căn nhà có phong cảnh độc đáo, nhưng chỗ đó sớm đã có chủ. Chủ nhà là một du học sinh Mỹ quốc trên dưới hai mươi tuổi, có mái tóc màu vàng rực rỡ và đôi mắt xanh lam ngoại quốc chính cống. Du học sinh thương lượng với cặp vợ chồng, bọn họ có thể dọn vào ở trong thời gian cậu ta đi học, đến khi về nước là cậu ta có thể bán căn nhà cho vợ chồng bọn họ.

Vợ chồng trẻ tuổi rất phần khởi thỏa thuận với du học sinh, dọn vào căn nhà. Họ chung sống với nhau rất tốt, đến khi du học sinh sắp sửa về nước, vợ chồng trẻ tuổi thậm chí cực kỳ quyến luyến không nỡ chia tay. Chỉ là vào một ngày nào đó, sau khi người chồng về nhà, trông thấy cảnh tượng khiến hạnh phúc vô vị này sụp đổ trong nháy mắt — du học sinh tóc vàng tính cường hiếp người vợ say rượu của anh ta.

Người chồng tức đỏ mặt điên cuồng kéo hai người ra, cô vợ khóc lóc trong ngực anh ta kể lể đứt quãng. Người đàn ông vốn muốn kiện du học sinh đó ra tòa, lại bị người được gia đình du học sinh phái tới ngăn cản — cho tới bây giờ, họ mới biết có một thế lực cường đại chống phía sau gia đình du học sinh. Vợ chồng trẻ tuổi không thể không cảm tiền bồi thường của đối phương mà rời khỏi thành phố — Nói đúng ra là bị đuổi đi.

Mang lửa giận không chỗ xả và cảm giác không cam lòng lại không thể không thỏa hiệp, vợ chồng trẻ tuổi bắt đầu cuộc sống mới ở một thành phố mới. Chuyện này trở thành điều cấm kỵ giữa bọn họ, là bóng ma không muốn nhắc đến. Chuyện tới đây vốn nên kết thúc, nhưng vận mệnh trêu đùa, người vợ mang thai. Khi bác sĩ nói với cặp vợ chồng cái tin mà đáng lẽ phải khiến bọn họ vui mừng, người chồng lại trầm mặc, vì thời gian vợ mang thai trên giấy, quá mức trùng hợp.

Trong đoạn ký ức bọn họ không muốn nhớ lại kia, người vợ từng vô số lần nhấn mạnh chuyện đó chính là chưa thực hiện được. Tính cách của cả vợ lẫn chồng đều cao ngạo mà quật cường, người chồng từng nói tin tưởng ở vợ dù có chút dễ tâm, nhưng cũng không nói thêm gì nữa — cho đến khi đứa trẻ ra đời.

Lúc đầu nhìn thấy tóc màu vàng nhạt của đứa con, anh ta vẫn có thể tự an ủi rằng chỉ là sắc tố tóc không được đầy đủ, đến khi đứa trẻ mở mắt ra, người chồng không còn khả năng tìm lý do cho sự thật. Đôi mắt còn muốn diễm lệ hơn biển cả kia lại là khởi đầu cho cơn ác mộng của vợ chồng bọn họ, cũng là ngọn nguồn bi ai của Hạ Nhị.

Người chồng tức phát điên, suýt quăng đứa trẻ xuống sàn nhà, đầu đứa trẻ vì hành vi của anh ta mà đụng phải góc bàn, trên tai trái rách ra một vết dài huyết sắc — mãi đến khi được các y tá thất kinh cướp về cầm máu, vết thương chói mắt đó là vĩnh viễn không thể khép lại.

Người chồng tâm tàn ý lạnh không nghe lời biện bạch của người vợ cũng đồng dạng kinh hoàng, anh ta gần như máy móc mang vợ và đứa con về nhà, sau đó tuyên bố như đình đóng cột với vợ, quá khứ để cho nó qua đi, đứa bé vẫn phải nuôi. Người vợ cũng sĩ diện, không khổ sở cầu xin lòng tin của chồng nữa, thế là, một gia đình chấp vá khắp nơi cứ hình thành như vậy.

Dù miệng nói đến đường đường chính chính, nhưng đáy lòng vẫn không thể kìm nén sự căm ghét và phần nộ đối với đứa trẻ tóc vàng mắt xanh hầu như là lời nhắc nhở cho quá khứ tội tệ kia của họ. Hai vợ chồng đều chăm sóc đứa trẻ như hoàn thành nhiệm vụ, tình trạng đó phải đến ba năm sau, khi bọn họ sinh ra Hạ Diệu Huy, mới được kết thúc.

Đối với đứa con bất luận nhìn chỗ nào cũng hết sức giống mình này, như muốn bù lại quá khứ không trọn vẹn, hai vợ chồng đều không chút keo kiệt vun đắp hết tình thương của mình dưới chân Hạ Diệu Huy. Hạ Nhị khác loài bị ném qua một góc, Hạ Diệu Huy trở thành thần của cái nhà này.

Dần dần lớn lên, Hạ Nhị cũng dần dần hiểu được rất nhiều, rất nhiều.

Nhà của cậu, một cái vỏ rỗng cố ý duy trì, một gông xiềng cam tâm tình nguyện, một... vết thương không cách nào khép lại được.

Dù là như vậy, Hạ Nhị vẫn gần như cố chấp muốn giữ lại vị trí của mình trong cái gông xiềng này.

Có lẽ những người khác cho rằng đó là một cuộc sống thường ngày vô cùng phổ thông, nhưng đối với cậu mà nói, lại là ân điển tối cao. Người mẹ dịu dàng tới động lòng người, người cha bóng lưng cao to rộng lớn, đưa em hoạt bát và vô cùng nghịch ngợm. Thức ăn mẹ tự tay làm, bàn ăn người nhà quây quần bốn phía. Đó là lứa gặt bản thân một cách thiếu tự giác, hình thành vọng tưởng rất chân thật...

Cho nên, thiếu niên tóc vàng hiểu rõ, đối với gia đình mà nói, cậu vốn không phải người nhà, mà là, người dưng.

Cậu bắt đầu ngụy trang bản thân, nhuộm tóc, đeo kính áp tròng đen —— còn mang cả kính gọng đen để bảo đảm, cẩn thận dùng lớp ngụy trang ngăn cách vết thương của mình. Đồng thời, để gia tăng thời gian ở cùng người nhà, cậu từ chối tất cả hội nhóm và hoạt động giải trí. Vì cậu sợ, chỉ cần bắt cần xoay người và lơ đãng một giây, chỗ đó, sẽ không còn vị trí của cậu.

Nhưng ngụy trang rốt cuộc vẫn chỉ là ngụy trang, dù thấy được vết thương lành lại, nhưng đau đớn cũng sẽ không vì vậy mà mất đi. Như gai nhọn đâm vào cốt tủy, bất kể lúc nào, vẫn luôn luôn mơ hồ đau đớn.

Bởi vậy, để tồn tại trên thế giới này, đành phải giả vờ đã quên đi mọi đau đớn, đành phải giả vờ đã quen không nhìn thấy vết thương.

Hạ Nhị đột ngột nhớ lại thật lâu trước đó, khi cậu lần đầu tiên đeo kính áp tròng đen, mắt rỉ đầy nước mắt vì vô cùng khó chịu, trong lòng, cậu nghe thấy cô bé chói mắt như mặt trời trong lòng mình kia, dùng tiếng nói tràn đầy sức sống và tức giận hung tợn nói với mình.

“Cho nên tớ mới nói, cậu là thằng đàn!”

Tôi biết chứ, hiểu rõ mọi thứ nhất chính là tôi mà.

Thiếu niên tóc đen mỉm cười nói.

Này, biết nguồn gốc tên của tôi không?

Lúc thiếu niên đến đăng ký hộ khẩu, mới có được cái tên thuộc về mình, hai vợ chồng không muốn tốn nhiều công sức, trực tiếp rút đại một chữ trong tờ báo đặt bên cạnh lúc ấy, chỗ đó, trùng hợp là bài báo viết về nhật thực toàn phần một ngày trước đấy.

Cho nên, bạn có biết quầng nhật thực (*) hay không? Đó là một thứ đáng thương, rõ ràng bên trong là một màu đen lạnh lẽo, nhưng vẫn bùng nổ ánh sáng tỏa ra ánh sáng không mang nhiệt độ, trốn tránh và giả vờ không phát hiện bên trong nó sớm đã từ đó thẩm thấu nhiệt nguội thành màu đen mực nát.

Thiếu niên lộ ra nụ cười tươi sáng lại thối rửa, tựa như thứ đáng thương trong lời nói của mình.

Cho nên, tôi là Hạ Nhị, quầng nhật thực mùa hè.

(*) Quầng nhật thực:

5. Chương 5: Đầu Bên Đây, Đầu Bên Kia

Con đi đây!”

Thiếu niên tóc đen cười nói, không có ai đáp lại. Cậu đóng cửa lại, ngăn cách giá lạnh và bóng tối của căn nhà.

Hạ Nhị đi xuống lầu, ra khỏi tiểu khu, lấy mắt kính từ trong túi ra mang vào. Yên lặng đi trên đường, con mắt đen không thấy bóng sáng xuyên qua mắt kính không độ, quét đến đầu đường. Ban đêm là thời điểm ăn chơi đích thực của thành phố, nó rút khỏi cái vỏ trang nghiêm ban ngày, tỏa ra mùi hương xa hoa lãng phí, dụ dỗ những kẻ bay đêm bất cần sa đọa.

Lịch sự từ chối mấy cô gái trang điểm đậm mời mọc, Hạ Nhị đi vào một tiểu khu khác. Cậu đến một buồng điện thoại công cộng trong tiểu khu, bỏ vài đồng tiền xu vào, quay số điện thoại.

“Alo... Chú Hình... Vâng, con là Hạ Nhị... Vâng, con đã đến dưới lầu... Không, không cần... Vâng... Vâng... Được ạ, con chờ chú... Bye bye...”

Hạ Nhị đặt ống nghe xuống, cầm tay vào túi quần, dựa vào vách kính buồng điện thoại, chậm rãi thở ra một hơi.

Cậu là đến làm thuê.

Thiếu niên chưa từng được ba mẹ cho tiền tiêu vặt, cậu hầu như nhạy cảm với hành vi xin tiền ba mẹ này. Nhưng mua kính áp tròng đen và nhuộm tóc để nguy trang lại cần một khoản tiền không nhỏ, cho nên lúc thanh mai trúc mã hỏi mình có chịu tới giúp hay không, cậu liền gật đầu cái rụp. Ba của Hình Ảnh Ly làm ở đài phát thanh, mà có một chương trình tư vấn tâm lý đúng lúc thiếu một MC thích hợp, thiếu nữ tóc đen sau khi nghe được liền không chút do dự kéo thiếu niên tới. Sự thật chứng minh ánh mắt của thiếu nữ trước giờ vẫn không sai, mà Hạ Nhị cũng thở phào nhẹ nhõm vì tìm được công việc phù hợp.

«Lắng nghe», như tên của nó, người dẫn chương trình chủ yếu phải nhận điện thoại gọi tới từ những người bất đồng, lắng nghe phiên nào của họ đồng thời đưa ra lời tư vấn. Thời gian của chương trình là từ 12 giờ đêm đến 6 giờ sáng ngày thứ sáu và thứ bảy, khung giờ này có thể khiến mọi người thỏa mãn nói ra ước nguyện ban đêm, cũng có thể hoàn toàn bảo đảm riêng tư — đại bộ phận người dân sớm đã bình yên say ngủ, mà hai phần ba trong số ít còn lại chính là kẻ ăn chơi không biết nghe đài.

—— Tóm lại, chính là một công việc bỏ đi! Thiếu nữ chê thẳng thừng.

—— Cho nên mới cảm thấy cậu vô cùng thích hợp.

Cho nên, ý là nói thuộc tính của mình là thùng rác hay sao...

Hạ Nhị như đi vào cõi thần tiên một lúc, sau đó thấy một người đàn ông có phần phúc hậu trên dưới bốn mươi hơi gấp gáp đi ra từ tiểu khu, lúc nhìn thấy Hạ Nhị, lộ ra một nụ cười.

“Tiểu Nhị!”

Đối phương chạy tới, thở hổn hển một chút.

“Chú Hình!”

“Đi nào!” Hình Ngao Quốc vẫy vẫy chìa khóa xe, đi về phía bãi đỗ xe.

“Vâng ạ!”

————— [Edit by Alice] —————

Đi vào phòng phát sóng, căn phòng vừa trống vừa rộng vang vọng tiếng bước chân cô quạnh. Lúc này, nhân viên sớm đã tan ca về hết, Hình Ngao Quốc chạy thủ âm thầm, cười ha hả nói với Hạ Nhị đang khảy tai nghe.

“Tiểu Nhị, kế tiếp nhờ con đó!”

“Dạ!” Mang mắt kính vẫn rất khó chịu, Hạ Nhị gỡ kính ra. “Chú cứ về trước đi!”

“... Ngày mai chú lái xe tới đón con nhé, Tiểu Nhị!”

“Không cần đâu ạ!” Hạ Nhị mỉm cười với người đàn ông có chút phúc hậu. “Yên tâm đi, con sẽ không ngủ trong phòng phát sóng đâu!”

“Chuyện này...”

“Con vô cùng nhớ rõ địa chỉ nhà con là số 404, tòa nhà E, tiểu khu Hoa Nguyên, thưa ngài Hình!” Hạ Nhị bất chợt giống y như đúc. “Hơn nữa, ngài không thể tước đoạt quyền vận động buổi sáng của một học sinh cấp ba mạnh khỏe cầu tiến, đây chính là hủy hoại mầm non tổ quốc, thưa quý ngài!”

“Hà...” Hình Ngạo Quốc bật cười. “Được rồi, vậy chú đi trước!”

“Vâng, tạm biệt ạ!”

Sau khi người đàn ông trung niên rời khỏi, căn phòng vốn trống trải lại càng trống trải hơn. Hạ Nhị nhìn đồng hồ, nhấn nút bắt đầu.

————— [Beta by Ween] —————

Gần bốn giờ rưỡi, trên tiếng nhạc phát sóng lúc có lúc không, Hạ Nhị nhẹ thở phào. Thông thường, ở thời điểm này sẽ không còn người gọi đến nữa, những kẻ bay đêm đã thôi náo nhiệt, người chưa ngủ đã sắp chìm vào ngủ say. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nhiều lắm thêm một hai cuộc gọi tới nữa, công việc lần này coi như hoàn thành. Hạ Nhị xoa xoa mày.

Dù ban ngày có ngủ bù, nhưng bây giờ quả nhiên vẫn mệt...

Lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hạ Nhị đang rơi vào trạng thái phân tán, theo phản xạ tiếp cuộc gọi, câu nói đã quen miệng đến độ có thể vừa đi thụt lùi vừa tỉnh bơ nói ra vang lên.

“Xin chào, đây là chương trình «Lắng nghe»...”

Một tiếng cười trầm thấp vang lên ở đầu bên kia, đó là, âm thanh phảng phất như ngay cả đầu dây thần kinh cũng bị làm cho say ngất. Hạ Nhị lần đầu tiên nghe được, âm thanh có thể khiến xương người ta cũng phải rung động được hình dung trong tiểu thuyết, trầm thấp, lời cuốn, mang sự khàn tắt ái muội, khiến người ta không khỏi muốn nghe nhiều hơn, càng nhiều hơn nữa.

Phản ứng đầu tiên của thiếu niên chính là đỏ mặt lên, cảm giác không thể nói bằng lời, Hạ Nhị có cảm giác mất tự nhiên, giống như đối phương chính là bật cười vì cậu thất thân.

Cậu mất tự nhiên tiếp cuộc gọi.

“... Xin hỏi anh tên gì?”

“Tôi không có tên!” Đối phương ngưng cười, dùng giọng nói ngay cả Thượng Đế cũng phải đổ kị kia trầm trầm nói.

Hạ Nhị ngẩn người, sau đó cũng phản ứng được. Vì vấn đề riêng tư, có vài người tâm sự không muốn lộ ra thông tin cá nhân.

“Như thế à... Anh hình như lần đầu tiên gọi tới «Lắng nghe» thì phải, không biết anh đang có phiền não gì?” Hạ Nhị qua loa cho qua vấn đề vừa rồi, cậu dùng giọng điệu chuyện thường ngày —— loại giọng điệu dễ khiến người ta thả lỏng nhất, thẳng đến chủ đề.

“Tôi muốn giết người!” Nói đến câu này, âm thanh kia khàn khàn quyến rũ, mang mùi vị biếng nhác dường như hững hờ.

“.....”

Có trong nháy mắt như vậy, Hạ Nhị cho rằng thời gian ngưng lại, cậu sửng sốt không thể tin được, cả phòng phát thanh tĩnh lặng chỉ có thể nghe thấy tiếng ù ù máy móc làm việc, thiếu niên kiềm chế tiếng hít thở.

Giết người...?

Khi nghĩa đen và nghĩa bóng của lời nói đối phương vẫn đang vang vọng hết lần này đến lần khác trong đầu, thiếu niên tóc đen rút cuộc khẳng định mình vừa rồi nghe được chính là giết “người”, chứ không phải giết heo mổ gà linh tinh.

“... Vậy, vậy anh muốn giết ai?” Âm thanh Hạ Nhị không khỏi có chút run rẩy, nhưng cậu nhanh chóng điều chỉnh lại. Ai cũng có khi muốn giết quách đi một kẻ nào đó, nhưng con người đều là sinh vật nhát gan, cho nên chỉ có thể cầu nhàu ngoài miệng. Người này hẳn chính là một trong số đó, mà điều cậu phải làm, chính là tiếp nhận những nổi bực tức đó, xoa dịu cảm xúc của họ. Chỉ là, giọng nói quá mức bình lặng của đối phương vẫn làm trong lòng Hạ Nhị dâng lên một chút bất an nho nhỏ.

Cậu hỏi tiếp.

“Tại sao muốn giết người đó?”

“Đó là điều tôi muốn nói với cậu.” Đối phương nói như vậy.

Quả nhiên...

“Trần Ốc Dân.”

“Hả...?”

“Tên của... đấy!” Lời nói trầm thấp bị một trận ồn ào che lấp khúc giữa. Hạ Nhị cố gắng lắng nghe, nhưng vẫn không nghe ra được. Tình huống kiểu này thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, lúc này MC phải dựa theo ý của câu nói mà suy đoán.

Là tên của mục tiêu gây ra bực tức hay sao...

“... Vậy, tại sao anh muốn giết người đó?” Sau khi nói xong câu đó, đối phương cũng không mở miệng nữa, Hạ Nhị không thể không tiếp tục đề tài. Trên thực tế, thời gian nghe của MC «Lắng nghe» phải nhiều hơn thời gian nói rất nhiều. “Hai người có quan hệ thế nào?”

“Không có quan hệ gì!”

“... Vậy, hai người có mâu thuẫn gì hay sao?”

“Không có mâu thuẫn gì!”

“... Thế tại sao anh muốn giết, người vậy...”

“Giết người...” Đối phương dường như cảm nhận được Hạ Nhị đang nghiêng răng nghiêng lợi hết chịu nổi, âm thanh trầm trầm nhuốm lên vui vẻ. “... Đối với tôi mà nói, cũng giống như hít thở mà thôi...” Là bản năng mà thôi...

Đầu óc có chút nổi nóng, Hạ Nhị không chú ý tới ẩn ý của câu nói kia, thiếu niên tóc đen miễn cưỡng mở miệng.

“Như vậy, một câu hỏi cuối cùng.” Hạ Nhị hít sâu một hơi, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

“Anh có tỉnh táo không?”

“Hả...” Giống như tiếng cười ban đầu, tiếng cười trầm trầm của đối phương lượn lờ trong phòng phát sáng trắng trãi, tươi đẹp quán cùng bóng tối.

“Tôi vô cùng khẳng định...” Người kia nói. “... Tôi tỉnh táo!”

Sau đó gác máy.

Nhìn đèn tín hiệu không sáng lên nữa, thiếu niên bị cảm giác thất bại trước nay chưa hề có bao phủ, liền

xem cú điện thoại vừa rồi như một cuộc gọi quấy phá, mang ảo não bị đùa giỡn, cậu cũng không nghĩ nhiều.

Trời đã sắp sáng.

6. Chương 6: Cảnh Sát, Phụ Nữ, Cậu Ấm

Ta yêu giọng nói của người!”

Âm thanh của ác quỷ ngọt ngào lại thơm ngát.

“Ta yêu mái tóc của người, đôi mắt của người...”

Con mắt đen cực điểm của ác quỷ in bóng thiên thần.

“... Tất cả của linh hồn người...”

Ác quỷ cười tà mị, hút cả hồn người.

“Angel!”

“Chính là như vậy!”

Hình Ảnh Ly chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rộng to với người bên kia.

“Ác quỷ chính là như Hạ Nhị vừa mới làm mẫu, hiểu chưa?” Thiếu niên đi xuống từ bục giảng, đồng cảm nhìn người bị thanh mai trúc mã của mình bắt lấy. “Là tà mị! Tà mị! Không phải dâm dăng, dâm dăng! Dù quyến rũ vừa phải có thể khiến ác quỷ thêm sắc, nhưng cái em làm đã thành cấp bậc tiêu hồn mất rồi....!”

Nữ sinh bị Hình Ảnh Ly tóm lấy có tóc dài gọn sóng tự nhiên, hùng vĩ nhất chính là bộ ngực cực kỳ không tương xứng với lứa tuổi, nhưng mâu thuẫn chính là thiếu nữ lại có gương mặt và tính cách đơn thuần vô tội tới cực điểm. Lúc này, trước mặt Hình Ảnh Ly đã hóa thân dã thú, thiếu nữ hết sức sợ hãi muốn rút mình lại một vòng, như một con mèo nhỏ, hình thành một bức tranh người đẹp và dã thú cực kỳ XX với Hình Ảnh Ly dũng mãnh.

“Chị, chị ơi, em không có giả vờ quyến rũ mà...”

Em không có, nhưng trong đầu bọn anh thì có.

Hạ Nhị cười ẩn ý nhìn gương mặt đỏ bừng và ánh mắt lấp lánh của tất cả sinh vật nam tính quanh hội kịch truyền thống, phạm tội không chút ý thức, chính là người như vậy sao. Á, ánh mắt tội phạm nhìn qua.

“Khúc, Hình Ảnh...” Không thể cự tuyệt ánh mắt cầu xin giúp đỡ đáng thương như nai con Bambi của thiếu nữ, Hạ Nhị cẩn thận mở miệng. “Mình thấy cứ để mình tới diễn đi...”

“Hả ——?” Thiếu nữ tóc đen quay con mắt vô cơ lại như nhìn con kiến, hoặc nói nhìn xác chết thì thỏa đáng hơn.

Thảm bại mà về.

Hạ Nhị đẩy đẩy kính, buông hai tay xuống, tỏ vẻ lực bất tòng tâm. Cả hội kịch truyền thống nghỉ ngơi tại chỗ, chỉ có thiếu nữ tội nghiệp rơi vào tay ác bà bà kia, muốn xoay người cũng không thể được.

Bất cứ khi nào và bất kể ở đâu trên thế giới này, chỉ cần hai người trở lên là có thể làm ra một hoạt động tiêu khiển không tốn công sức cũng không cần đạo cụ, nói đến cùng, hoạt động được đông đảo quần chúng nhân dân đặc biệt là phụ nữ nhất trí ca ngợi, chính là tám chuyện.

Hạ Nhị mỉm cười nghe người chung quanh nói xuôi nói ngược, thỉnh thoảng gia nhập vài câu bông đùa. Bỗng dưng, một cái tên không tính là quen lơ đãng lướt qua vành tai, lại lạnh lùng tóm lấy tim Hạ Nhị.

Nụ cười của thiếu niên tóc đen đông đặc lại, cậu quay đầu có chút khó tin, nhìn đám nữ sinh cách đó không xa.

“... Đây, các bạn vừa mới nói chuyện gì vậy?”

“À! Hạ Nhị!”

Các nữ sinh ồ lên một tiếng bắt đầu hăng hái, dường như được gọi tới là một chuyện cực kỳ vinh hạnh.

“Vừa rồi? Bạn là nói Trần Ốc Dân sao?”

“Đúng, chính là người đó! Đó là ai?”

“Hạ Nhị không biết sao?” Nữ sinh mới trả lời sáng mắt nhìn Hạ Nhị. “Đó chính là người nhảy lầu tự sát được đồn đãi gần đây!”

Nhảy lầu... tự sát?

Hạ Nhị cũng có nghe nói thứ ba tuần này có một thanh niên để lại di thư nhảy lầu tự tử ở đoạn đường sầm uất nhất của Hải Nguyên, nghe nói là vì áp lực công việc quá lớn hay thất tình gì đó, chuyện này gây nên một cơn lốc dư luận đối với tâm lý xã hội. Hạ Nhị lúc ấy nhìn bản tin, thanh niên trên hình trong bản tin ngoan hiền đối diện màn ảnh, lộ ra một nụ cười không thật cũng không giả.

Nếu là tự sát...

“... Hạ Nhị?”

“Cái gì?”

“Nhìn bạn hình như rất căng thẳng.”

“Không đâu!” Hạ Nhị cười cười, cậu lấy tay chống cằm dường như không chút để ý, khảy khảy mắt kính. “Mình nghĩ, nếu người kia, không phải tự sát mà là... Không có người phát hiện...”

“Gì?”

“Không có gì!” Thiếu niên đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên quần. “Gần đây xem quá nhiều tiểu thuyết trinh thám!”

“Hạ Nhị muốn làm thám tử sao, cool lắm đó nha!”

“Đó là đương nhiên!” Hạ Nhị cúi thấp đầu xuống, tóc mái dày mảnh che khuất nét mặt, cậu dùng ngón trỏ chống mắt kính, âm thanh rành mạch đặc thù của thiếu niên vang lên trong lớp học.

“Chân tướng chỉ có một!”

“Chân cái đầu cậu!”

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên, Hạ Nhị đau khổ ôm cái đầu bị Hình Ảnh Ly dùng kịch bản hung hăng đập xuống.

“Được rồi, chân tướng của sự thật chính là dũng sĩ bị ác bà bà ức hiếp không thể cứu vớt công chúa, ôm đầu khóc ròng.”

“Hửm?” Thiếu nữ tóc đen bỗng dưng cao giọng, lúc thiếu niên vừa định sửa lời, cô liền mỉm cười. “Ác bà bà, không tồi, danh hiệu này tớ thích!” Cô cười rất ngọt, rất ngọt.

“Cho nên, để phù hợp với danh hiệu mới của tớ, các cậu —— tại sao còn chưa chết đi hả, hả?”

Mọi âm thanh đều tắt lịm.

----- [alicesland.wordpress.com] -----

“Cho nên mới nói, trên thế giới này, bất chấp lý lẽ nhất, một cái là cảnh sát, một cái là phụ nữ... Ồi...”

Bất ngờ không kịp đề phòng đụng trúng một người, mắt kính rơi ở một bên, mũi đau rát vì bị miếng phim nhựa quét qua. Hạ Nhị khom người muốn nhặt mắt kính lên, nhưng trong nháy mắt chạm đến mắt kính, một bóng đen hung hăng đập xuống, kính gọng đen chưa đến một giây đã bị nát thây. Hạ Nhị nhanh chóng thu hồi tay, mới may mắn thoát được kết cục chung số phận cùng mắt kính.

Cậu sững sờ nhìn mắt kính bể nát mấy giây, sau đó thở dài không thể nghe thấy đứng dậy, xoay người đi.

“Bình —— ”

Thiếu niên tóc đen bị trúng một đám, hoa mắt ngã xuống đất. Vì đang tập diễn, lúc này người trong trường học đã đi gần hết, trên hành lang trống trải vang vọng tiếng thiếu niên nặng nề đập xuống sàn nhà.

Hạ Nhị im lặng chờ đau đớn chóng mặt qua đi, trên đầu có bóng đen phủ xuống, đối phương nắm lấy tóc cậu lôi đầu cậu lên.

“Hửm? Sao không đi?”

Xung quanh vang lên tiếng huýt gió của vài thiếu niên khác, Hạ Nhị lúc bị lôi đầu hạ lông mi xuống, đối phương thật sự rất gần, hơi thở pha lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt phun ở trên mặt. Dường như hành vi trốn tránh của Hạ Nhị làm người nọ tức giận, đối phương ném Hạ Nhị xuống đất như ném vãi vụn, giẫm lên lưng thiếu niên đi qua.

“Fuck!”

Dùng sức véo lòng bàn chân vài cái, người nọ xì một tiếng nghênh ngang mà đi. Đàn em đi theo cũng không chút lưu tình coi thiếu niên là thảm trải, giẫm lên đi qua.

“Ồ ~ thật mềm đó nha!”

“Không sai không sai, có vài cuộc đời có ý nghĩa thế đó, chính là làm thảm trải, đặc biệt để bố đây đập dưới bàn chân!”

“Má nó, còn là học sinh giỏi nữa, thảm này là đồ mắc tiền à, khó trách bố đập lên cảm thấy vô cùng thoải mái!”

“Thật rác rưởi, bố còn cảm thấy dơ để giày này!”

“Đệch! Nói quá hay, đi về đái cho một chai!”

“Ha ha...”

.....

Sau khi những tiếng cười kiêu ngạo kia đi xa, Hạ Nhị yên lặng bò dậy từ dưới đất, đứng lên phủi bụi đất trên quần áo xuống. Cậu nhìn bầu trời xám xịt ngoài cửa sổ, chậm rãi thở hắt ra.

Cho nên mới nói, trên thế giới này, bất chấp lý lẽ nhất, một cái là cảnh sát, một cái là phụ nữ, còn một cái nữa, gọi là cậu ấm.

7. Chương 7: Bóng Tối Xen Lẫn Cùng Ánh Sáng

Phỉ Dạ Nguyệt, tên của cậu. Đây là thứ cậu ghét nhất suốt mười bảy năm qua, không có cái thứ hai.

Mẹ mất sớm, cha lại có dính dáng tới xã hội đen, cho nên còn có một danh xưng đặc biệt được đóng khuôn cho cậu: thiếu niên hư hỏng. Cậu ghét cái tên của mình, ghét cái dám tự cho là thanh cao nhìn người bằng mắt chó đó, ghét cái thế giới rõ ràng là mạnh được yếu thua nhưng lại giả vờ đeo mặt nạ nghiêm chỉnh. Cậu cũng không phải là hận đời, chỉ cảm thấy —— ghét mà thôi.

Thứ đáng ghét biến mất hết đi là được! Cậu là nghĩ như thế.

Ngoại trừ cái tên chết tiệt kia của cậu —— lão già thối nói cái gì mà đây là một trong hai thứ duy nhất người phụ nữ kia để lại trên thế giới này (một là cậu, một là cái tên quý tha ma bất kia), chết cũng không chịu sửa. Ít nhất, một bản thân khác sẽ làm cậu hài lòng hơn một chút.

Cậu được gọi là “cậu Phỉ”, một lượng lớn đàn em trước hô sau hầu. Mỗi lần đều khiến những thứ lỗ mũi vênh lên trời kia hóa thành sự vật tồn tại không đáng kể, cậu Phỉ đứng trước mặt chúng, chậm chậm quơ thuốc lá đã châm ngay trước cặp mắt sợ hãi kia của chúng, sau đó mỉm cười.

Fuck you! Cái thế giới chó má này!

Cậu Phỉ chưa từng nghĩ tới, trong cái thế giới không tính là tươi vui này lại gặp phải một thứ như vậy. Ở năm mười bảy tuổi, Hạ Nhị, cái tên này vượt một cái vượt qua cái tên nữ tính “Phỉ Dạ Nguyệt” kia của cậu, xếp hạng thứ nhất.

Thời điểm có ấn tượng với cái thứ như vậy, cậu Phi đang tiến hành một loại vận động hiếu khí hao tổn sức lực và tinh thần nhất —— đánh lộn.

Fuck!

Cậu Phi thấp giọng rửa một tiếng, cậu hiếm khi có thời gian vứt bỏ mọi người ra ngoài hít thở, lại bị gần mười thằng du côn chặn trong hẻm tối. Dù hạ được gần một nửa số lượng đối phương, nhưng trong lòng cậu Phi hiểu rõ, đây chẳng qua chỉ là mở đầu. Thể lực bị tiêu hao nghiêm trọng, cậu Phi thở hổn hển, lấy tay ra sức lau máu trên đầu. Bớt một đứa thôi, chỉ cần đối phương bớt đi một đứa, là mình sẽ có 70% khả năng xử hết lũ này.

Lúc này, cậu Phi thấy cậu ấy.

Thiếu niên tóc đen mang mắt kính đứng ở phía xa, sơmi trắng bị gió hất nhẹ, dưới ánh mặt trời vô cùng sạch sẽ, đến mức hình thành đối lập rõ ràng với bóng tối bên đây.

Đó là... Cậu Phi nheo mắt lại, hình như tên là Hạ gì đó. Cậu Phi vẫn có nghe về học sinh giỏi được ái mộ học cùng trường này. Vì đối phương dường như rất an phận, chưa hề qua bên này làm phiền, cho nên cậu Phi cũng không quan tâm tới học sinh giỏi đó. Mà lúc này, ở đây, cậu ta thấy cậu Phi.

Quý tha ma bắt nó nhanh lên! Fuck!

Cậu Phi căng thẳng thần kinh chờ đối phương la to, trong nhận thức của mình, nụ hoa trong nhà kính kia dưới tình huống thế này nhất định sẽ kinh hoàng la to, hoặc mang cái mặt chính nghĩa nhiệt huyết không tự lượng sức mình đâm đầu vào. Dù không có tác dụng gì, nhưng ít ra có thể thu hút sự chú ý của đối thủ, tạo cơ hội cho cậu Phi.

Nhưng, thằng kia lại không làm gì hết cả.

Cậu Phi có chút kinh ngạc ngẩn đầu. Thiếu niên dưới ánh nắng mặt không đổi sắc nhìn qua, lạnh lùng —— không, hẳn là không mang một chút tình cảm nào, im lặng nhìn bên này, phảng phất như đang trình diễn trong mắt cậu ta chính là một trò hề không đáng để cười. Một cơn gió thổi qua, sơmi trắng phản xạ ánh nắng gần như chói mắt, gương mặt thiếu niên tóc đen bị mắt kính đồng dạng phản quang che khuất, sạch sẽ thuần khiết biến ánh sáng và bóng tối thành hai thế giới.

Fuck!

Sơ suất một chút, bị một thằng du côn dùng gậy đánh vào vai. Lửa giận vô tận che mắt cậu Phi lại, không biết là nhắm vào cái kẻ thờ ơ kia, hay nhắm vào bản thân mình – lại đi ôm hy vọng ở kẻ khác. Cậu Phi gần như điên cuồng xông vào đám du côn đó, đánh đấm loạn xạ không chút trình tự, trút giận, bóng hình thuần khiết của người kia mờ hồ trong tầm mắt màu đỏ.

Fuck! Fuck! Fuck! Fuck! Fuck!!!!

Lúc này, một giọng nữ lạnh lạnh mang theo lửa giận vang lên ở ranh giới sáng tối.

“Ấy chà! Lại có thể ỷ đông hiếp yếu...”

“Mẹ nó bớt lo chuyện bao đồng đi, đồ gái... Á ——”

Gió lốc đen cuốn vào bóng tối, đó là một thiếu nữ có mái tóc màu đen, con người ngập tràn lửa giận rạng rỡ sáng ngời trong bóng tối. Mặc dù có chút mảnh mai, nhưng lần nào cũng hung hăng đánh thẳng vào chỗ hiểm của nam giới, nhanh chóng dứt khoát giải quyết từng người.

“... Hah... Hahh... Hưm...”

Xung quanh ngoại trừ mình và thiếu nữ, những kẻ khác đều đã ngã xuống, lũ du côn nằm dưới đất đau đớn rên la. Cậu Phi thở mạnh, sau đó đứng thẳng dậy. Không biết vì nguyên nhân gì, chuyện thứ nhất mà cậu Phi làm sau khi đứng dậy không phải nhìn thiếu nữ tóc đen, mà là nhìn đầu cuối của bóng tối, bên ánh sáng kia.

Chỗ đó sớm đã không còn bóng dáng thiếu niên nữa.

Cậu Phi cảm thấy mình tựa như một thằng ngốc. Lúc này, thiếu nữ tóc đen bên cạnh nhìn đồng hồ la hét chói tai.

“Tiêu rồi ——!!! Muộn mất muộn mất muộn mất ——!!!”

Thiếu nữ tóc đen phóng về phía ánh sáng như một cơn gió. Cậu Phi xì một tiếng, cũng đi về phía ánh sáng, bỏ bóng tối lại phía sau.

Ánh sáng hạ xuống, cậu Phi híp mắt lại, sau khi không quá vui vẻ mà quen với ánh sáng, cậu Phi gạt tócбет máu cứng ngắc trước mắt qua một bên, xoay người chuẩn bị rời đi, khước mắt lại vô tình thoáng thấy hai bóng hình quen thuộc.

Là cô ta, và cậu ấy.

Thiếu niên mang mắt kính đeo nụ cười yêu chiều nói gì đó với thiếu nữ tóc đen, thiếu nữ hăng hái gõ đầu thiếu niên một cái, hai người đều mang nụ cười tươi đẹp đến sáng rỡ. Cách đó không xa, một thiếu niên nổi danh thông thả bước đi, chậm rãi xiết chặt nắm tay lại.

Fuck! Giả nhân giả nghĩa!

Cậu Phi ôm lửa giận xả cả một đêm. Lại không ngờ ngày hôm sau, ở cùng chỗ đó, thấy cùng tình cảnh, gặp cùng một người, nhưng đóng vai bị nạn đã không còn là cậu Phi.

“Cậu Phi, phía trước hình như xảy ra chuyện rất thú vị ~”

Ngậm thuốc lá, một đám đàn em đi theo, cậu Phi lại vô tình đi đến nơi quen thuộc, lửa giận vốn đã được dập lại đột ngột bùng lên. Trong hẻm nhỏ phía trước truyền đến tiếng đập nặng nề và tiếng hét chói tai áp chế. Biết những âm thanh đó đại diện cho cái gì, đám tay chân bắt đầu rục rịch.

“Muốn tới chơi không?”

Tại sao lại không chứ?

Mình cần phải xả!

Cậu Phi hưng hăng giẫm lên thuốc lá dưới đất, như giẫm tắt phiên muộn trong lòng. Cậu Phi vừa định ra lệnh, lại thấy, cậu ta. Không hiểu sao, cậu Phi dừng lại.

Thiếu niên mang mắt kính dường như cũng chú ý tới chuyện xảy ra trong hẻm nhỏ. Cậu Phi lạnh lùng kéo lên một nụ cười. Sao, muốn một lần nữa mặc kệ chuyện không liên quan đấy à?

Vừa định ra lệnh vây lấy thiếu niên tóc đen, nhưng hành vi kế tiếp của thiếu niên tóc đen lại một lần nữa cắt ngang lời cậu Phi.

Hạ Nhị xông mạnh vào trong hẻm nhỏ, tiếp đó trong hẻm nhỏ truyền đến một trận mắng chửi tức giận và hỗn loạn. Ngẩn người, cậu Phi nhanh chóng theo qua. Cậu Phi đứng ở đầu hẻm, lưng quay về phía ánh sáng, nhìn mọi thứ chìm trong thảm hại.

Trên mặt đất ngã nhào một đống, thiếu niên tóc đen lúc này quay lưng cởi áo khoác ngoài, phủ lên mình một... nữ sinh ngồi dưới đất khóc nức nở.

Hóa ra là thế sao, không phải con gái thì không muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao! Fuck!

Hạ Nhị mò mẫm một hồi trên đất, nhặt mắt kính rơi dưới đất lên mang vào, xoay người chuẩn bị rời đi, lại thấy ở đầu hẻm nhỏ, một thiếu niên tóc ngắn nhuộm thành màu bạc cười lạnh lùng với mình, lặng lẽ nói ra mấy chữ.

Đừng hòng trốn chạy, kẻ giả nhân giả nghĩa.

8. Chương 8: Bướm, Kén

Tí tách, tí tách.

Là tiếng nước rơi xuống hồ.

Tích tất, tích tất.

Là đồng hồ đang chạy không nhanh không chậm.

Cốp, cốp, cốp.

Là... người đó sao?

Cô gái mặc kimono rộng rãi tươi sắc in hoa anh đào, ngồi quỳ trên chiếu Tatami. Mái tóc thẳng tắp như thác nước tán ra bốn phía, như con bướm thắm tươi bị tơ nhện cuốn lấy, một loại mỹ cảm rách nát không trọn vẹn. Khuôn mặt vốn không chút biểu cảm như búp bê lại dâng lên gợn sóng nhàn nhạt, con mắt đen tĩnh lặng bốc lên ánh sáng càng lúc càng rạng ngời, như con ngài xông vào ngọn lửa.

Cô gái này là con thứ trong dòng họ, là... công cụ dùng để duy trì sự thịnh vượng cho dòng họ. Nàng vừa sinh ra đã là món hàng dùng để mưu cầu lợi ích cho dòng họ, từ nhỏ đã tiếp nhận lễ nghi nặng nề và học tập những gia quy vô tận. Những lớp giấy gói đó chẳng qua là để nâng giá trị của nàng tăng thêm một bậc, tầng tầng lớp lớp như tơ vây bọc lấy nàng.

Nàng có thể không biết trường học là gì, nhưng nàng phải biết lúc ngồi quỳ phải thế nào mới đảm bảo chuẩn mực. Nàng có thể không biết món ăn mình thích nhất là gì, nhưng nàng phải biết nhận món ăn từ nam giới phải thế nào mới bảo trì phong thái đúng mực. Nàng có thể không biết sở thích của mình là gì, nhưng nàng phải biết làm thế nào nắm bắt sở thích của phía nam giới.

Cho nên dù bị đưa đến nơi này, bị trở thành món hàng được giám định và thưởng thức, nàng cũng không một câu oán hận —— Những thứ đó chưa từng tồn tại qua.

Sau đó, nàng gặp được người đó.

Cô gái không biết người đó làm thế nào lách qua bảo vệ ngoài cổng tiến vào phòng mình, chỉ biết đến khi hồi hồn về, người đó đã ở trong căn phòng lạnh lẽo của nàng. Lần đầu tiên gặp mặt, người đó như có như không chạm vào khuôn mặt cứng ngắc của nàng, nụ cười dường như có chút thở than, hơi thở ấm áp xoa đi sự trống vắng lạnh lẽo ở nơi này.

“Thật là một cái lồng xinh đẹp và một... con bướm xinh đẹp...”

Thế là liền lạc hướng!

----- [Satan's*Diyu*by*Đôi] -----

Lại ngồi trong phòng phát sóng, Hạ Nhị không biết mình mang tâm tình gì.

“Tiểu Nhị!”

“!... Dạ?”

“Sao thế?” Hình Ngạo Quốc có chút lo lắng nhìn Hạ Nhị bị kính hãi. “Con hình như có tâm sự gì sao?”

“Không ạ!” Hạ Nhị đối diện ánh mắt lo lắng của Hình Ngạo Quốc, nở nụ cười tươi sáng. “Con chỉ lâm vào suy nghĩ triết học lý trí đặc thù của giai đoạn nổi buồn tuổi trẻ, chẳng hạn như —— khi nào con mới có thể tìm được bạn gái đây...”

Ánh mắt Hình Ngạo Quốc quét qua miếng dán vết thương trên mặt thiếu niên, dường như muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ cười gượng đùa giỡn cùng Hạ Nhị.

“Không được, Tiểu Ly nhà chú đã là con dâu nuôi từ nhỏ của con, con phải có trách nhiệm với nó, muốn tìm cũng phải là tìm nó!”

“Yes, nhạc phụ đại nhân!”

Tiến Hình Ngạo Quốc đi, Hạ Nhị vô thức chạm vào miếng dán vết thương trên mặt. Đó là bởi vì quên mất hôm nay ba mẹ về nhà trễ, mà mình lại vì đủ loại nguyên nhân mà về muộn, bị em trai bụng đói giận chó đánh mèo, cho đến khi ba mẹ trở về hiểu được tình hình, lại bị ba sầm mặt quát cho một trận, vừa vặn đánh vào chỗ bị lú còn đồ chào hỏi hồi chiều. Hạ Nhị đau đớn co người lại, mặt bị góc bàn sắc nhọn quẹt ra một vết. Mẹ có chút kinh hoảng tìm miếng dán vết thương cho cậu —— Cậu biết, mẹ chỉ là sợ những chuyện này truyền ra, bị người khác nói ba điều bậy chuyện. Cậu biết, đây cũng là lý do ba không đánh vào mặt cậu. Cậu biết, nếu là vết thương phía trong quần áo, dù có nặng hơn thì mẹ cũng sẽ chẳng liếc nhìn. Cậu biết, đây là một vết thương tên là nhà.

Thiếu niên ôm phần bụng âm ỉ đau đau, cười rất quật cường.

Cậu biết.

Nhưng thế thì sao?

Đó là nhà, nhà của cậu.

“... Cho nên, bạn không được từ bỏ đâu đấy! Thật ra chỉ cần bạn kiên trì thêm một chút nữa, bọn họ chắc chắn sẽ thỏa hiệp. Nói đến cùng, họ là người yêu thương bạn nhất, thân thiết với bạn nhất trên thế giới này...”

Cậu là đang khuyên giải một thiếu nữ đang phản kháng vì ba mẹ sắp xếp vô số lớp học thêm cho mình trong điện thoại, hay chính là khuyên giải bản thân?

“... Cho nên mới nói, bạn thật sự rất hạnh phúc đấy...”

“... Cám ơn.”

Hạ Nhị mỉm cười kết thúc cuộc đối thoại, chèn âm nhạc vào. Bản nhạc tên là chiếc ly tĩnh lặng, tràn ra nước của cô liêu. Hạ Nhị quét mắt nhìn phòng phát sóng trống trải, đau đớn cố gắng lờ đi vì nói chuyện lại bỗng chốc trào lên.

Phải tìm vài thứ dời đi sự chú ý. Cậu nghĩ như vậy, sau đó, tên của người kia bỗng dưng nhảy vào trong đầu, thiêu đốt thần kinh nóng bỏng.

Trần Ốc Dân...

... Hẳn là trùng hợp nhỉ...

Hạ Nhị có chút bất an nghĩ, cố gắng thuyết phục bản thân.

Cảnh sát xác định là tự sát. Hơn nữa, hơn nữa còn có di thư mà... Cho nên sẽ không là cái người lần trước gọi tới đâu... Không thể nào...

Dường như suy nghĩ vẩn vơ của thiếu niên dẫn tới bất an, mỗi lần chuông điện thoại vang lên sau đó, thần kinh Hạ Nhị sẽ căng thẳng theo phản xạ.

Thật giống như một thằng đàn ông tuếch.

Kim đồng hồ dần tới gần 6:00, Hạ Nhị nhìn bầu trời dần dần tỏa sáng, không nhận thấy được mình có hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Reng ——”

Điện thoại một lần nữa vang lên, có lẽ vì hừng đông mang đến cảm giác an tâm, Hạ Nhị có chút thoải mái nghe máy.

“Xin chào, đây là chuyên mục «Lắng nghe», xin hỏi bạn tên gì?”

Hết sức lưu loát nói ra câu đó, Hạ Nhị lẳng lặng chờ đối phương mở miệng. Đầu kia của điện thoại lại vô cùng im lặng, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe không thấy.

“Là tôi!”

Đồng tử Hạ Nhị nở to ra, nhịp thở của thiếu niên tóc đen bắt đầu bất ổn.

“Thời gian không còn nhiều!” Giọng nói trầm thấp phảng phất như thấm vào sâu trong linh hồn kia nặng nề áp chế ánh sáng. “Vậy nên chỉ có thể nói với cậu một câu, kế tiếp chính là...”

Hạ Nhị chỉ có thể sững sờ lắng nghe, tay chân cứng ngắc không thể nhúc nhích.

“Kanda Tenko!” Âm thanh cuốn hút của người nọ rất dịu dàng, phảng phất như đang thì thầm tên của người yêu, trầm trầm, sâu lắng, ép thiếu niên tóc đen muốn không thở nổi.

“.....”

Tới lúc Hạ Nhị đột ngột hồi hồn về, đầu kia của điện thoại sớm đã gác máy từ lâu, vang lên dư âm tút tút.

————— [Beta by Ween] —————

Tí tách, tí tách.

Là tiếng nước rơi xuống hồ.

Tích tất, tích tất.

Là đồng hồ đang chạy không nhanh không chậm.

Cốp, cốp, cốp.

Là... người đó sao?

Cô gái mặc kimono rộng rãi tươi sắc in hoa anh đào, ngồi quỳ trên chiếu Tatami. Mái tóc trắng tấp nập như thác nước tán ra bốn phía, như con bướm thắm tươi bị tơ nhện cuốn lấy, một loại mỹ cảm rách nát không trọn vẹn. Khuôn mặt vốn không chút biểu cảm như búp bê lại dâng lên gợn sóng nhàn nhạt, con mắt đen

tĩnh lặng bốc lên ánh sáng càng lúc càng rạng ngời, như con ngòi xông vào ngọn lửa.

Con người như viên thủy tinh chiếu ra bóng hình bóng tối, bóng tối cúi thấp đầu xuống, nhìn nàng đang ngửa mặt, cái cổ mảnh khảnh duyên dáng như thiên nga sắp chết.

Bóng tối đang mỉm cười, âm thanh trầm thấp quấn lấy mọi vật.

“Nào, chuẩn bị chưa, muốn bay chứ?”

Nàng nhắm mắt lại, hít chất độc ngọt lành vào sâu trong nội tạng.

9. Chương 9: Đổ

“... Hạ Nhị!”

“Hả?”

“Cậu nhưng nhớ ai sao!” Hình Ảnh Ly thô bạo quăng thứ trên tay mình vào tay Hạ Nhị, Hạ Nhị cúi đầu nhìn, là tờ tiền giấy năm đồng.

“Đi mua nước ngọt!” Nữ vương ra lệnh, người hầu không có quyền phản bác. Thiếu niên nhún vai, nhét tiền vào trong túi, ra khỏi phòng học.

“... Hạ, Hạ Nhị!”

Tiếng kêu thật nhỏ hầu như sắp tan vào không khí, Hạ Nhị dừng lại, quay đầu, nữ sinh đóng vai ác quỷ kia bối rối đuổi theo, bộ ngực to lớn nảy lên nảy xuống theo bước chạy.

“Lê Tinh Vân!”

Có dáng người ma quỷ, lại phối hợp với gương mặt và tính cách thiên thần, Lê Tinh Vân vội vàng chạy tới trước mặt Hạ Nhị, hơi thở dốc, thiếu nữ có chút ngượng ngùng mở miệng.

“Mình, mình cùng đi với bạn!”

“Ừm.”

Hạ Nhị không nói gì thêm, cười cười với thiếu nữ, xoay người đi, Lê Tinh Vân luống cuống theo sát phía sau.

“Thế, thế này, mắt kính của bạn đâu rồi Hạ Nhị?”

Dọc đường đi, cặp thiếu niên thiếu nữ đẹp mắt này thu hút không ít ánh nhìn. Dường như muốn xua đi không khí có hơi gượng gạo, Lê Tinh Vân có chút khấn trương mở miệng.

“Cái đó à!” Hạ Nhị thả chậm bước chân, phối hợp với Lê Tinh Vân. Cậu mỉm cười nói. “Nó về với ông bà kết hôn rồi!”

“Hả?”

“Với lại.” Hạ Nhị đối diện với ánh mắt Lê Tinh Vân. “Bạn không cảm thấy mình thế này thì hoóc-môn nam tính mới có thể phát ra hết công suất sao?”

Cậu cười như một tên vô lại.

“Thế nào? Cô bé, có mê đại gia này không?”

“.....” Đã mắc cỡ đến mức mặt mũi đỏ bừng, Lê Tinh Vân cúi đầu, không dám đối diện ánh mắt Hạ Nhị nữa.

Đúng vậy, về với ông bà kết hôn mất rồi... Nhưng mục đích nguy trang cũng đã đạt được, về sau dù bị nhìn ra là mang kính áp tròng, thì cũng không cần phải che giấu.

“... Vậy...” Lúc mua xong đồ uống trở về, Lê Tinh Vân vẫn cúi đầu lại mở miệng đánh vỡ trầm lặng. “Hạ Nhị, bạn gần đây hình như có tâm sự...”

Sao ai cũng nói như vậy cơ chứ! Hạ Nhị cười gượng. Chẳng lẽ mình đã lộ liễu đến mức này rồi sao!

“Kanda Tenko.”

“Ừm?”

“Bạn... Biết người này không?”

Lê Tinh Vân cúi đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu. “Không biết... Sao thế?”

“Không có gì!” Thiếu niên tóc đen cười cười, cách đó không xa ồn ào một trận, hai người ngẩng đầu nhìn qua chỗ huyền ảo. Ở đó, có đứng một thiên thần.

Tóc gọn sóng màu vàng rạng rỡ sáng lóa dưới ánh mặt trời, làn da như sữa phảng phất như thổi một cái sẽ vỡ tan, đôi mắt xanh thăm long lanh phảng phất như muốn cất tiếng rồi lại thôi. Xung quanh truyền ra từng đợt thét chói tai kiềm chế hưng phấn, Ivy cả người đứng đó, phảng phất như toàn thân phát ra ánh sáng.

Cho nên tôi mới nói, đó mới là đại diện đích thực của thiên thần...

Hạ Nhị chưa xót nghĩ, nhìn Ivy dẫn một đám vệ sĩ biến mất trong đám người.

Thiên thần đích thực...

————— [Alice'sLand] —————

Mấy ngày nay, Hạ Nhị gần như thần kinh lật báo khắp nơi, không biết mình là muốn hay sợ tìm được cái tin tức đó. Cậu có chút hối hận, mình không ghi âm lại giọng nói kia. Không phải không muốn đến cục cảnh sát báo án, nhưng đi thì phải nói thế nào đây, nói buổi tối mình nhận được một cú điện thoại tào lao, sau đó lại có người chết... Nghe y như một con mọt sách buồn cười xem quá nhiều tiểu thuyết kinh dị.

Một lần nữa, chỉ cần một lần nữa xác định “Kanda Tenko” thật sự đã chết, mình sẽ đi báo cảnh sát ngay!

Cậu thuyết phục mình như vậy.

Hôm nay là thứ sáu, Hạ Nhị phát ngốc, thở dài chuẩn bị dọn đồ rời đi. Lúc này, một bàn tay từ bên cạnh vươn tới, kéo sổ tay cậu mở trên bàn qua, chỗ đó viết cái tên mà gần đây luôn quấy nhiễu cậu.

“Kanda Tenko...”

Thiếu niên tóc ngắn màu bạc vô cảm đọc dòng chữ đẹp gọn trên sổ tay, kéo ra một nụ cười lạnh, sau đó, chậm rãi, ở trước mặt Hạ Nhị, từ từ xé rách sổ tay, nát thành bông tuyết nhỏ vụn.

“Rác rưởi lại có thể lấy được tin tức!” Cậu Phỉ hứng thú nhìn xuống Hạ Nhị. “Thật đáng khen!”

Hạ Nhị không để ý tới sổ tay bị cậu Phỉ xé thành mảnh nhỏ, con ngươi đen ngòm của cậu không động dảy nhìn cậu Phỉ, dây thần kinh toàn thân cũng kéo căng do lời nói của thiếu niên tóc bạc.

“Cô ta... là ai?” Có chút khó khăn, thiếu niên tóc đen mở miệng.

“Mi không biết à...” Cậu Phi cười, không chứa chút tình cảm nào. “Ta tại sao phải nói cho mi biết, fuck!”

“... Có thể nói cho tôi biết được không?” Hạ Nhị vẫn quật cường nhìn cậu Phi. “Chuyện này rất quan trọng với tôi!”

Thiếu niên tóc bạc lẳng lặng nhìn Hạ Nhị một lúc, sau đó khóe môi vẽ ra một độ cong, lạnh lùng ác ý.

“Được rồi!” Cậu Phi buông tay, giấy vụn trắng bóc liền rơi lả tả như lông vũ, nhẹ nhàng bay bay trong không khí. “Sau ba tuần nữa mi tới một chỗ với ta, ta sẽ nói cho mi biết!”

“Được!” Không chút do dự, Hạ Nhị đồng ý.

“Kanda Tenko, là đối tượng đánh hôn bí mật mới nhất của ông già nhà Ivy!” Nét cười của thiếu niên tóc bạc càng rộng ra. “Bất quá đây chỉ là quá khứ, chứ bây giờ, cô ta chẳng qua là một người đã chết!”

Mặt trời chìm ngấm ở đầu cuối thế giới, để lại một mảnh sương mù.

————— [alicesland.wordpress.com] —————

“Hô... Hô...”

Thiếu niên đang cố gắng chạy đi thật nhanh.

“Hô... Hah...”

Dùng tốc độ nhanh nhất của mình lao đi.

Hạ Nhị thở hổn hển, lấy tay chống cái đầu gối có chút nhũn ra, ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà trang nghiêm phẳng phất như đã thú ngủ say trước mắt. Thiếu niên tóc đen có chút thấp thỏm tiến vào cục cảnh sát, tìm tới một nam cảnh sát trên dưới bốn mươi, có chút lấp bắp giải thích mục đích đến.

“Tôi đến báo, báo án!”

Vì quá mức khẩn trương, cậu nói năng hơi lộn xộn. Cảnh sát kia ghi chép xong, nói một câu rất có tính công thức.

“Cảm ơn cậu đã cung cấp thông tin, vui lòng để lại cách thức liên lạc, có tiến triển sẽ báo ngay cho cậu!”

Cứ như vậy thôi sao...

Hạ Nhị nhìn vẻ mặt dường như không quá nghiêm túc của đối phương, cảm thấy không chân thật cho lắm, thiếu niên nhện không được nói thêm một câu.

“Tôi, tôi nói đều là sự thật!”

“Tôi biết!” Cảnh sát kia dường như có chút sốt ruột. “Chờ chúng tôi xác nhận xong, sẽ liên lạc với cậu!”

Hạ Nhị chớp mắt, không nói thêm gì nữa, xoay người chuẩn bị rời đi. Lúc này, cửa bên trong mở ra, một cô gái nhìn một cái sẽ khiến người ta cảm thấy rất giỏi giang đi ra, tóc ngắn màu đen, viền mắt rất sâu, son môi đỏ tươi làm môi của cô thoát nhìn vô cùng hấp dẫn.

“Sao thế?”

Cô gái dường như tùy tiện hỏi một câu, nam cảnh sát kia mang chút kính nể vầy vầy bản nháp trong tay.

“Vừa rồi có một bạn nhỏ đến báo án, là vì nhận được điện thoại đe dọa gì đó...”

Ngay sau đó, nam cảnh sát bị động tác xác thực của cô gái hù dọa, cô gái đột ngột nắm lấy cổ tay nam cảnh sát, dùng sức đến mức phảng phất như muốn bẻ gãy tay nam cảnh sát. Không màng đến tiếng kêu thảm thiết của nam cảnh sát, mắt to xinh đẹp của cô gái nhìn chằm chằm chữ trên bản nháp.

Trần Ốc Dân, Kanda Tenko.

“Ở đâu?”

Cô gái gầm một tiếng, như sư tử bị chọc giận.

“Cái, cái gì?”

“Tôi hỏi anh người vừa báo án là ai?”

“Là, là cái cậu kia!” Chịu đựng kêu thảm, nam cảnh sát run rẩy chỉ ra ngoài cửa, chỗ đó, bóng dáng cô đơn của thiếu niên nhện nhòa dưới hoàng hôn.

Hạ Nhị ngơ ngác đứng ngoài cục cảnh sát, có phần không biết phải đi thế nào. Đột ngột, một bàn tay sơn móng tay đỏ tươi vỗ vào vai cậu. Thiếu niên hoảng sợ quay đầu lại, thấy một cô gái ăn mặc thời thượng dồn dập thở dốc đứng phía sau cậu. Nhìn thấy Hạ Nhị quay đầu lại, cô gái lộ ra một nụ cười đỏ tươi.

“Xin chào, tôi là Sophie, đến từ tổ chức thanh tra quốc tế.”

10. Chương 10: Thợ Săn, Con Mồi

Hạ Nhị ngơ ngác nhìn ly trà sữa trước mặt, hơi khói dày đặc nhanh chóng phát tán trong không khí, phẳng phất như ở đây chỉ còn lại một cái xác rỗng tên là Hạ Nhị. Cậu nghe tiếng mình cất lên, khô khốc đến mức run rẩy.

“... Đó, là... “ác quỷ”...?”

Sophie đối diện thờ dài nhìn thiếu niên ngơ ngác, môi thắm tươi vô nhẹ như bướm đỏ.

“Không sai, hơn 75% chính là No.4 NP101100.”

No.4 NP101100, mật danh “ác quỷ”.

Cậu thỉnh thoảng cảm thấy rét lạnh, sợ hãi thấm vào cốt tủy, cái rét mà dù là trà sữa nóng hổi cũng không thể xua đi, làm cả người cậu run nhẹ. Thương hại trong mắt nữ cảnh sát đối diện lại càng sâu thêm, cô có thể sâu sắc hiểu được, cái cảm giác bất lực khi người ta nghe thấy thiên tai bùng xuống đầu mình mà lại không làm gì được cả.

“... Nhưng, nhưng không phải nói “ác... người kia lúc gây án sẽ không để lại dấu vết gì đặc biệt, cho, cho nên vẫn chưa thể xác định là cái, cái người đó...” Như làm ra hành động giây giữa hấp hối cuối cùng, giọng nói của thiếu niên gần như là cầu khẩn.

“... Đó là nói với bên ngoài!” Sophie rút một bức hình ra từ ví da, đưa cho Hạ Nhị. “Cậu bây giờ cũng là đương sự, cho nên cậu có quyền biết rõ tình hình.”

Hạ Nhị cố gắng ngăn chặn run rẩy ở đầu ngón tay, nhận lấy bức hình. Trên hình, một cô gái như bướm gãy cánh rơi trên chiếu Tatami trắng bóc, kimono rộng rãi trải ra, tóc đen phủ xuống hình thành đường vân đen cổ kính, trên cổ tay trắng nõn chảy xuôi máu đỏ, nhuộm cánh hoa anh đào trên áo thành một màu sắc thâm sâu, thanh tao mà sạch sẽ.

Cậu nín thở, vì mỹ cảm điều linh mà tan vỡ đó.

“... Cô ta chính là Kanda Tenko, thứ năm tuần này được phát hiện chết trong phòng ngủ, nghi là cắt cổ tay tự sát!” Sophie dùng giọng điệu giống như thờ dài nói như vậy, nhưng nhanh chóng liền chuyển thành sắc bén. “... Là kiệt tác của tên đó... Có chú ý tới cổ tay cô ta không?”

Hạ Nhị dời mắt về phía mảnh đỏ chói mắt kia, chỗ đó, phía trên màu đỏ, có một vết tối nho nhỏ.

“Đó là dấu răng!” Biết nghi hoặc của thiếu niên, Sophie giải thích. “Bước đầu giám định là do động vật thuộc họ chuột để lại!”

Cô dùng âm thanh đều đều không lên không xuống nói.

“Ước chừng bắt đầu từ XXXX, trên phần lớn thi thể mà No.4 NP101100 gây án đều có một dấu răng như vậy, bước đầu suy đoán là thú cưng thuộc bộ gặm nhấm do No.4 NP101100 nuôi.” Cô thở dài. “Tuy cái này cho chúng tôi manh mối và phương tiện rất lớn, nhưng chúng tôi vẫn không bắt được, dù chỉ là một sợi tóc của tên đó, chỉ có thể quý tha ma bắt theo hấn chạy khắp nơi!” Trong giọng nói Sophie mang sự công kích sắc bén, nhưng cô nhanh chóng liền bình tĩnh lại. Cô nhìn Hạ Nhị.

“Trên thực tế, không cần cái này cũng có thể đại khái biết là No.4 NP101100 làm, đây rất giống thủ pháp của hấn... Nhưng điều chúng tôi không ngờ chính là, trước đó còn một nạn nhân nữa.”

Mắt sâu màu nâu của Sophie bình lặng nhìn Hạ Nhị, cô nhẹ giọng nói.

“... Cho nên, cậu là bất đồng, Hạ Nhị!”

Thiếu niên tóc đen rung mình một cái, ngón tay cầm trà sữa đã nguội dùng sức đến trắng bệch. Cậu nên kéo ra một nụ cười, nói: À, đó là vinh hạnh của tôi... Sao?

Hạ Nhị ngẩng đầu lên, đối diện con mắt sâu màu nâu của nữ cảnh sát.

“... Nói đi, tôi phải làm thế nào.”

Sophie nở nụ cười thỏa mãn, móng tay đỏ tươi gõ gõ má mình.

“Rất đơn giản, cậu chỉ cần phối hợp với tôi là được!”

Thiếu niên tóc đen nhìn Sophie đối diện không chớp mắt, nói.

“Được thôi! Tôi chỉ có một yêu cầu!”

Sophie nhíu mày, tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

“Đừng kéo chuyện này đến nhà tôi!” Cậu mỗi chữ ngừng một chút. “Không hỏi đến, không quấy rầy, không can dự!” Thiếu niên chặn ngang nữ cảnh sát phẳng phất như đang muốn nói gì thêm, mang nụ cười tươi

sáng mà tươi tắn. “Cô sẽ nhanh chóng biết tại sao!” Vì cô rất cẩn thận, sẽ nắm giữ mọi thứ trong lòng bàn tay của mình, bao gồm cả những thứ mà cậu che giấu.

Sophie không phủ nhận, cô gọi phục vụ tới, vừa định trả tiền, lại bị Hạ Nhị đoạt lấy hóa đơn.

“Cậu vẫn rất có phong độ quý ông!” Sophie cười cười, không từ chối.

Thiếu niên tóc đen lại dùng một ánh mắt rất kỳ quái nhìn qua, môi có chút tái nhợt hơi động đậy.

..... Bởi vì mọi người đều làm như vậy mà.....

“Cái gì?” Sophie ngẩn người, vừa rồi hình như nghe thấy thiếu niên nói cái gì đó.

Thiếu niên trầm lặng, dường như vẫn luôn như thế.

—————[Satan’s Diyu by Đồi]—————

Sophie ở trong xe của mình, chờ Hạ Nhị ra khỏi tiểu khu. Hai tiếng trôi qua, thiếu niên tóc đen vẫn không thấy bóng. Cô có chút lú lẫn, lúc này cực kỳ muốn hút một điếu thuốc.

Đây không tốt lắm! Cô nói với mình như vậy. Nhưng cô biết, mỗi lần đụng tới chuyện của kẻ kia, mình liền không thể thật sự điềm tĩnh.

No.4 NP101100, Father; ác quỷ, Father; tội phạm giết người, Father.

“Ồn chết đi được!”

Tay cầm vô-lăng dùng sức đến trắng bệch, làm móng tay đỏ tươi càng lúc càng đỏ tươi.

Cô bé trong ký ức cổ chấp kêu lên.

Father.

Không thấy.

“Cốc, cốc.”

Tiếng gõ kính xe cắt ngang bùa chú, Sophie thở mạnh, cô ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, lưng đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Ngoài xe, thiếu niên tóc đen vẫy tay với nữ cảnh sát.

Sophie mở khóa xe, Hạ Nhị tiến vào. Khóe mắt cô nhìn thấy tay trái thiếu niên dường như run rẩy mất tự nhiên, trên đó có một dấu ngón màu xanh tím, tựa như bị thứ giống như cửa hung hăng kẹp lấy.

“Xin lỗi, đã để cô đợi lâu!” Hạ Nhị lơ đãng giấu tay trái trong ống tay áo. “Chú Hình ở tiểu khu Tinh Trần.”

Nữ cảnh sát mấp máy môi đỏ, cuối cùng vẫn không nói gì thêm, khởi động xe.

————— [Edit by Alice] —————

“Ở đây sao?”

“Ừ!” Sophie chỉ thị cho một đám người mặc cảnh phục lấp ráp máy móc ở phòng phát sóng.

“Tiểu Nhị?” Hình Ngạo Quốc có chút nghi hoặc cảnh giác nhìn đám cảnh sát bận tới bận lui. “Đây rốt cuộc là sao? Cảnh sát kia nói con, nói con bị...”

“Dạ.” Hạ Nhị cười gượng. “Là như thế không sai... Xin lỗi, chú Hình, gây phiền toái lớn cho chú!”

“Sao có thể?” Hình Ngạo Quốc rất nghiêm túc nhìn thiếu niên mà mình đã thấy từ nhỏ đến lớn, giữa lơ đãng trông thấy tay trái run run có chút sưng phù của thiếu niên, chua xót lan tràn từ trong miệng. “Quan trọng là an toàn của con! Tại sao không nói với chú trước?”

“Con...”

“Được rồi.” Sophie đi tới, cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai người. “Tiếp theo, tôi phải nói một vài việc cần chú ý với cậu, Hạ Nhị.” Cô chuyển qua Hình Ngạo Quốc. “Ông Hình, cảm ơn ông đã thông cảm và giúp đỡ. Bây giờ ở đây giao cho chúng tôi là được, ông cứ về nghỉ ngơi trước đi!”

“Không!” Hình Ngạo Quốc rất cương quyết bác bỏ. “Tôi phải ở lại đây với Tiểu Nhị!”

Hạ Nhị vừa muốn nói gì đó, lại bị Hình Ngạo Quốc nhanh chóng cắt ngang.

“Đây là đài phát thanh của tôi, tôi có quyền ở lại chỗ này!”

Sophie không nói thêm gì, chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó kéo Hạ Nhị qua, giải thích hành động đêm nay

với cậu.

“Chúng tôi đã lắp máy theo dõi và máy ghi âm, những cái đó cậu không cần lo, cậu cần phải giống như bình thường, chuyện gì cũng không có xảy ra, được chứ?” Thấy thiếu niên gật đầu, nữ cảnh sát cười hài lòng. “Lát nữa chúng tôi sẽ ở một bên quan sát, lúc cậu không biết phải làm thế nào, tôi sẽ chỉ thị cho cậu.” Cô vỗ vỗ vai Hạ Nhị, mỉm cười. “Hey, thả lỏng chút đi, boy!”

“Đêm nay phải làm một trận thật lớn!”

11. Chương 11: Xe Lửa Và Đứa Trẻ

Con người ta lúc đang căng thẳng, sẽ dễ dàng nghĩ ngợi lung tung. Lỡ như ác... quỷ kia không gọi tới nữa thì sao? Lỡ như đối phương căn bản không phải ác quỷ thì sao?

“Đợi đã lâu!”

Giọng nói kia, trầm thấp mà tao nhã trước sau như một, loáng thoáng vẻ xa hoa mỹ lệ.

“... Hiếm khi có khán giả!”

“Cái...”

Tiếng Hạ Nhị có chút khô khốc, cậu nhìn Sophie cách bên kia kính, cô gái đỏ tươi đường như cũng có chút bất ngờ không kịp phòng bị, theo bản năng nhìn quanh bốn phía, phảng phất như đang muốn xác nhận cái gì.

“Quý cô cảnh sát đáng yêu ơi, tôi lắp vài món đồ chơi!” Phảng phất như có thể nhìn thấy sắc mặt có chút khó coi của Sophie, giọng nói kia vẫn không nhanh không chậm vang lên trong bóng tối. “Làm quà gặp mặt được chứ?”

Giọng nói trầm thấp dịu dàng như thì thầm giữa tình nhân.

“Nhưng mà phải cần quý cô tự mình đến lấy... Giai điệu đen, dưới thánh giá. Hy vọng cô sẽ thích!”

Sophie tối mặt căn môi đỏ, bắt đầu gọi điện thoại ra chỉ thị.

Ác quỷ đã biết tất cả.

“Anh... là ác quỷ.”

Thiếu niên tóc đen mở miệng, bên kia kính, Hình Ngạo Quốc nghe được một câu như thế, cũng giật mình hoảng sợ mở to hai mắt. Ông biết Tiểu Nhị bị một tội phạm giết người theo dõi, nhưng không ngờ lại là... ác quỷ. Hình Ngạo Quốc muốn cắt hết đồng dây chết tiệt này đi, chặt đứt liên kết giữa Hạ Nhị và... ác quỷ đó, lại bị cảnh sát ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng đơn bạc của thiếu niên tóc đen ngồi trong phòng phát sóng, bị bóng tối vây bọc.

“Cậu biết mà.”

Bóng tối xảo quỷ không hề thừa nhận, cũng không có phủ nhận.

“Trần Ốc Dân, Kanda Tenko.” Hạ Nhị nhắm mắt lại, thì thầm nói. “Một nhảy lều, một cắt cổ tay... tự sát.”

“... Anh là làm thế nào?” Chưa kịp suy nghĩ đã nói những lời này ra, vẻ mặt thiếu niên có chút hoảng hốt.

“Này, cậu có nhớ hồi nhỏ, thầy cô dạy cậu cách viết văn cơ bản là thế nào không?” Đối phương lách qua câu hỏi của Hạ Nhị, chuyển sang hỏi lại, một vấn đề không chút liên quan.

“... Tôi quên rồi!”

“Cực kỳ đơn giản!” Ác quỷ trầm thấp cười mê hoặc mọi người. “Thời gian, địa điểm, nhân vật, hành động!”

“... Hơn nữa, con người thật sự là một chủng tộc yếu ớt... Chỉ cần một chút ngoại lực nho nhỏ, đã có thể tạo thành phản ứng dây chuyền nghiêm trọng trong cơ thể, tư tưởng, linh hồn người đó, vừa vặn phá vỡ cân bằng trong nháy mắt đó... Sau đó liền... sụp đổ.”

Bóng tối đang giương nanh múa vuốt, rét lạnh vô hạn lan tràn từ bóng tối.

“Tại sao lại muốn làm như vậy?” Giọng nói Hạ Nhị nhuốm vào bi ai, run nhẹ trong rét lạnh.

“Tôi không phải đã nói rồi sao?” Đối phương dường như thở dài bất đắc dĩ. “Ngay từ đầu đã nói.”

“Cái... gì...?”

“Là quà.” Bóng tối toét miệng ra, từng chút vây lấy thiếu niên, Hạ Nhị mở to mắt không thể tin được.

“Là quà dâng tặng cậu!”

Bất luận là trong hay ngoài phòng phát sóng, đều là một mảnh tĩnh lặng. Có một loại ảo giác thời gian ngưng trệ và tất cả âm thanh đều tan biến. Mọi người cũng vô thức nín thở, vẻ mặt có chút kỳ lạ nhìn thiếu niên hoang mang trong bóng tối. Sophie chậm rãi, chậm rãi xiết chặt nắm tay, móng tay đỏ tươi đâm vào trong thịt.

“... Không cần!” Không thể kiềm chế đứng bật dậy, đầu dây thần kinh mảnh khảnh đang run lên, nỗi sợ hãi hoang mang như loài bò sát, chậm rãi, chậm rãi dán lên da hấp thụ. Tay trái bị thương chống lên bệ, không màng tới đau đớn như thiêu như đốt, Hạ Nhị gần như cuồng loạn, la hét với đầu kia điện thoại. “Tôi không cần loại quạ đó!” Tiếng nói chói tai gần như than khóc.

“Không sao hết cả!” Ác quỷ không chút để tâm đến sự cuồng loạn của thiếu niên, như đang nhìn xuống người bên chân giầy giụa hấp hối, dùng giọng nói ngọt thấm thắm thì. “Cậu chỉ cần nhận và nhìn là được!”

“... Không ——!”

“Bé ngoan.” Lời nói trầm thấp như trấn an, tựa như thần chú trói chặt Hạ Nhị lại, nuốt chửng cả người cậu. “Như vậy, món quà kế tiếp...”

“... Không, không cần...” Giọng nói thiếu niên nhuốm lên ghen ngào, gần như cầu xin. Cậu ôm đầu, tựa như làm vậy là có thể chạy khỏi nhà giam bên thành từ bóng tối. “... Tôi không muốn nghe... Không muốn...”

Ác quỷ cười, mang vẻ yêu chiều.

“Triệu Minh Diệu!”

Trong nháy mắt đó, mặt đất dưới chân dường như đột ngột nứt ra, rơi vào tuyệt vọng của vực sâu đen tối.

Lúc này, một bàn tay nhẹ cầm lấy bàn tay run rẩy của thiếu niên. Hạ Nhị hoảng sợ quay đầu lại, trên khuôn mặt trắng bệch toàn là hoang mang và bất lực.

Là Sophie.

Cô gái nở một nụ cười nhợt nhạt lại kiên định, đôi môi trơn bóng đỏ tươi chậm rãi khép mở.

—— Không cần lo lắng, đã có tôi ở đây ——

Lời nói vô thanh và hơi ấm truyền đến từ trên tay dường như xua đi chút rét lạnh xung quanh, đôi mắt có chút lúng túng và ụt át của thiếu niên dần dần mềm xuống. Hạ Nhị nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi rồi thở ra, rốt cuộc có một cảm giác lại trở về thế giới này.

Bóng tối không mở miệng nữa, phẳng phất như đang dịu dàng đợi chờ Hạ Nhị khôi phục.

Hạ Nhị dần ngừng run rẩy, cậu quay đầu đối diện ánh mắt phần nộ lo lắng của Hình Ngạo Quốc bên kia kính thủy tinh, yếu ớt cười trấn an với chú. Dường như biết được mọi thứ xảy ra bên này, âm thanh trầm thấp lại vang vọng trong căn phòng trống trải. Thân thể vừa mới thả lỏng một chút của thiếu niên lại căng thẳng lên, nhưng không run rẩy nữa.

“... Chúng ta làm một bài trắc nghiệm tâm lý đi!”

Tiếng nói vô cơ trầm trầm, dịu dàng, không lên không xuống, như chậm rãi tan ra chảy thẳng vào màng tai.

“Có mười đứa trẻ chơi gần hai đoạn đường ray, một đường ray vẫn đang được sử dụng, đường ray còn lại đã hoang phế ngừng dùng. Chỉ có một đứa trẻ là chơi trên đường ray bỏ hoang, những đứa khác đều chơi trên đường ray còn đang sử dụng.”

Tựa như kể một câu chuyện cổ tích trước khi đi ngủ, giọng nói kia hấp dẫn mọi người.

“Lúc này, cách 100 mét có một chiếc xe lửa chạy đến, mà cậu lại đang đứng bên cạnh cần gạt chuyển đường ray —— có thể chuyển đường ray sang đoạn đường ray bỏ phế hoặc đường ray đang dùng. Đám trẻ cách cậu 200 mét —— đã không thể dẫn bọn trẻ đi đến chỗ an toàn nữa. Thế thì...” Nụ cười của bóng tối nhuốm lên ác ý. “Mọi người sẽ chọn đường ray nào?”

Tất cả mọi người đều ngậm ngẩn, trầm lặng lan tràn trong bóng tối.

... “Mọi người”...

Tức là bao gồm tất cả những người ở đây. Mọi người đang trầm lặng nghiền ngẫm vấn đề rối rắm này, làm ra quyết định gian nan chưa xót. Không có người lên tiếng.

Chọn đường ray nào —— chính là để bên nào phải chết.

“... Như vậy, câu trả lời là thế nào?”

Hạ Nhị có chút luống cuống nhìn Sophie bên cạnh, cô gái đỏ tươi lẳng lặng trầm tư, sau đó giật mình phát hiện ánh mắt tựa như cầu xin giúp đỡ từ Hạ Nhị. Sophie thở dài, lặng lẽ nói.

Hãy tin tưởng chính mình, dùng đáp án của cậu.

Thiếu niên tóc đen càng lúng túng hơn, khóe mắt tình cờ liếc đến các cảnh sát bên kia thủy tinh thì thầm nói nhỏ. Sau đó trầm lặng một hồi, tóc ngắn che khuất nét mặt thiếu niên, đôi môi không huyết sắc mở ra.

“... Tôi chọn đường ray đang dừng!”

“Ừm hửm...” Bóng tối đối diện đang trầm lặng chờ đợi Hạ Nhị giải thích.

“Dù số trẻ trên đường ray đang dừng nhiều hơn trên đường ray ngưng dừng, nhưng...” Giọng nói kiên định có chút vô lực của Hạ Nhị vang lên trong căn phòng trống trải. “Tất cả mọi người, đều không có nghĩa vụ phải gánh trách nhiệm cho lỗi lầm của kẻ khác!”

Âm thanh trong sạch của thiếu niên lặng lẽ tiếp tục. “Tất nhiên, nếu chọn đường ray bỏ hoang thì có thể cứu được phần lớn đám trẻ. Nhưng, đứa trẻ trên đường ray ngưng dừng kia rõ ràng không có lỗi, vậy tại sao phải trả giá vì chín đứa trẻ còn lại? Nếu tôi chọn chín đứa trẻ kia, chẳng khác nào khuyến khích những kẻ sai lầm —— huống hồ...”

Mọi người đều im lặng lắng nghe.

“... Nếu đường ray kia đã bỏ hoang, vậy chắc chắn là có nguy hiểm cho nên mới phải ngưng dừng nó. Nếu chỉ chú ý tới những đứa trẻ trên đoạn đường ray, lại không nghĩ đến những hành khách đang đi trên xe lửa —— số lượng của họ hơn xa những đứa trẻ kia...”

Trong ngoài phòng phát sáng trầm lặng một mảnh, Sophie khen ngợi nhìn thiếu niên tóc đen.

“... Đây là, đáp án của cậu?” Bóng tối bên kia lặng thầm cất tiếng.

Hạ Nhị rõ ràng muốn khẳng định, lại cứng đờ không thể nhúc nhích.

“Ha...” Tiếng cười trầm trầm nặng nề khiêu vũ cùng bóng tối, đối phương dùng giọng nói ngọt ngào khiến người ta đắm chìm mà mê hoặc. “... Thế thì, muốn biết đáp án thật sự không?”

“.....” Hạ Nhị không mở miệng, tương đương với ngầm đồng ý.

“Người yêu dấu...” Kẻ kia cười nói như vậy, dùng âm thanh trầm thấp, xa hoa mỹ lệ kia của hắn.

“Thật ra thì, cậu cũng không làm gì được cả!”

Sau đó liền không còn âm thanh nào nữa. Trầm lặng, một lần nữa buông xuống phòng phát sáng.

Trong nháy mắt đối phương gác máy, Hạ Nhị đã hiểu ra tất cả.

Đúng vậy, cậu cũng không làm gì được cả. Cậu chỉ cách xe lửa có 100 mét, chỉ vển vển có 100 mét. (*)

Cho nên, cậu cần bản không thể cứu bất cứ ai, Trần Ốc Dân, Kanda Tenko —— còn Triệu Minh Diệu nữa.

Ác quỷ, là ám chỉ như thế!

Tác giả có chuyện muốn nói: trải nghiệm tâm lý kia là có thật, thấy trên một tạp chí, sau đó chơi cùng bạn bè, có một người bạn nói ra chân tướng, thật sự rất kinh điển. P/s: tốc độ của xe lửa là 160 Km/h. Lần đầu tiên các bạn đọc thấy, sẽ chọn thế nào đây?

() Tốc độ của xe lửa là 160 Km/h, tức là khoảng 44,44 m/s, như thế tức là để đi được 100 mét, xe lửa chỉ mất khoảng 2 giây, chỉ trong 2 giây thì cái gì cũng không làm được. Anh công đã “mẹo” ở chỗ thêm vào khoảng cách để giới hạn thời gian, thiếu thời gian thì không thể cứu ai được.*

12. Chương 12: Ouma Ga Toki

Hạ Nhị ngăn người ngồi trong phòng học, đảo mắt không mục đích.

—— *Không cần lo lắng, chúng tôi sẽ đi tìm “Triệu Minh Diệu”.*

Nữ cảnh sát môi đỏ tươi nói với cậu như thế.

—— *..... Đó không phải là lỗi của cậu, mà là lỗi của kẻ gây ra những chuyện kia.*

Sophie thở dài với báo cáo trong tay.

—— *Thật đáng tiếc, lần này vẫn không có cách nào lần ra kẻ đó từ đường dây điện thoại —— dù sao thì ngay từ đầu đã không ôm bao nhiêu hy vọng. Nhưng mà, cậu đã làm rất tốt, ít nhất chúng ta có được giọng nói của hắn, điều tra lâu như vậy rồi, đây xem như một bước đột phá mang tính lịch sử...*

Sophie cười khổ nói.

—— *Dù không biết tại sao lại nhắm vào cậu, nhưng chúng tôi sẽ tận lực bảo vệ cậu và những nạn nhân vô tội, những manh mối đó đã được đưa đến tổng bộ phân tích. Tôi hứa với cậu, sẽ đảm bảo cho cuộc sống của cậu.*

Trong ánh mắt mà cô gái đỏ tươi nhìn cậu có mang sự thương hại và tội nghiệp được che đậy rất kín. Cô ta đã biết rồi sao, nhà của cậu, cái vỏ giả của cậu... vết thương của cậu.

—— *Tôi biết rồi, cảm ơn cô.*

Cậu nghe thấy mình trả lời như vậy.

Hạ Nhị ngăn người chăm chăm nhìn ngoài cửa sổ, ánh nắng buổi chiều cũng không chói mắt, mang vẻ tươi sáng biếng nhác dạt dào. Một vệt màu vàng không thuộc về ánh nắng nhảy vào tầm mắt.

Là Ivy.

Hạ Nhị theo bản năng đứng dậy, không nghĩ nhiều, đẩy ghế dựa ra chạy tới hướng Ivy.

“Xin đợi một chút, Ivy!”

Thiếu niên tóc vàng gợn sóng dừng bước, quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt được Thượng Đế thiên vị kia. Hạ Nhị đối diện với cặp mắt xanh thẳm nghi hoặc, lại nhất thời không biết phải làm sao mở miệng. Lúc chạy đến chỉ là xúc động nhất thời, cũng không nghĩ gì nhiều.

“Cậu là Hạ Nhị sao?”

Cậu trai như thiên thần đối diện đánh giá Hạ Nhị một lúc, lộ ra nụ cười nho nhã lễ độ lại lạnh lùng.

“Tìm tôi có việc?”

“Mình...” Hạ Nhị do dự một lát, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề. “Thế này, mình nghe nói Ivy nghiên cứu rất nhiều về “ác quỷ”, cho nên nếu thuận tiện, mình muốn cậu chỉ bảo giúp một vài chuyện có liên quan tới “ác quỷ”...”

Ánh mắt xanh lam giá buốt của Ivy sáng lên trong nháy mắt nghe thấy từ “ác quỷ”, ngọn lửa tối màu bốc cháy với tín ngưỡng sùng bái đối tượng.

“Cậu tại sao lại muốn biết về “ác quỷ”?”

“Việc này, vì xảy ra một vài chuyện, cho nên muốn biết đại khái một chút về... ác quỷ...”

“Vậy trong cảm nhận của cậu, ác quỷ là như thế nào?”

“Ác quỷ...” Thiếu niên tóc đen có chút thất thần.

Không biết! Cậu hình như chưa hề nghĩ tới chuyện phải hiểu sâu về kẻ đó.

Không biết! Ấn tượng rõ nét nhất của cậu đối với kẻ kia dường như là lời thăm thì phảng phất như thăm vào cả linh hồn và cơn ác mộng quà tặng không thể từ chối được kia.

Hạ Nhị không biết mình đang nhìn Ivy trước mắt, hay xuyên qua thiếu niên tóc vàng nhìn đến bóng tối rõ nét kia.

Sợ hãi và run rẩy vô biên vô hạn vây lấy cậu, dù đang đứng dưới ánh mặt trời cũng cảm thấy rét lạnh.

Cậu còn nhớ lời thăm thì ngọt ngào thấm vào vành tai từ kẻ đó.

—— *Là quà dâng tặng cậu.*

Cậu còn nhớ mình liều mạng nhìn xuống sự bất lực muốn run lên.

—— *Bé ngoan.*

Thật đáng sợ, thật nguy hiểm, bị ép tới mức không thở nổi.

Hiểu lắm sự trầm lặng của Hạ Nhị, mắt Ivy sáng ngời nói tiếp.

“... Cậu cho rằng anh ta chỉ là một tội phạm giết người thôi sao! Nhưng nếu cậu thu thập được tài liệu về ác quỷ, cậu sẽ phát hiện anh ta là thiên tài!” Như hết thấy những fan nói đến thần tượng của mình, vẻ mặt Ivy nhuốm lên cuồng nhiệt. “Kính tế, khoa học, xã hội, tâm lý... Anh ta là thiên tài, đồng thời còn là một nghệ thuật gia không ai bì được, mỗi vụ án đều là kiệt tác của thần...”

Ác quỷ... Thiên tài? Nghệ thuật gia?

“Cậu đang nói đùa sao...?” Hạ Nhị kéo ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, cậu chỉ cảm thấy dường như là một người khác đang nói chuyện, dùng giọng nói yếu ớt vô lực, mang nỗi tuyệt vọng bị bóng tối nhắm vào mà cất tiếng. “Hắn là biến thái, là ma quỷ! Tại sao phải giết nhiều người như vậy... Tại sao...” Phải nhắm vào mình.

Thiếu niên tóc vàng lúc đầu là kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt, kinh ngạc lại bị lửa giận thay thế. Ivy hung hăng trừng thiếu niên tóc đen run rẩy, giọng nói dễ nghe cũng mang theo sắc nhọn. “Cho nên tôi mới không muốn nói huyền thoại của vị kia ra với loại người thường đáng thương bị gông xiềng tư tưởng như cậu.”

“Dù nói ra tất cả kỳ tích của vị kia cho người như cậu, cậu cũng sẽ không thể hiểu được sự vĩ đại của vị kia!” Mắt xanh lam lóe lên phần nộ, sùng bái, tôn kính, khinh thường và kiêu ngạo. “Dù là tôi, cũng vĩnh viễn không thể dò được một góc của anh ta, những người khác lại càng không thể... Cho nên, tôi không thể nào chịu đựng những thứ ngu xuẩn đó của người thường: tâm lý tự cho là đúng, chính nghĩa tự cho là đúng,

đạo đức lẽ thường tự cho là đúng...”

Ivy lạnh lẽo cười châm biếm.

“Quả nhiên chỉ là người thường...”

“Xin lỗi không tiếp được!” Thiếu niên tóc vàng lạnh lùng liếc Hạ Nhị rồi xoay người bỏ đi. Thiếu niên tóc đen ngơ ngác đứng dưới ánh nắng, không chút nhiệt độ.

————— [Alice’s Land] —————

“Các học sinh, tờ nguyện vọng đại học này nhất định phải trở về trao đổi cùng cha mẹ rồi điền đầy đủ, sáng ngày mốt nhớ mang theo. Thầy sẽ căn cứ theo tình hình của các em mà bàn bạc phương pháp...” Nhìn tờ đơn trong tay, trong đầu tự nhiên hiện lên lời nói trên bục giảng của thầy giáo.

“Hạ Nhị.” Thiếu nữ tóc đen đi bên cạnh cắn kẹo que làm thành hình thuốc lá, có chút ậm ọ nói. “Cậu muốn thi đại học nào?”

Sau khi tan học, khó thấy thanh mai trúc mã không tập diễn mà cùng đi về.

“Chắc là đại học B!”

“À!” Hình Ảnh Ly ăn hết kẹo que trong miệng, hết sức chuẩn xác ném vào thùng rác đối diện, đưa tay phải ra. “Chúc mừng, lại được làm bạn học thêm bốn năm nữa.”

“Cậu thật ra chính là mừng vì lại có thể ký khế ước người hầu thêm bốn năm nữa...”

“Sai rồi, là nô lệ!”

“... Cho nên mới nói, anh đây không phải viết tờ nguyện vọng, là khế ước bán mình, là hiu quạnh cô đơn!” Hạ Nhị run run tờ đơn trong tay, thở dài, vẻ mặt muốn khóc lóc chạy đi lại đụng tường. “Đừng ngăn cản anh, anh chỉ là một trò cười!”

“Tớ đồng ý! Hạ Nhị cậu không , nhưng cậu đến mức đặc biệt, cho nên cậu đặc biệt .”

“....”

“Ba tờ hình như gần đây đang phiên nào gì đó!” Lại đi một lát, Hình Ảnh Ly đột ngột mở miệng, mắt đen mang chút sắc bén nhìn Hạ Nhị có chút cứng ngắc. “Dù không biết chuyện gì xảy ra. Nhưng...” Thiếu nữ

thở dài.

“Đừng làm người khác lo lắng, Hạ Nhị!”

“Ừ!”

Thiếu niên tóc đen cười dịu dàng, thiếu nữ không biết đó là để che giấu hay gì khác, quay đầu “xì” một tiếng. Hạ Nhị nhìn bóng lưng Hình Ảnh Ly nhanh chóng bước đi, môi lặng lẽ mấp máy.

Cám ơn. Không hỏi cái gì, cũng không nói cái gì.

Chia tay thanh mai trúc mã, Hạ Nhị đi về phía nhà mình. Tà dương lửa đỏ chiếu bầu trời thành màu huyết sắc, mặt đất và bầu trời là một mảnh đỏ sậm, đây chính là “Ouma ga toki”. Hạ Nhị chăm chăm nhìn đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư đường, vô tình trông thấy một bóng dáng quen thuộc, thiếu niên tóc đen chỉ cảm thấy máu trong thân thể đều đông lại. Đó là Hạ Diệu Huy, và mấy thanh niên còn đồ ăn mặc bê bối.

Em trai cậu dường như cười dè dặt, một thanh niên tóc nhuộm đủ màu trong đó hình như mấp máy một tiếng, đẩy Hạ Diệu Huy ngã xuống mặt đất.

“Mẹ nó mày đùa giỡn bọn tao hả, bố lúc trước nói chính là trong ba ngày, tai mày có phải còn chưa được bà già nhà mày đẻ ra không! Địch!” Nói xong nhấc cao chân lên, hung hăng đạp xuống tay thiếu niên ngã phía dưới, lại đột ngột bị một người đẩy ra, mất thăng bằng chật vật ngã xuống đất.

Đám thanh niên đều ngậy người ra, nhìn một thiếu niên tóc đen muốn đỡ Hạ Diệu Huy dưới đất lên.

“Tiểu Huy, không sao chứ?”

“... Hạ Nhị?” Hạ Diệu Huy có vẻ sửng sốt, dường như không ngờ lại gặp Hạ Nhị ở đây. Sau đó nháy mắt phản ứng được, tối mắt hất tay Hạ Nhị ra. “Đừng đụng vào tao!”

“Tiểu...”

“Địch mẹ mày! Thằng nào dám đẩy bố?” Thanh niên vừa rồi bị Hạ Nhị đẩy ngã hỗn hển bật dậy. “Hạ – Diệu – Huy! Mẹ nó mày còn dám tìm người tới giúp?”

“Tôi không biết cái...”

“Tại sao muốn ăn hiếp nó...?” Đứng chắn trước Hạ Diệu Huy, nụ cười luôn hiện diện trên mặt Hạ Nhị tan biến, mắt đen vô cơ không chút bóng sáng nhìn đám côn đồ. Thanh niên bất giác nghẹn họng! Đôi mắt kia, đôi mắt kia giống như mắt của loài bò sát, không có bất cứ biểu cảm gì. Cho đến khi thiếu niên tóc đen bị

Hạ Diệu Huy chật vật dùng sức đẩy ra, cái cảm giác bị bóp cổ lạnh lẽo này mới biến mất. Thanh niên nuốt nước bọt, sau đó then quá hóa giận kêu to.

“Mẹ nó! Đánh cho bố! Đánh chết mới thôi!”

“Huýt ~” Một tiếng huýt gió đột ngột vang lên.

Hai lần bị cắt ngang, thanh niên tóc đủ màu hỗn hển rống giận.

“Là ai? Còn ai nữa? Má nó lặn ra cho bố... Cậu, cậu Phi...” Rống giận ban đầu biến thành cười xòa run cầm cập.

“Nói đi, nói tiếp đi!” Thiếu niên tóc ngắn màu bạc đứng trong màu huyết sắc, khóe miệng nhếch lên, trong mắt lại là một mảnh lạnh nhạt. “Sao không nói? Fuck!”

“... Không, không phải... Tôi, không...”

Không có hứng thú nhìn thanh niên hoảng sợ biện minh, cậu Phi chuyển mắt qua chính giữa, băng qua Hạ Diệu Huy hoảng sợ mà mừng rỡ, nhìn vào Hạ Nhị, cảm xúc mất khống chế trong mắt thiếu niên tóc đen vẫn chưa hoàn toàn mất đi, thiếu niên tóc bạc kéo môi lên.

Hóa ra, cái thằng này cũng sẽ mất khống chế...

Cậu Phi nghĩ như vậy, đứng phía trước Hạ Nhị, liếc Hạ Diệu Huy một cái, sau đó trước mặt mọi người, bắt lấy cổ tay thiếu niên tóc đen kéo đến trước mặt mình, ngay cả hơi thở cũng đan xen nhau.

“Ta tới nhắc một câu, đừng quên lúc trước đã đáp ứng ta cái gì, tối mai ngoan ngoãn ở nhà chờ bố tới đón mĩ!”

13. Chương 13: Game Start

.... Theo thống kê, thành phố này có 159 người trùng tên “Triệu Minh Diệu”, gần âm “Triều” và “Miên” có 121 người, được tập trung ở năm điểm... Lực lượng chỉ viện đã đến, mỗi điểm tập trung sắp xếp ba mươi chiến sĩ vũ trang. Báo cáo hết, thưa cảnh sát trưởng.”

“Tôi biết rồi!”

Sophie nhìn báo cáo trong tay, móng tay đỏ tươi gõ gõ mặt mình.

Đã là thứ tư rồi! Lực lượng chi viện mà cô yêu cầu đã đến đủ, kể kia, không hành động từ thứ bảy tuần rồi đến thứ hai tuần này, lúc mình chưa chuẩn bị hoàn hảo, là tại sao? Theo hiểu biết của cô đối với hắn, kẻ đó tuyệt đối sẽ không vì kiêu ngạo mà khinh thường đối thủ, mỗi bước đi của hắn, mỗi động tác của hắn, đều đã được tính toán kỹ lưỡng, cho nên hết lần này đến lần khác mới tạo nên nghệ thuật được gọi là kỳ tích. Có lẽ, đối phương là ám chỉ gì đó, dùng thời gian...

Là quà dâng tặng cậu! Ác quỷ dùng giọng nói trầm thấp yêu chiều nói với thiếu niên.

Quà sao... À... Đối với kẻ kia mà nói, sinh mệnh quả thật là một thứ vô cơ có thể lấy đi bất cứ lúc nào... Và bất cứ lúc nào cũng có thể làm quà tặng cho người khác...

Bất luận là Trần Ốc Dân hay Kanda Tenko, đều là sinh mệnh tự hiến dâng mình cho ác quỷ. Kẻ đó không thích tự mình ra tay, chuyện hắn thường làm nhất chính là, đùa giỡn nhân tính và nhân tâm trong lòng bàn tay, sau đó lảng lảng ở trong bóng đêm chờ con mồi đọa lạc. Xúi giục và mê hoặc, không phải chính là thủ đoạn sở trường nhất của ác quỷ hay sao...

Ba năm, cô theo dấu hắn đã ba năm. Nhưng đây là lần đầu tiên dường như tiếp xúc với kẻ kia gần như vậy. Tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ thiếu niên đó.

—— *Đây là lần đầu tiên ác quỷ lộ diện, nghe nói hình như là vì một thiếu niên đúng không...*

—— *Tôi cũng có nghe nói như vậy, thiếu niên kia và ác quỷ là có quan hệ gì...*

—— *Không phải là đồng lõa đấy chứ...*

—— *Rõ quá rồi mà, quả thật là cố ý tuyên bố quan hệ của thiếu niên kia với hắn...*

—— *Đúng vậy, cảm giác kỳ lạ kiểu như “Đó là người của ta”...*

.....

Cấp dưới đang thì thầm nói nhỏ.

Cô đột ngột ý thức được. Nếu nghĩ như vậy, thế thì thiếu niên cũng sẽ có... quyền nắm giữ tính mạng người khác bất cứ lúc nào?

Sophie nghĩ, rùng mình một cái.

Kẻ kia đáng sợ như vậy, chỉ cần nói một câu, là có thể đẩy thiếu niên về phía bên mình.

Nhưng tại sao... Tại sao ác quỷ không trực tiếp tới tìm thiếu niên? Chỉ cần hắn muốn, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bắt thiếu niên kia vào trong ngực, dùng cánh đen che chắn.

—— *Thì thăm ngọt ngào hấp dẫn con mỗi...*

Không biết là ai nói bên tai với cô như vậy.

—— *Khéo léo, ngọt ngào, lặng lẽ, từng bước một đẩy con mỗi vào trong bóng tối...*

Bóng tối đang cười trộm, ác quỷ đang thì thầm.

Mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán, cô gần như thần kinh lật hồ sơ trong tay. Hình trên hồ sơ là hình chụp lén, cậu trai trong bức ảnh u ám mở to hai mắt nhìn về phía xa, lộ ra nụ cười tươi sáng mang theo sợ hãi, chói mắt như mái tóc màu vàng ấy.

Hạ Nhị. Hạ – Nhị.

Cô gái đỏ tươi lấm bầm tên thiếu niên, mang tâm trạng không biết thế nào nhìn tư liệu trong tay.

Đừng kéo chuyện này đến nhà tôi! Thiếu niên mỉm cười nói. Cô sẽ nhanh chóng biết tại sao.

... Đáng buồn biết bao nhiêu...

Tại sao còn chưa bị bóp méo? Sophie mang chút ác ý nghĩ, sống trong gia đình bi ai này. Nữ cảnh sát điều tra tư liệu về thiếu niên, sau đó thờ dài phát hiện. Không có, không có dù chỉ là một bức hình thiếu niên chụp chung với người nhà. Cô phảng phất như xuyên qua thiếu niên thấy được mình trong ký ức, cô bé cố chấp hỏi: Where's my father?

Cho nên cô làm một việc, cũng đợi chờ kết quả —— đó là chút nỗ lực duy nhất mà cô có thể làm vì thiếu niên ấy... Hoặc nói là bù đắp thì thỏa đáng hơn.

Vì Sophie đã quyết định, lúc cần thiết, cô sẽ lấy thiếu niên làm môi, một miếng môi đặc biệt nhắm vào ác quỷ.

Thượng Đế ơi! Sophie thờ dài. Hy vọng cái ngày đó sẽ vĩnh viễn không đến!

“Thưa cấp trên!” Cấp dưới vội vàng xông tới báo cáo. “Một vài người được bảo vệ bắt đầu bạo động, các cấp trên khác cũng bắt đầu gây áp lực!”

Đáng chết! Sophie có chút oán hận nghĩ, dù sao đây cũng là Trung Quốc, không phải địa bàn của cô. Bất cảnh sát địa phương hoàn toàn nghe lời mình chỉ huy là chuyện không thể, hơn nữa vì liên quan đến rất nhiều vấn đề, cô chỉ báo cho một vài cấp cao và cấp dưới của cô biết về chuyện ác quỷ, nhưng vẫn bị lộ ra không ít. Trong số những người được bảo vệ, có những người sau lưng có quan hệ quý tha ma bất phức tạp. Họ tuy ngoan ngoãn ở yên năm ngày, nhưng đây cũng gần như đã là cực hạn. Những người biết chuyện là ó đòi đi khỏi nơi này —— giống như phải bay đi nơi khác tránh bão.

Không được! Cô gái đỏ tươi cắn chặt môi đỏ. Cô sẽ không để những người đó rời đi, trước khi để thiếu niên trở thành miếng mồi hoàn mỹ nhất, “Triệu Minh Diệu” là mồi tốt nhất hiện nay.

Bất luận người ám chỉ cái gì, bất kể mục đích của người là gì, lấp hết mọi thứ ta cũng phải bắt được người.

Đối với màu đỏ khoa trương, bóng tối cười trầm trầm.

————— [Satan’s Diyu by Đồi] —————

“Gong sa ma ni ga, han ji ba yi.....”

“À, xin lỗi.” Thanh niên tẩy tóc thành màu vàng tắt điện thoại di động, sau đó dường như rất mắc cỡ cười cười.

“Nhạc chuông đó là... Ba con gấu...?”

“Ừ.” Thanh niên bĩu môi rất bất đắc dĩ. “Girlfriend của tôi thích bài này cực kỳ, khẳng khẳng đổi chuông của tôi thành bài này, ngây thơ!” Thanh niên dừng tay, huyết sáo. “PERFECT~!”

Hạ Nhị nhắc lông mi lên, thiếu niên trong gương được tỉ mỉ hóa trang một đợt, tóc mái hơi che khuất mắt được sửa thành tóc tằm, cũng nhuộm thành màu chàm đan xen giữa tím và xanh lam. Con mắt không có bóng sáng yên lặng nhìn gương, bắt đầu từ vành tai liền dùng một loại bột màu có màu kim loại vẽ ra hoa văn không phức tạp lại ma mị bất ngờ, hoa văn lan đến má trái, màu sắc từ màu kim loại dần chuyển thành màu mực. Một chiếc mặt nạ nửa bên mang hoa văn đồng dạng hoàn mỹ gắn kết cùng hoa văn vẽ trên mặt, che khuất hơn phân nửa gương mặt thiếu niên, càng khiến vẻ quyến rũ của thiếu niên nổi bật đến kinh người. Âu phục trắng vừa người hoàn mỹ bày ra thân hình thon dài của thiếu niên. Thiếu niên trong gương dù xinh đẹp, nhưng lại thiếu... cảm giác sống.

Một tiếng trước, Hạ Nhị bị cậu Phỉ trực tiếp từ trong nhà ném qua bên này, sau đó liền không có sức phản kháng mặc người ta bài bố.

“Quả nhiên, rác rưởi được đóng gói lại vẫn có thể ra hình ra dạng.” Thiếu niên tóc bạc xuất hiện trong gương, cậu ta cũng thay âu phục đen, mang mặt nạ kim loại nặng, kim bạc trước ngực và tóc bạc nổi bật thay nhau lấp lánh. “Tuy cảm thấy màu vàng thích hợp với mi hơn, nhưng bố đây ghét màu đó, fuck!” Vì đó là màu giống như ánh sáng.

“Hoa văn trên mặt cậu và thứ mà tóc tôi dùng chính là thuốc nhuộm một lần, về nhà dùng nước lạnh rửa lại là có thể xóa đi!” Thanh niên tóc vàng thỏa mãn đi lòng vòng quanh Hạ Nhị —— kiệt tác của mình.

“Có thể hỏi một câu có liên quan đến tình cảnh của tôi không?”

“Chút nữa ta phải đi tham gia dạ tiệc!” Cậu Phi bắt lấy tay Hạ Nhị đi ra phía ngoài. “Mà mi, là Doll lần này của ta!”

Doll.....? Rất nhanh, Hạ Nhị liền sâu sắc hiểu được hàm nghĩa đích thực của Doll.

Cái đó là... đồ chơi.

————— [Beta*by*Ween] —————

“Báo cáo, năm điểm bảo vệ đồng thời nảy sinh bạo động, có người tung tin ác quỷ xuất hiện, kích động người được bảo vệ, người được bảo vệ lâm vào tình trạng hoang mang. Hiện tại đang trấn áp...”

“Lập tức tìm ra kẻ đó!” Nữ cảnh sát đỏ tươi ra lệnh.

Xuất hiện rồi, Evil.

Sophie chuyển qua một cấp dưới khác. “Nói cho tôi biết, tình hình của thiếu niên kia.”

“Yes, madam!” Cấp dưới hành lễ, sau đó bắt đầu báo cáo. “Thiếu niên đó lúc này đang cùng bạn học Phi Dạ Nguyệt tham gia dạ tiệc “Game”, địa điểm là tầng 13 khách sạn Tinh Nguyên.”

Đồng tử nữ cảnh sát hơi thất lại.

Khách sạn Tinh Nguyên... Và điểm bảo vệ thứ tư cách nhau chưa tới 100 mét.

“Lập tức tăng thêm người cho điểm số 4.”

————— [alicesland.wordpress.com] —————

“London Bridge is falling down, falling down, falling down...”

Bóng tối ngồi tít trên cao, tay xếp máy bay giấy, nhẹ nhàng ném về phía trước, ngâm nga đồng dao hắc ám.

“London Bridge is falling down...”

Máy bay giấy trắng bóc quét ra một đường cong khó nhìn thấy trong màu mực, rơi thẳng về phía ánh đèn huy hoàng bên dưới bóng tối.

“... Falling down.”

Hát xong âm cuối, bóng tối hé miệng cười.

The game started.

() Đồng dao London bridge is falling down.*

14. Chương 14: The Doll Is In The Game

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là một bữa tiệc tên là Game, là buổi cuồng hoan của các cậu ả cô chiêu dẫn Doll đến dự.

Game, trò chơi; Doll, đồ chơi.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, xã hội thượng lưu đã lưu truyền một loại tiệc từng mang tính chất như vậy — Game. Quy tắc của Game rất đơn giản, mỗi người tham dự đều có thể mang tới đa hai Doll dự tiệc. Người tham dự mang Doll có thể mời người tham dự khác chơi, sau đó ném xúc xắc đặc biệt có in trò chơi. Kế tiếp tham gia trò chơi cũng không phải người tham dự, mà là Doll người tham dự mang theo. Trò chơi gồm có: bắn bi, ném túi cát, nhảy ô, rồng rắn lên mây, xoay con quay, trốn tìm, nhà chòi...

Trên thực tế, cũng không thấy được những trò chơi tuổi thơ tốt lành như vậy, chủ đề của loại tiệc này mãi mãi là đêm cuồng hoan của các cậu ả cô chiêu kiêu căng tàn bạo. Trò hề của Doll, tiếng kêu khóc của Doll, luôn là hương liệu và hài kịch hảo hạng. Dù đã sớm chuẩn bị công tác cấp cứu, nhưng chuyện Doll bị thương vong vẫn thường xảy ra — giá trị cuối cùng của nó chính là cung cấp đề tài tán gẫu sau bữa ăn cho các cô chiêu và cậu ả.

Dù sớm đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị chinh rất thảm, nhưng khi trực tiếp tiếp xúc với thế giới này, Hạ Nhị vẫn bị chấn động không nhỏ.

“Không cần lo cho mạng nhỏ của mi, rác rưởi!” Thiếu niên tóc bạc bên cạnh lạnh lùng cười. “Dù sao mi cũng là bạn học của ta, ta sẽ không để mi cứ bị đứt bóng như vậy, fuck.”

Chỉ cam đoan ở mức không chết thôi sao... Hạ Nhị bắt đầu dĩ cau mày, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem mình có cần mua bảo hiểm tai nạn hay không.

Cậu Phi dường như đột ngột có ý đi nhanh về phía cửa, Hạ Nhị trầm ngâm không kịp đề phòng bị xích bạc trên cổ hung hăng kéo cho một cái. Đây là chứng nhận mà tất cả Doll tham gia Game đều phải đeo, nói rõ tự tôn không đáng một xu của Doll.

“Cậu Phi!” Người phụ trách đứng ở cửa tiếp nhận thiệp mời mà cậu Phi đưa qua, hoàn mỹ cúi đầu chín mươi độ. “Chúc quý cậu có một buổi tối vui vẻ!”

“Tất nhiên rồi!” Dùng sức kéo dây xích buộc lấy Hạ Nhị hơi lão đảo đi đường, môi cậu Phỉ chậm rãi nhếch lên một biên độ máu me. “Fuck!”

Cửa thang máy mở ra, dẫn về một thế giới xa hoa lãng phí.

Những Doll xinh đẹp, đáng yêu, kiều diễm, yếu đuối kia, hoặc đoan trang, hoặc tao nhã, hoặc tsun (*) nằm bên cạnh chủ nhân, như chim công bày ra vẻ đẹp kinh người của nó, chớp lấy ánh mắt kinh ngạc từ kẻ khác.

Hạ Nhị bất giác bị một cặp chị em song sinh trong đó làm kinh ngạc, cậu bé và cô bé trên dưới mười hai tuổi, khuôn mặt hoàn mỹ giống như búp bê Nhật Bản, tóc đen thẳng tắp được cắt thành mái ngố ngay ngắn, dây thừng đỏ mộc mạc cổ xưa buộc nghiêng nghiêng. Hai mắt thật to nhắm nghiền, có thể thấy được hàng mi dày như chiếc quạt run nhẹ trong không khí. Môi mềm như hoa anh đào hơi hé ra, như đang mời kẻ khác đến hôn xuống. Hai người đều mặc kimono tầng tầng lớp lớp lộng lẫy, khuôn mặt giống nhau càng mơ hồ giới tính khiến người ta kinh ngạc. Cặp song sinh được một chàng trai dưới ba mươi dùng xích bạc dẫn đi, lúc đi, lục lạc ở chân lạnh lạnh phát ra tiếng va chạm hút hồn người.

Hầu như mọi người trong bữa tiệc đều công khai hoặc lén lút chú ý cặp song sinh, đó là đại diện tốt nhất cho sự quyền rũ.

“Đẹp không?” Cậu Phỉ cười châm chọc bên vành tai Hạ Nhị. “Đó chính là vật sư tầm hài lòng nhất của đại thiếu gia nhà họ Hoàng từ trước tới giờ, đại thiếu gia hầu như phát điên vì Doll của hắn. Fuck.”

“... Mắt họ, không nhìn thấy sao...?”

Cậu Phỉ liếc Hạ Nhị, sau đó vẽ nên độ cong ác ý. “Nghe nói vốn là một đôi mắt bình thường, chẳng qua...” Cậu Phỉ mỗi chữ ngừng một chút nói. “Maker (người chế tác Doll) của cặp Doll đó là một thiên tài, hắn móc mắt Doll ra, sau đó lắp vào tròng mắt giả đẹp nhất mà hắn làm ra. Fuck! Muốn nhìn mắt chúng không...” Thiếu niên tóc bạc thỏa mãn nhìn gương mặt có chút tái nhợt của Hạ Nhị. “... Nếu mi muốn kiếp sau cũng phải điên cuồng vì cặp Doll đó...”

Đó là Doll, đó là Game, đó là thế giới bên trong.

Nửa đầu tiệc là khai tiệc, nửa sau mới là phần cuồng hoan của người chơi. Phần lớn người tham dự đều mang mặt nạ, Doll cần bày ra vẻ đẹp của bản thân, cho nên chỉ có rất ít Doll mang mặt nạ trang sức. Đây không chỉ có thể gia tăng giá trị bản thân, đối với người tham dự mà nói, Doll của mình được người khác chú ý là một chuyện rất đáng tự hào — Doll cho phép mua hoặc đổi, nếu người tham dự trong bữa tiệc phát hiện ra Doll mình thích, có thể tìm tới thương lượng với chủ nhân hiện tại của Doll trong Game. Lúc biết được điều này, Hạ Nhị ngay cả ý nghĩ phản bác cũng không có, ở thế giới bên trong, Doll không được xem như con người, mà là — vật phẩm.

Hạ Nhị bị cậu Phỉ dắt qua dắt lại giữa chỗ dùng bữa, dọc theo đường đi hầu như đều bị đủ loại Doll muôn hình muôn vẻ làm hoa cả mắt. Cậu ẩm tóc bạc thỉnh thoảng sẽ giới thiệu vài câu, đại bộ phận thời gian còn lại Hạ Nhị cũng chỉ yên lặng nhìn ngó bốn phía, ném thử món ăn cao cấp chưa từng nếm qua. Trong tiệc có không ít người quen biết cậu Phỉ, đều hoàn mỹ cười xã giao chào hỏi cậu Phỉ, cậu ẩm tóc bạc chỉ lạnh nhạt đáp lại mấy câu.

“Phỉ?”

Một giọng nói mà Hạ Nhị và cậu Phỉ đều quen biết gọi hai người lại, Hạ Nhị quay đầu, thấy Ivy cau lông mày xinh đẹp nhìn bọn họ. Trên tay thiếu niên tóc vàng cũng nắm một cái dây xích, đầu kia của dây xích là một thiếu nữ mặc đồ Lolita (2) đen trắng cầu kỳ, thiếu nữ có tóc vàng rực rỡ gọn nhẹ, trên đầu đội hoa hồng xanh lam kiều diễm, làm khuôn mặt vốn hoàn mỹ không chút tỳ vết của thiếu nữ càng thêm bắt mắt. Thiếu nữ đoan trang tao nhã theo sát phía sau Ivy, vẻ mặt kiều ngạo, hoàn toàn không có vẻ yếu nhất của Doll, thấy ánh mắt Hạ Nhị nhìn qua, thiếu nữ kia hừ nhẹ một tiếng, khinh thường chuyển đầu qua một bên.

“Ồ, Ivy!” Cậu Phỉ lắc lắc ly rượu đỏ trong tay với thiếu niên tóc vàng, chất lỏng huyết sắc vô cùng lộng lẫy dưới ánh đèn màu vàng, cậu Phỉ nhìn thiếu nữ phía sau Ivy, huýt sáo. “Doll lần này cũng không tệ lắm!”

Thiếu nữ Lolita nghe cậu Phỉ nói, nhấc váy đầy ren lên hành lễ với cậu ẩm tóc bạc.

Ivy cũng không lỏng mày ra vì lời khen ngợi của cậu Phỉ, mà chăm chăm nhìn Hạ Nhị.

“Đây là sao?” Ivy trầm trầm gầm gừ, nhìn thiếu niên bị xích bạc kéo, lại nhìn cậu Phỉ. “Tại sao cậu ta lại ở đây?”

“Không phải rất rõ ràng sao?” Cậu Phỉ dùng sức kéo dây xích qua, Hạ Nhị không để ý liền bị kéo lảo đảo bước đến bên cạnh cậu Phỉ, cậu ả tóc bạc lấy tay vuốt vòng bạc trên cổ Hạ Nhị. “Nó là Doll của tôi, không xuất hiện bên cạnh tôi chẳng lẽ phải xuất hiện ở bên cạnh cậu? Fuck!”

Hạ Nhị theo bản năng muốn né tránh cảm giác có chút khó chịu trên cổ, thiếu niên tóc vàng dường như bị chọc tức trừng mắt qua, Lolita bên cạnh có vẻ có chút bất an nhìn quanh bốn phía. “Phỉ Dạ Nguyệt!”

Cậu Phỉ cũng cười lạnh lẽo, người quen với cậu ả này đều biết, cách tốt nhất để chọc tức thiếu niên tóc bạc chính là gọi tên cậu ta ngay mặt.

Dường như đột ngột nhận ra mình vừa phạm đến cấm kỵ của thiếu niên tóc bạc, Ivy hít một hơi thật sâu.

“Tôi không có ý xúc phạm cậu, nhưng cậu phải tuân thủ quy tắc bắt thành văn của Game.”

Quy tắc bắt thành văn thứ nhất của Game: Doll phải không có thân phận hay bối cảnh nào cả.

Quy tắc bắt thành văn thứ hai của Game: Game thuộc về thế giới bên trong, bất cứ ai cũng không được tiết lộ chuyện của Game với thế giới bên ngoài.

“Không sao.” Thấy đối phương tỏ ra yếu thế, cậu Phỉ cũng không hùng hổ dọa người. “Tôi đã chuẩn bị tất cả, fuck!” Cậu Phỉ kéo Hạ Nhị không chút phòng bị qua. “Đứng ở đây không phải...” Nói đến tên của Hạ Nhị, giọng cậu Phỉ thấp xuống, ậm ờ mà qua. “... Mà là Doll của tôi, có lẽ nó tên là Lucifer chẳng hạn, fuck!”

Cậu ả tóc bạc lộ ra một nụ cười tàn bạo, đưa ra lời mời với cậu ả tóc vàng đối diện.

“Cho nên, muốn chơi không? Thỏa thuê đùa giỡn, cái gọi là...”

Ivy trầm tư một lát, phẳng phất như hiểu được lời ngầm của cậu Phỉ. Thiếu niên như thiên thần cũng lộ ra nụ cười đồng dạng, con mắt xanh thẳm tỏa sáng do hưng phấn ác ý, đồng thuận nhất trí với cậu ả tóc bạc.

“Tại sao lại không chứ? Giá trị của Doll chính là như thế!”

(1) Tsun – tức tsundere là thuật ngữ manga – anime chỉ tính cách của các nhân vật mà bên ngoài rất mạnh mẽ, thậm chí có phần bạo lực nhưng bên trong lại rất e lệ, nhút nhát, yếu đuối.

(2) Lolita đại loại là giống thế này.

15. Chương 15: The Evil Is In The Game

— Đột nhiên được báo cho biết giờ chết của mình, sẽ làm thế nào đây?

Không biết! Hắn không biết!

Tâm tình mọi người ở đây cũng là như vậy.

Hắn chẳng qua là một viên chức rất bình thường, sau một buổi sáng tỉnh dậy, thế giới liền hoàn toàn biến đổi.

“Chúng tôi đến từ sở cảnh sát, đây là giấy chứng nhận của tôi. Đi thẳng vào vấn đề, anh Triệu, e rằng anh có phiền phức!”

Sau đó được báo cho biết hắn bị một sát nhân liên hoàn theo dõi, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm tới tính mạng, sau đó liền bị đưa đến nơi này. Trong cả quá trình, hắn đều lơ mơ ngờ ngờ nghếch nghếch. Giỡn cái gì vậy chứ? Bị tội phạm giết người nhăm vào, nghe cứ như tiểu thuyết, còn là tiểu thuyết hạng ba, tiểu thuyết hình sự hạng ba.

Hoàn toàn không có cảm giác chân thật, nghe xa xôi cứ như chuyện của ai khác chứ không phải của mình.

Sau đó lại lần lượt tới thêm không ít người nữa, cũng trải qua chuyện tương tự như hắn. Sau một lần tiếp xúc, phát hiện bọn họ đều có một điểm giống nhau, đó là cái tên.

Những người đưa họ đến cũng không xuất hiện nữa, chỉ đúng giờ đưa đồ vào từ cửa đưa đồ.

Cảm giác mới lạ lúc đầu qua đi, sau đó là đợi chờ nhàm chán dài đằng đẳng. Họ hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, không ai tới giải thích cho họ, ở trong căn phòng hoàn toàn đóng kín này, ngay cả cảm giác về thời gian cũng bị yếu đi rất nhiều. Họ như bị ném vào một góc bị lãng quên của thế giới, ngay cả một trò tiêu khiển cũng không hề có.

Sau bốn ngày ngoan ngoãn ở đó, hắn bắt đầu nóng nảy. Bốn ngày đã là cực hạn chịu đựng. Hắn bắt đầu lo nghĩ về công việc của mình, bạn bè người thân của mình, tất cả mọi thứ trong hiện thực. Có vài người bắt đầu oán giận, cứ như vậy liền khiến mọi người cộng hưởng, tất cả mọi người phía sau tiếp phía trước oán hận cái này, oán hận cái kia, từ đó dẫn đến bất mãn càng lúc càng lớn.

Ngay lúc oán khí mọi người tích lũy sắp bùng nổ, lại có một tin tức càng kinh khủng hơn bùng nổ trong họ.

Tội phạm giết người nhắm vào họ, là ác quỷ.

Ác quỷ là gì... Là thiên tai, là tai họa chỉ có thể trốn tránh chứ không thể ngăn cản.

Càng có thông tin chính xác nói, ác quỷ sớm đã lẫn vào trong họ, tìm kiếm mục tiêu của mình. Mà các cảnh sát kia muốn dụ ác quỷ đến, nên tất cả mọi người bọn họ, đều trở thành con mồi. Cho nên bọn họ đều là, vật hy sinh, hoặc nói, vật tiêu phí.

Nói như thế, là có thể giải thích vì sao các cảnh sát chẳng hề quan tâm tới họ —— đám cảnh sát đó chỉ đang đợi trò hay mở màn mà thôi.

Thế là, tất cả bắt đầu hỗn loạn, tất cả bắt đầu điên cuồng, tất cả bắt đầu... tuyệt vọng.

—— Đột nhiên được báo cho biết giờ chết của mình, sẽ làm thế nào đây?

Mọi người một khắc trước vẫn còn chuyện trò vui vẻ, một khắc sau đều tự giữ khoảng cách an toàn mà mình nhận định. Cảnh giác, đề phòng nhìn người đi ngang qua, giống như thú vật gầm gừ cảnh cáo. Họ hầu như đồng thời bị nhốt vô đây vào ba ngày trước, càng không hề quen biết lẫn nhau, cho nên không thể biết rốt cuộc ai mới là ác quỷ khoác lớp da cừu, cho nên đánh phải cảnh giác với tất cả mọi người.

Hắn không muốn chết! Họ không muốn chết!

Ác quỷ đang ở trong bóng tối, như hổ rình mồi nhìn tất cả những thứ này.

Bị tuyệt vọng và sợ hãi bao trùm, hắn từng lơ đãng có một ý nghĩ chợt lóe lên, nhưng nhanh chóng liền bị sự nôn nóng nhấn chìm.

Cái ngòi nổ đó, là ai châm lửa lên?

Ác quỷ ở trong bóng tối đuổi người, cong môi lên.

Đây là Game!

————— [Satan's Diyu by Đồi] —————

“... Báo cáo, điểm số 1, 3, 4 đều xuất hiện bạo động, xin đưa ra chỉ thị... Tít...”

“Tự chủ hành động, bất luận sử dụng biện pháp gì, đều phải mau chóng trấn áp bạo động!”

“... Tít... Yes, madam...”

“... Số 5, mang tiểu đội theo dõi chặt chẽ khách sạn Tinh Nguyên, nhất là xung quanh đứa trẻ đó, hiểu chứ?”

“Yes, madam!”

————— [alicesland.wordpress.com] —————

Đối với bạo động ngoài 100 mét kia, Game tầng 13 khách sạn Tinh Nguyên không bị chút ảnh hưởng nào, xa hoa giống như chuyện của thế giới kia không liên quan đến mình.

Hạ Nhị híp mắt lại nhìn xuyên qua trùng trùng điệp điệp người bao vây, phảng phất như trông thấy ở đầu cuối của xa hoa, cuộc náo động đen tối đó... Cậu thành linh bị một “túi cát” nữa đánh trúng, may mà bên trong chỉ là rượu, cũng không cảm thấy đau đớn cực độ.

Mười phút trước, Ivy nhất trí đưa ra lời mời Game với cậu Phi, đương nhiên chính là nhắm vào Hạ Nhị. Cậu Phi cảm lấy xúc xắc đặc biệt mà phục vụ dâng lên, ném ra, xúc xắc pha lê nảy lên nảy xuống xoay vòng, khúc xạ ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh đèn, phảng phất như nói rõ tương lai bấp bênh của Hạ Nhị.

Kết quả là ném túi cát, người chơi là Hạ Nhị và Doll Lolita kia của Ivy — Hạ Nhị chỉ có thể tỏ vẻ xin lỗi với cô gái, vì thiếu nữ kia thực chất chỉ là bị liên lụy kéo vào, liên lụy vào trò chính người ác ý của hai cậu ả kia dành cho cậu.

Người dự tiệc vừa nghe nói có Game, liền dẫn Doll vây lấy, hăng hái bừng bừng chỉ chỗ Hạ Nhị và Lolita, mắt đều hưng phấn đến tỏa sáng, vì kế tiếp sẽ xuất hiện trò hề của Doll.

Trong suy nghĩ của Hạ Nhị, ném túi cát là vẽ một vòng lớn dưới đất, người chơi không được ra khỏi vòng, mà những người ngoài vòng tròn đều ném túi cát vào bên trong, chỉ cần có thể bắt được túi cát, liền có thể được giải phóng. Nhưng cậu cũng biết, đó là quy tắc của thế giới bên ngoài, mà nơi này là thế giới bên trong.

Từ lời giải thích của quản trò mà biết được, quy tắc đại khái vẫn như vậy, bất đồng chỉ là “túi cát”. “Túi cát” làm thành từ một lớp màng đôi đặc biệt, chỉ cần bị chấn động là dễ bể nát vô cùng, trên cơ bản ném qua một cái, đừng nói tới chụp, dù có chụp được thì hơn 99% cũng bể nát thành phế phẩm —— như vậy cực kỳ khó thắng. Hơn nữa trong “túi cát” màng bọc đặc biệt này cũng không phải hạt cát dễ thương thân thiện, mà là một vài thứ có liên quan tới nước, bình thường một chút là rượu, mật ong, máu... Nhiều lắm để lại vết màu không đáng khoe mẽ trên người người chơi; nguy hiểm hơn chút thì là nước đá, bất cẩn đánh trúng vào người, vẫn sẽ gây ra bầm tím và đau đớn —— ném mạnh một chút thì vết thương để lại cũng không chỉ đơn giản như vậy; nguy hiểm hơn xa những thứ đó chính là đồ hóa học, chẳng hạn như —— a-xít sun-phu-rit hay a-xít ni-tric chẳng hạn.

Chỉ nghĩ thôi cũng biết sẽ có hậu quả thế nào —— mà thực tế cũng là như vậy, nhưng thế thì sao? Nơi này là Game, là thế giới bên trong, mà người chơi chỉ là Doll, có vậy thôi.

“Um ——”

Hạ Nhị có chút chật vật né tránh một “túi cát” nước đá nữa, nhưng như thế không thể tránh được một “túi cát” màu đỏ hoa hồng đập thẳng vào mặt. Bụp —— túi cát bể nát, chất lỏng đỏ tươi chảy xuống gương mặt trơn bóng của thiếu niên, làm hoa văn quyến rũ càng thêm sinh động. Hạ Nhị vô thức liếm liếm chất lỏng màu đỏ chảy tới bên môi, thơm ngọt nồng nàn, là rượu đỏ thượng hạng. Tóc ngắn đan xen giữa màu lam và tím mềm mại đáp xuống do rượu đỏ, chất lỏng màu đỏ như tình hoa ngưng tụ nhỏ giọt từ đuôi tóc, cậu không chú ý thấy, vì có thêm động tác nho nhỏ bên môi mà cả đại sảnh nhất thời rơi vào một khoảng lặng lạ lùng, phảng phất như bị chất độc thơm ngọt mà thiếu niên lơ đãng chảy ra hấp dẫn, mắt của không ít người tham dự chuyển thành màu tối, cố ý hoặc vô tình bắt đầu quay xung quanh dò hỏi lai lịch thiếu niên.

Hạ Nhị không chú ý những thứ đó, cậu chỉ đề phòng những Doll ném túi —— người tham dự không thêm tham gia Game, cho nên Doll thay thế lên sân khấu —— trong tay cầm “túi cát” trong suốt hoặc không. Thiếu niên toàn thân trên dưới đều ướt đầm, nếu kéo áo cậu ra, sẽ phát hiện không ít vết bầm xanh tím nổi khắp cả người. Đồng thời Hạ Nhị cũng đang âm thầm chú ý thiếu nữ Lolita, Doll của Ivy lúc này còn muốn thâm hiểm hơn cả Hạ Nhị, vì mặc váy lớn nặng nề và không giỏi vận động, sau nhiều lần tránh né vô ích, thiếu nữ Lolita thẳng thắn ngồi xuống đất khóc òa lên, nếu không phải Hạ Nhị thường xuyên giúp cô ngăn cản một vài “túi cát” nguy hiểm, e rằng thiếu nữ còn có thể ngồi ở chỗ đó hay không cũng là một vấn đề.

Cậu Phỉ lạnh lùng đứng ngoài vòng tròn, không hề cuồng nhiệt và hưng phấn như những người xung quanh, trong mắt cũng không mang vẻ cười trên nỗi đau của người khác như Ivy bên cạnh, chỉ hờ hững tựa như ngăn cách ở một thế giới khác, con mắt đen chỉ chăm chú, chăm chăm nhìn Hạ Nhị.

16. Chương 16: Dolls And Dancing Evil

Trong khách sạn, Game bóng tối vẫn đang tiếp tục.

Hạ Nhị nhìn xung quanh, mỗi lần cậu bị đánh trúng, đám người cuồng hoan kia sẽ hưng phấn la lên, mà Doll của họ lại càng ra sức ném mạnh để lấy lòng chủ nhân. Khóe mắt cậu vô tình đảo qua, cặp Doll song sinh xinh đẹp đến độ không nên tồn tại trên thế giới này lẳng lặng đứng ngoài vòng tròn, mắt nhắm lại hơi hướng mặt qua bên này, đôi môi như anh đào hơi hé ra. Sau đó, một người trong đó hơi nghiêng đầu chuyển qua hướng khác, phảng phất như bảo Hạ Nhị nhìn qua. Hạ Nhị quay đầu, thấy một thiếu nữ tóc đỏ trong tay cầm một “túi cát”, ác ý cười quăng về phía Lolita ngồi dưới đất, “túi cát” kia, là trong suốt.

Thiếu niên theo phản xạ nhào về phía Lolita, ôm thiếu nữ hoa dung thất sắc vào ngực nhích qua một bước, túi cát trong suốt kia liền nổ tung bên váy thiếu nữ, tiếng xèo xèo hòa tan thảm trải và ren váy bên cạnh có vẻ đặc biệt rõ ràng. Lolita sợ tới mức cũng quên cả khóc, bắt lực níu cổ áo Hạ Nhị tới trắng bệch cả tay, khiến lòng người đau xót, nhưng tất cả mọi chuyện chẳng qua lại đưa tới một tràng cười rất to của những người đứng xem, thiếu nữ tóc đỏ đắc ý hành lễ rất thực nữ với xung quanh.

Đây là cái gì?

Hạ Nhị ôm thiếu nữ trấn an, tay hơi run run do phấn nộ, con mắt đen không bóng sáng phảng phất như chói lóa đến độ sắp bốc cháy. Cậu gào một tiếng, ngẩng đầu lên vừa định nói gì đó, lại bị một “túi cát” khác chứa nước đá hung hăng đập vào trán. Đau đớn nóng rát làm mắt Hạ Nhị phát đen một hồi lâu, qua một lúc sau cậu mới từ từ tỉnh táo lại, lấy tay chạm vào trán, một mảnh đỏ tươi.

Người chung quanh lại càng cười không kiêng nể. Trong lòng Hạ Nhị chậm rãi dâng lên một cảm giác vô lực và mệt mỏi thâm sâu. Cậu vô lực ngăn cản những thứ đó, giống như cậu bó tay đối với sự tung hoành ngang ngược của kẻ kia.

Lúc này, trong ngẩn ngơ, Hạ Nhị nghe thấy một giọng hát không thích hợp lẫn trong những tiếng cười nhạo vô biên vô hạn đó, nhẹ nhàng, mềm mại.

“... is falling down, falling down.”

Ngay lúc âm cuối “down” còn chưa tan đi, trong đám người đột ngột phát ra một trận la hét. Hạ Nhị ngẩng đầu, thấy đèn treo tạo thành từ 999 khối pha lê chính giữa đại sảnh kia, thẳng tắp, phảng phất như quay chậm, rơi xuống mặt đất.

Sau đó là bóng tối vô biên vô hạn. Chỉ có thể nghe tiếng đám người xôn xao, vô số thiếu nữ la hét chói tai, những chàng trai lại đang rống giận, Doll thì sợ hãi kinh hoàng.

Hạ Nhị lẳng lặng ngồi trong bóng tối, thiếu nữ trong ngực hôn mê phảng phất như đã chết đi. Một thứ mềm mại, mang chút ướt át liếm lên trán cậu, Hạ Nhị theo bản năng ngẩng đầu, cậu cũng không cảm thấy có hơi thở sinh vật xung quanh, cố mở to hai mắt ra sao thì cũng chỉ thấy được một mảnh bóng tối.

Vươn tay? Không dám, cậu không dám. Tại sao? Cậu sợ, vì sợ. Sợ cái gì?..... Hạ Nhị chỉ dùng sức ôm chặt thiếu nữ mê man trong ngực, như hiệp sĩ sẽ chết bảo vệ công chúa.

Đối phương liếm vết thương trên trán cậu, rất nhẹ nhàng và tỉ mỉ, từng chút từng chút, mang sự thành kính, cẩn thận đến mức phảng phất như đang đối đãi với một tác phẩm nghệ thuật quý báu dễ vỡ.

Đột nhiên, thế giới trong nháy mắt ngập tràn ánh sáng, bóng tối bị xua tan. Hạ Nhị trong nháy mắt bị ánh sáng làm đau mắt, đồng thời cũng hồi hồn về. Đôi mắt mông lung vô thức bắt đầu tìm kiếm... người vừa mới ở bên cạnh cậu, người đó phảng phất như đã tan thành hư vô cùng với bóng tối ngay lúc ánh sáng chiếu rọi, hư ảo đến độ phảng phất như cậu vừa rồi chẳng qua là mơ một giấc mơ không chân thật.

“AHHH ——”

Tiếng thét chói tai vang vọng trong đại sảnh, một cô gái khiếp sợ chỉ vào một hướng, đầu ngón tay run rẩy, Hạ Nhị cùng mọi người đồng thời quay đầu lại, sau đó liền thấy được địa ngục.

Thiếu nữ tóc đỏ bị ghim trên thảm đỏ, màu đỏ tươi thắm không biết có phải vì nhiễm máu thiếu nữ mà có vẻ càng thêm diễm lệ hay không, đèn pha lê vừa rơi xuống đất lúc này có năm cái chân cắm vào người thiếu nữ, bốn cái cắm ở hai cổ tay và hai mắt cá chân, còn một cái cắm thẳng ở giữa cái cổ mảnh khảnh của thiếu nữ, pha lê vốn trong suốt cũng nhiễm lên máu đỏ thắm tươi, có vẻ càng thêm nhòe đục và mỹ lệ. Đôi mắt thiếu nữ tóc đỏ sợ hãi đến độ lồi ra, phảng phất như trông thấy thứ khủng khiếp nhất thế giới.

Đại sảnh lâm vào một mảnh tĩnh lặng, mọi người trong nháy mắt mất đi năng lực ngôn ngữ. Lúc này, ngoài cửa xông tới một nhóm người, Hạ Nhị tinh mắt nhận ra một trong đó chính là cấp dưới của Sophie. Đầu lĩnh của đám người kia đảo mắt qua một bên hội trường, sau khi thấy được thảm trạng của thiếu nữ tóc đỏ thì cau mày lại, sau đó đưa giấy chứng nhận ra.

“Chúng tôi là cảnh sát, mọi người ở nguyên tại chỗ không được nhúc nhích!”

Hỗn loạn trong đại sảnh từ từ đình chỉ, bất kể lúc nào, danh từ cảnh sát này cũng vẫn khiến người ta cảm thấy rất an tâm. Cảnh sát dẫn đầu ra vài chỉ thị với cấp dưới, sau khi giải tán liền bắt đầu quét mắt khắp đại sảnh, cho đến khi nhìn thấy Hạ Nhị ôm thiếu nữ ngồi dưới đất, cũng đi tới chỗ thiếu niên.

Chỉ thị cấp dưới ôm thiếu nữ Lolita hôn mê trong tay Hạ Nhị đi, người dẫn đầu sâu xa nhìn thiếu niên dưới đất.

Thiếu niên có chút gầy yếu này chính là đối tượng mà ác quỷ nhìn trúng trong lời đồn... Sao?

Không để ý đến ánh mắt tìm hiểu của đối phương, Hạ Nhị nhìn thiếu nữ Lolita được ôm qua một bên, sau đó có mấy nhân viên cứu hộ mặc đồ trắng đến; bên cạnh là thiếu gia họ Hoàng dẫn theo cặp Doll song sinh, lúc này đang an ủi Doll của hắn, mà một trong hai Doll song sinh thì cẩn thận liếm láp ngón tay, tỉ mỉ phảng phất như mèo. Ánh mắt thiếu niên xoay một vòng, dừng lại trên y phục của mình, ở đó có một bóng hồng lam kiều diễm, tản ra ánh quang mê hoặc thắm thắm trong ánh sáng, là rớt xuống từ thiếu nữ Lolita

vừa chuyển đi kia.

“Tôi là cấp dưới của Sophie, cậu hẳn cũng từng thấy tôi một lần!” Người dẫn đầu nhìn Hạ Nhị, sau đó mở miệng. “Về chuyện xảy ra tối nay, hy vọng cậu có thể giúp đỡ chúng tôi!”

Con mắt như viên thủy tinh đen của thiếu niên xoay một vòng, nhìn người đàn ông trung niên, sau đó lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

“Tất nhiên rồi!”

Cậu chẳng qua là nhảy một điệu vũ cùng bóng tối mà thôi, đúng không.

————— [Edit by Alice] —————

“...Tít... Báo cáo, điểm 1, 3, 4 đã trấn áp xong... Tít... Khách sạn Tinh Nguyên xuất hiện bất thường...”

“Tốt lắm, lập tức phong tỏa khách sạn đó cho tôi, tất cả bảo vệ không được lơ là, tùy lúc báo cáo với tôi.”

“... Yes, madam!”

“Số 7, chuẩn bị xe!” Trong ánh mắt cô gái màu đỏ tràn ngập ánh sáng tình thế bất buộc. “Chúng ta đến khách sạn Tinh Nguyên!”

“Yes, madam!”

————— [alicesland.wordpress.com] —————

“... London Bridge is falling down, falling down, falling down...”

Ngâm nga đồng dao hắc ám, ác quỷ đi trong bóng tối.

“London Bridge is falling down...”

Hắn quay đầu lại nhìn ánh đèn sắc sỡ phía xa, khóe miệng nhếch lên đắc ý như đứa trẻ thành công thực hiện trò quỷ.

Như vậy, phải đi chuẩn bị quà thôi.

Mang theo nụ cười yêu chiều, hấn tan vào bóng tối.

“... My Fair Angel.”

17. Chương 17: Chuyện Cười Hắc Ám

Sophie thua.

Màu đỏ một lần nữa thất bại trước bóng tối.

Nữ cảnh sát đỏ tươi lấy tay chống trán mình, vẻ mặt mệt mỏi ngồi trong văn phòng. Trên bàn làm việc của cô bày ra tư liệu, năm điểm bảo vệ đều không xuất hiện tử vong — nghiêm trọng nhất chẳng qua là một gã xui xẻo bị giẫm đạp làm gãy xương sườn, bây giờ đang nhập viện chữa trị.

Nhưng cô vẫn thua.

Bên cạnh phân tài liệu vừa rồi còn một tờ giấy không bắt mắt, trên đó chỉ đơn giản ghi chép việc phát hiện một thi thể nam trong WC ở sân bay, mà tên của thi thể, là “Triệu Minh Diệu”.

Sophie cười tự giễu.

Thủ đoạn cao siêu biết bao nhiêu! Hấn biết cô sẽ gom hết “Triệu Minh Diệu” trong thành phố này lại như gà con để bảo vệ bên mình; hấn biết làm thế nào kích động kẻ khác nhảy múa cho hấn; hấn biết... cô bó tay với hấn!

Cho nên ác quỷ lừa gạt mọi người — nói đúng ra là che mắt mọi người: hấn chôn mầm xuống, cố ý gây ra sự hoang mang ở điểm bảo vệ — vờ như hấn muốn đi vào trong đó, thu hút sự chú ý của mọi người qua đó; sau đó hấn liền ở một bên ngồi hóng thật lâu, chờ con mồi thật sự không nhanh không chậm nhảy vào chỗ mình mai phục. Sophie tìm ra và bảo vệ tất cả “Triệu Minh Diệu” ở thành phố này, nhưng chỉ là trong thành phố này mà thôi. Cho nên kẻ đáng thương tên “Triệu Minh Diệu” kia chẳng qua ngồi máy bay trung chuyển tới thành phố này một chút, thời gian dừng lại không quá mười phút, liền vĩnh viễn bị đưa đến bầu trời thật sự.

Cô sớm phải biết chứ? Ác quỷ thích đùa giỡn tâm lý, đó là mỹ học của hấn. Ở thời điểm yếu ớt nhất, hấn hơi nhúng tay vào một chút, có đôi khi thậm chí chỉ cần nói một câu, là có thể đẩy mọi thứ đi theo kịch bản của hấn.

Cô đã từng tính toán, dù ác quỷ có nguy trang thành gà con lẫn vào đàn gà thì cũng chẳng sao, cho nên so với bên ngoài, cô càng chú ý nhất cử nhất động ở bên trong hơn, ra lệnh cách ly điểm bảo vệ với mọi thứ bên ngoài. Lại không nghĩ rằng, bị quan sát chính là cô, chứ không phải hấn.

Ác quỷ đầu tiên là đẩy “đám gà con” vào trạng thái tâm lý bất thường — hoặc còn có cả cô nữa, bất luận là một người bình tĩnh suy xét sự việc chu toàn đến đâu, nhưng khi đã lâm vào trạng thái tâm lý bất thường, sẽ trở nên yếu ớt không ngờ được. Lại thêm “trạng thái bất hòa trên nhận thức” — con người nếu cảm thấy hoàn cảnh xung quanh không phối hợp với mình, sẽ cảm thấy bất an, tiếp đến họ sẽ muốn thông qua hành động phối hợp với hoàn cảnh xung quanh để loại bỏ cảm giác bất an này. Cho nên có người sẽ rất dễ bị người khác ảnh hưởng, có người sẽ tìm người có sở thích tương đồng để làm bạn. Ý nghĩ của mình và người khác không giống nhau, sẽ cảm thấy không vui, lại càng có khuynh hướng đi thuyết phục đối phương — cho nên kẻ kia mới hoàn mỹ gây nên rối loạn, rồi ẩn mình trong bóng đêm mà cười trộm.

Hoàn mỹ nắm được tâm lý và thời gian.

Đáng chết! Sophie hung hăng nện xuống bàn, con mắt xanh lục phảng phất như sắp bốc cháy.

“Cốc cốc!”

“... Vào đi!”

“Báo cáo.” Cấp dưới đi vào đầu tiên là hành lễ với Sophie, sau đó cầm ra báo cáo. “Đã có kết quả kiểm tra thi thể!”

“Nói đi!” Sophie dần mặt mỗi xuống, ép buộc mình tập trung lực chú ý đã sắp tới cực hạn.

“Nạn nhân chết vì vết cắt dài 16,67 cm trên cổ, phương pháp của hung thủ rất chuyên nghiệp, một nhát chết ngay, trong tay trái có dấu răng, suy đoán thời gian tử vong là buổi tối thứ tư từ 11:00 đến 11:45...”

“Cái gì?” Sophie cắt ngang báo cáo của cấp dưới, giật mình ngẩng đầu lên. “Lặp lại thời gian một lần nữa!”

“... Suy đoán thời gian tử vong là buổi tối thứ tư từ 11:00 đến 11:45...”

Nữ cảnh sát đỏ tươi lật lật tài liệu trên bàn, tìm được tờ cô muốn.

... Khách sạn Tinh Nguyên lúc 11:28, đèn pha lê bị cắt đứt, đèn pha lê rơi xuống khiến đường dây chập mạch bị cháy, mất điện, thời gian mất điện là 9 phút 17 giây...

Một Doll tóc đỏ cũng bị tàn nhẫn ghim trên đất, thê thảm tử vong ngay trước mặt mọi người lúc 11:28... Theo điều tra, Doll kia trước đó cũng có tham dự Game, cũng gần như tổn thương thiếu niên kia — thiên thần của ác quỷ, cho nên Doll đó chết — nghe có chút buồn cười, nhưng đây là sự thật, ác quỷ trước giờ là đại diện cho độc chiếm và vận vẹo.

Mà cái Sophie để ý chính là, khách sạn Tinh Nguyên nằm ở trung tâm thành phố, từ đó đến sân bay ở ngoại ô, dù không kẹt xe cũng mất ít nhất hơn một tiếng — chẳng lẽ nói ác quỷ xử lý Doll tổn thương bảo bối

của hắn, sau đó từ trung tâm thành phố di chuyển nháy mắt đến sân bay ngoại ô cách đó hai mươi dặm?

Đây là chuyện không thể xảy ra! Nữ cảnh sát đồ tươi cắn môi đỏ, trên thế giới này không tồn tại chuyện siêu nhiên, không có pháp thuật thực hiện tất cả kỳ tích.

Chỉ có thể suy đoán hai chuyện này không phải cùng một người gây nên —— nhưng ác quỷ trước giờ vẫn luôn độc hành, hắn không thích kết nhóm cùng kẻ khác, lại càng không thích người khác nhúng tay vào chuyện của hắn, tư liệu trước giờ không có chỗ nào không thể hiện điều này.

Như một đứa trẻ làm mình làm mẩy. Chỉ là, đồ chơi của hắn là cả thế giới này mà thôi.

Như vậy rốt cuộc đâu là cái ác quỷ làm?

Nói từ thủ pháp, bên sân bay càng giống bút tích của ác quỷ hơn, dấu răng vừa phải trên thi thể kia tỏ rõ điểm này, nhưng từ tình lý mà nói...

Bảo vệ thiên thần chính là ác quỷ, đây là một chuyện cười hắc ám. Sophie nghĩ.

Cô suy tư một lát, sau đó không thể không ngưng lại vì đau đầu và mệt mỏi cực hạn. Cô nhìn cấp dưới.

“Trực tiếp đưa tài liệu này cho tôi, sau khi nghỉ ngơi tôi sẽ xem lại!”

“Yes, madam!” Cấp dưới đưa tài liệu lên theo lệnh, sau đó chuyển qua vấn đề khác. “Về thiếu niên kia, đã làm xong hồ sơ, sau khi đối chiếu với những người khác, không có chỗ khả nghi!”

“Cậu ta bây giờ đang ở đâu?”

“Vẫn còn trong cục!”

“Cho cậu ấy về đi, nhớ phải có thái độ thân thiện!” Sophie xoa xoa huyệt Thái Dương. “Lúc nào đó tôi sẽ nói chuyện lại với cậu ấy!”

“Yes, madam!”

————— [Alice's Land] —————

Lúc Hạ Nhị đi ra từ cục cảnh sát, trời đã hơi chuyển trắng. Đầu óc cậu mông lung, là kết quả của một đêm không ngủ. Sáng sớm mùa thu đã rét lạnh cắn người, một cơn gió bắc thổi qua, thiếu niên tóc đen run run rẩy rẩy, đầu óc cũng tỉnh táo lên không ít. Lúc này, Hạ Nhị trông thấy một bóng dáng quen thuộc, ngậy

ngắn cả người.

Cậu ảm tóc bạc ngậm thuốc lá dựa bên dưới một cột đèn đường, trên người vẫn là đồ hóa trang dạ tiệc, lúc này có vẻ hơi nhả một chút; thuốc lá ngoài miệng sớm đã tắt đi, nhưng cậu Phỉ lại không hề chú ý, nhìn tư thế kia phảng phất như đã dựa cột đèn đứng suốt cả đêm. Cậu Phỉ lắc lắc đầu một cái, sau đó thấy Hạ Nhị mới đi ra từ cục cảnh sát.

“Rốt cuộc cũng ra, fuck!” Cậu ảm tóc bạc vẫn độc đoán trước sau như một, bắt lấy tay Hạ Nhị liền đi ra ngoài. “Ta đưa mi về!”

Cậu chẳng lẽ đã đợi suốt đêm ở đó...?

Hạ Nhị hé môi, rốt cuộc cũng không hỏi. Lúc này, cậu Phỉ giống như nhớ tới gì đó mà buông tay Hạ Nhị, sau đó cởi áo khoác ra, đầu cũng không quay lại, trực tiếp ném cho Hạ Nhị. Thiếu niên tóc đen bất ngờ không kịp phòng bị, bị áo khoác bao trùm, kéo áo khoác xuống, trên áo khoác còn lưu lại hơi ảm của thiếu niên tóc bạc. Vừa rồi bộ dạng mình phát run trước cục cảnh sát e rằng đã bị người này trông thấy.

“Ngoan ngoan mặc vào cho bố ngay! Dám nhiều lời vô nghĩa liền cho mi chết, fuck!”

Hạ Nhị ngắn người, cuối cùng vẫn nghe lời khoác vào, áo khoác màu đen mang chút ảm ướt, như bị sương thấm hỏi một đêm. Ánh mắt thiếu niên tóc đen phân tán tầm nhìn một lúc trên áo sơmi mỏng manh của thiếu niên tóc bạc, ánh mắt phức tạp.

Vào xe, tất cả đều ảm lên. Cậu Phỉ động tác thuần thục châm lửa, Hạ Nhị lẳng lặng ngồi trên ghế phụ lái nhìn về phía trước. Dọc theo đường đi, hai người đều bảo trì trầm lặng. Cho đến khi tới trước tiểu khu, Hạ Nhị tháo dây an toàn, lộ ra một nụ cười với cậu ảm tóc bạc.

“Cám ơn cậu!”

Cậu Phỉ không đáp lại, chỉ không chuyển mắt nhìn ra phía trước. Ngay lúc Hạ Nhị mở cửa xuống xe, cậu nghe thiếu niên tóc bạc gầm lên một tiếng, mạnh tay đập vào vô-lăng.

“Hạ Nhị, mi mẹ nó rốt cuộc muốn nguy trang tới khi nào?”

Hạ Nhị sừng sốt, đây là lần đầu tiên thiếu niên tóc bạc kêu lên tên cậu.

“Bố nhìn thấy nụ cười giả tạo kia của mi liền thấy muốn ới!” Cậu Phỉ bỏ vô-lăng ra, bắt chặt cổ áo Hạ Nhị kéo đến trước mặt mình, ngay cả hơi thở cũng có thể nghe thấy được, con mắt đen sáng lên vì tức giận đối diện với màu đen không chút bóng sáng, thiếu niên tóc bạc lúc này như một con sư tử nổi điên. “Muốn xả thì cứ xả ra đi, dùng cái kiểu cần trọng dè dặt thế này nịnh nọt kẻ khác sao! Fuck!”

Thiếu niên tóc đen kéo ra một nụ cười vô cơ, môi có chút tái nhợt giật giật.

Cho nên tôi mới là Hạ Nhị, quãng nhật thực mùa hè.

Hạ Nhị cũng không nói gì, nhưng rõ ràng cậu Phi hiểu ý của cậu. Sự phẫn nộ của thiếu niên tóc bạc phẳng phất như đông lại, vỡ vụn từng chút, chuyển thành bình lặng. Cậu Phi chậm rãi thả cổ áo Hạ Nhị ra, chăm chăm nhìn thiếu niên tóc đen, đột ngột lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Cậu Phi nói.

“Nếu mi thật sự là Doll của ta, ta sẽ dạy dỗ mi thật tốt, fuck!”

Cậu Phi kéo kéo cổ áo Hạ Nhị, giúp cậu sửa lại nếp nhăn trên cổ áo, sau đó giữa lơ đãng như đang hạ xuống một nụ hôn trên tai trái cậu, vừa vặn rơi trên vết thương không thể khép lại kia.

Hạ Nhị nhảy ra khỏi xe phẳng phất như bị bóng, cậu bịt tai trái mình, gần như thảm hại trốn vào tiểu khu.

Tác giả có chuyện muốn nói: Về trạng thái bất hòa trên nhận thức, (nguyên bản là “thuyết bất hòa nhận thức” của I. Festinger)

Một ví dụ đơn giản: trên lớp học, thầy ra một câu hỏi trắc nghiệm chọn một giữa A và B, mình ban đầu bất luận nghĩ như thế nào cũng cho rằng B là đúng, sau đó thầy yêu cầu học sinh trả lời theo thứ tự chỗ ngồi. Học sinh thứ nhất tràn đầy tự tin trả lời là A, học sinh thứ hai cũng tràn ngập tự tin trả lời là A, thứ ba, thứ tư cũng là A. Cuối cùng lúc đến phiên mình, mình sẽ theo số đông trả lời là A, đây là tại sao? Rõ ràng bất kể chuyện gì xảy ra, đều có tự tin tuyệt đối trả lời là B cơ mà.

18. Chương 18: Ánh Sáng Đen, Bóng Tối Sáng

Với hành vi cả đêm không về này, ba mẹ cũng không nói gì nhiều... Hoặc nói, họ căn bản không thèm để ý xem cậu có về nhà hay không, Hạ Nhị cười cười, luôn luôn là như thế. Hạ Diệu Huy trái lại phức tạp nhìn cậu một hồi.

“Này... có quan hệ gì với cậu Phi vậy?”

Hạ Nhị ngẩn người, lộ ra nụ cười vừa mừng vừa sợ.

“Là bạn học cùng trường.”

“.....”

Không nói gì, Hạ Diệu Huy nhìn cậu một lát, sau đó bỏ đi.

————— [Satan’s Diyu from Alice’s Land] —————

Vì một đêm không ngủ, tinh thần Hạ Nhị có chút èo uột, giờ nghỉ trưa liền úp mặt lên bàn nghỉ ngơi. Sau đó liền cảm thấy xung quanh nháy mắt yên tĩnh lại, Hạ Nhị sắp ngủ có chút khổ sở nhấc đầu lên, sau đó thấy được một người không nên xuất hiện ở nơi này.

“Hạ Nhị!”

“... Ivy?” Chống cái đầu sắp rơi vào bóng tối, Hạ Nhị gần như nghĩ rằng mình thấy ảo giác. Cậu ảm tóc vàng lúc này đứng trước bàn học cậu, ánh mắt phức tạp.

“Có thể nói chuyện với cậu được không?” Ivy nhìn chung quanh, chậm rãi mở miệng. “Ở chỗ khác?”

“... Được!” Hạ Nhị lắc lắc cái đầu có chút lơ đãng, ngập ngừng đứng dậy.

“Không được đi, fuck!” Lại một giọng nói truyền tới từ cửa vào yên tĩnh, Hạ Nhị ngẩng đầu, thấy cậu ảm tóc bạc đứng đó, tay chống khung cửa. Đầu Hạ Nhị càng thêm lộn xộn, hôm nay sao hết người này đến người khác lại hành động khác thường. Cậu Phi vốn tuyệt đối không dính dáng tới mình ở chỗ có người, mà Ivy trước giờ cũng không thềm nói chuyện với cậu.

Toàn lớp đều im lặng, cả người đi trên hành lang cũng lén lút hoặc công khai chú ý bên này, Hạ Nhị ở giữa mắt bão hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, cũng không biết phải phản ứng làm sao.

“Có ý gì, Phi?” Ivy nheo mắt lại, nhìn cậu Phi dựa vào cửa.

“Chính là ý này!” Cậu ảm tóc bạc có chút bực bội cào cào tóc, mắt vốn hơi xếch lên dường như vì đủ loại nguyên nhân mà có vẻ có chút mệt mỏi. “Có chuyện gì trực tiếp đi nhờ ông già nhà cậu, không liên quan tới cậu ta!”

Ivy không nói gì, chỉ nhìn thẳng cậu Phi. Một lát sau, thiếu niên tóc vàng chậm rãi mấp máy môi mỏng, dường như lặng lẽ nói ra gì đó, cậu Phi ngẩn người, sau đó lại càng bực bội gật đầu, mang sự khó chịu bất minh.

Ivy xoay người lại, lộ ra một nét cười xin lỗi với Hạ Nhị vẫn ở ngoài tình huống.

“Ngại quá, tôi không biết cậu là người của cậu Phi, quấy rầy đến cậu!” Phảng phất như cố ý, Ivy dùng âm

thanh mọi người có thể nghe được nói như vậy, cậu Phi ngoài cửa sắc mặt lại càng khó coi hơn.

Thiếu niên tóc vàng xoay người rời đi, phảng phất như đã thành công làm xong trò quỷ. Cậu Phi đứng ngoài cửa dừng một chút, cuối cùng vẫn đi tới chỗ Hạ Nhị, bắt lấy tóc cậu đẩy nhẹ về phía mình, nhìn thẳng vào màu đen không chút bóng sáng kia.

“Bố cho mi một lời khuyên, đừng dính dáng tới Ivy, mi không thể trêu vào nó được!”

Sau đó trực tiếp rời đi trong khi Hạ Nhị còn chưa phản ứng được.

Sau khi hai nhân vật nặng ký rời khỏi, phòng học trong nháy mắt được giải phóng, chỉ là mọi người ngẫm hiểu hạ giọng bàn tán, thường xuyên nhìn về phía thiếu niên tóc đen. Cũng có người trực tiếp chạy tới hỏi thẳng vào vấn đề, Hình Ảnh Ly chính là người đó.

“Hạ Nhị, hóa ra cậu quen cậu Phi à!” Mắt thiếu nữ tóc đen sáng lấp lánh. “Sớm nói là được rồi!”

“... Hử?” Hạ Nhị còn ở vào trạng thái bán mơ hồ, rất lâu sau đó cũng chỉ có thể bốc ra một âm thanh nghi vấn.

“Cậu ta chính là No.2 phù hợp với vai ác quỷ trong cảm nhận của tớ!”

Ngay lúc nghe đến “ác quỷ”, Hạ Nhị liền tỉnh táo lại. Tay cậu xoa nhẹ ngực, chỗ đó, tim đập kịch liệt phảng phất như muốn phá ngực mà ra. Thiếu niên tóc đen cười hơi gượng gạo, bắt đầu từ lúc nào, kẻ đó đã có thể tạo thành phản ứng lớn như vậy với mình?

“... Tại sao?”

“Muốn hỏi lý do thì, cậu ta rất đẹp trai, hành vi lại rất kiêu ngạo, rất phản nghịch...” Cậu Phi cực kỳ ghét bị xếp hạng, không ai muốn đụng đến bóng tối của cậu Phi, nếu thật sự phải nói thì, thiếu niên phản nghịch so với shota quý tộc hình như càng được nữ sinh ưu ái hơn.

Đây gọi là trai không vô lại gái làm sao khoái ư... Hạ Nhị lặng lẽ phỉ báng trong lòng.

“... Quan trọng nhất chính là...” Ngón tay Hình Ảnh Ly lướt một vòng ở không trung, chỉ vào đầu mình. “Trực giác đó!”

“....”

Hạ Nhị im lặng, trực giác của thiếu nữ tóc đen trước giờ luôn luôn chính xác. Cậu bắt đầu vô thức so sánh Phi Dạ Nguyệt với kẻ kia, lại có chút hoảng sợ phát hiện, dù bên ngoài bất đồng như thế nào, nhưng bản

chất của họ vẫn mang một loại bóng tối đồng dạng.

————— [B e t a B y W e e n] —————

Đúng vậy, thiếu niên tóc bạc kia cũng mang thuộc tính bóng tối, cho nên mới nhìn không được bị ánh sáng hấp dẫn, thâm sâu, lạnh lẽ, bị hấp dẫn.

Ác quỷ ở trong bóng đêm lẳng lẳng suy nghĩ, liếm vuốt nhọn của mình.

Cũng giống như hắn...

Cho nên, chính là kẻ địch...

Bóng tối bắt đầu mỉm cười.

Cho nên, hắn phải làm chút gì đó...

Biết không, ác quỷ trước giờ là đại diện của ham muốn độc chiếm và vận vẹo.

Cho nên, để có được em yêu dấu, ta sẽ khiến toàn bộ thế giới đều cô lập em.

Em chỉ cần nhìn một mình ta thôi, Angel.

————— [alicesland.wordpress.com] —————

Về lý do Ivy tìm đến mình, Hạ Nhị suy tư một lát liền từ bỏ. Hôm nay là thứ sáu, cũng là một trong những ngày gặp lại bóng tối. Hôm qua Sophie đến tìm cậu, sắc mặt nữ cảnh sát đỏ tươi mang chút mệt mỏi, nhưng vẫn tóm tắt sự việc nói với cậu. Vì Game vốn chính là hiện tượng không thể công khai của thế giới bên trong, người có thể tham dự Game không giàu thì cũng sang, mà các Doll thì không có bối cảnh —— nói đúng ra là bị cường chế xóa đi bối cảnh, cho nên Ivy nhìn thấy Hạ Nhị trong bữa tiệc mới giật mình vì sự cố chấp của cậu Phỉ, những thứ đó đều tăng thêm độ khó trước giờ chưa từng có cho việc điều tra. Sophie không được đụng tới, cũng không thể đụng tới được, nơi này không phải địa bàn của cô.

Cho nên, Hạ Nhị chỉ có thể mỉm cười với nữ cảnh sát đỏ tươi.

Sau này xin giúp đỡ nhiều hơn!

Hạ Nhị thở dài, đi ra thang máy.

Lúc gặp lại Ivy, Hạ Nhị liền hiểu được nguyên nhân Ivy tới tìm mình trước đó. Cậu ả tóc vàng ngồi trong phòng phát thanh, ngấm ngấm tai nghe. Hạ Nhị nhìn đôi mắt mang theo lửa giận của Sophie, sáng suốt không nói thêm gì nữa.

Nữ cảnh sát đỏ tươi đặt mông ngồi lên ghế dựa bên cạnh Hạ Nhị, mặt không đổi sắc lại khiến người ta vẫn cảm thấy được không khí phần nộ vây bọc quanh cô. Thiếu niên tóc đen cẩn thận cười xòa, đưa nước ngọt vừa mua qua.

“... Xin lỗi, Hạ Nhị!” Hung hăng nốc một ngụm nước ngọt, Sophie trầm lặng một hồi, sau đó lặng lẽ mở miệng. “Hôm nay e rằng không thể để cậu làm việc!”

“Không sao, tiền tính vào là được!” Hạ Nhị cười cười nói.

Cậu vừa mới biết được từ người khác, vị Tôn đại thần kia hình như nghe phong thanh từ chỗ nào đó, thông qua quan hệ của cha, cưỡng chế yêu cầu đảm nhận vị trí MC của «Lắng nghe», cùng kẻ kia trò chuyện. Cha Ivy cũng chiều con trai có tiếng, Sophie bên này chắc tội không nổi Ivy bên đó, đành phải mặc cả đưa ra yêu cầu chỉ có đêm nay. Hai bên đạt thành hiệp nghị, nhưng rõ ràng cô gái kia một bụng lửa ghen.

Phải nói, thật không hổ là fan cuồng hay sao... Hạ Nhị quay đầu nhìn Ivy cách kính, tóc vàng dù ở trong bóng tối cũng có vẻ chói mắt sáng ngời đến thế. Thiếu niên như thiên thần lẳng lặng khẩy tai nghe, mặt không đổi sắc dường như đang suy tư gì đó, trong mắt lại là cuồng nhiệt có thể đốt rụi mọi thứ.

“Sân khấu của cậu ả được nuông chiều chỉ có đêm nay thôi, vị khách quý bốc đồng kia đêm nay có thể đến cổ vũ hay không, không phải chuyện đám khán giả bất tài bọn tôi có thể đảm bảo!” Sophie nhìn đám trợ lý tư nhân bận rộn, phát ra tiếng cười nhạo. “Quý con!”

“.....” Hạ Nhị sáng suốt không mở miệng.

“Cậu Hạ Nhị!” Một trợ lý đi tới, lễ độ gật đầu với Sophie. “Có thể mời cậu nói với chúng tôi một chút về hạng mục công việc cần chú ý không?”

“Ờ!”

Hạ Nhị có phần vừa mừng vừa sợ, đứng dậy rời khỏi cùng trợ lý. Sophie nhìn bóng dáng thiếu niên rời đi, nốc một ngụm nước ngọt như để che giấu gì đó.

Thật ra cô có thể ngăn cản trò hề này, rất đơn giản, không tốn chút sức lực nào ngăn cản. Cô chỉ cần tiết lộ chuyện về ác quỷ và một chút xui nguy hiểm cho cha của cậu ả tóc vàng kia, nếu người cha đó thật sự yêu thương con mình, sẽ tuyệt đối không bằng lòng để Ivy can quấy. Chỉ cần tiết lộ một chút về bóng tối của ác quỷ, mọi người sẽ chỉ dám nhìn ngấm từ xa, ngoai trừ kẻ bị điên.

Cô chính là kẻ điên, đã điên cuồng từ khoảnh khắc father biến mất. Cho nên mới cố ý không nhắc nhở, lấy cậu ấm thiên thần tóc vàng ra làm quân cờ kiểm tra thử một lần: rốt cuộc thiếu niên kia đối với ác quỷ có phải là thứ cần thiết hay không. Không phải chưa từng nghĩ tới khả năng nếu đối người tiếp điện thoại sẽ có kết quả thế nào, cho nên mới coi Ivy là quân cờ dâng lên tận cửa, dù đây sẽ khiến cậu ấm tóc vàng biến thành vật tế của ác quỷ.

Đó cũng rất hay! Cô nghĩ. Nếu như vậy, có thể lợi dụng bối cảnh của Ivy, bất luận là tài chính, nhân công, hay kỹ thuật.

Coi sinh mệnh là vật vô cơ, đã cùng loại với kẻ đó...

Nhiệm phải chất độc thơm ngọt của bóng tối không chỉ là Ivy, mà còn thêm cô nữa.

19. Chương 19: Cậu Không Phải Cậu Ấy

Hạ Nhị lẳng lặng ngồi ngoài bóng tối, nhìn vào trong bóng tối, thiếu niên tóc vàng vẽ mặt tự nhiên ở trong phòng phát sáng, cách ánh sáng bên này một lớp tường vô hình. Cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện, tay Ivy đang run nhẹ, đó là hưng phấn cùng mong đợi chen lẫn sợ hãi tử vong, biết rõ phía trước là bóng tối sâu không thấy đáy, lại không chút chùn chân.

Thiếu niên tóc đen trầm lặng, trầm lặng nhìn bóng hình mảnh mai lại không hề để tâm trong bóng đêm cô độc, và mọi người cùng nhau ở trong ánh sáng. Cậu hơi có cảm giác không thể ngăn bản thân nhắm mắt lại, để không nhìn tới bóng tối thâm trầm kia, và sợ cô độc bị bóng tối ngăn cách đó.

Azz... Hóa ra bóng dáng mình trước giờ vẫn thế lương như vậy hay sao... Những người ngồi trong ánh sáng kia là nhìn mình như thế... Hay sao...?

Như để đánh vỡ sự tiêu cực của mình, Hạ Nhị cười, cố gắng mỉm cười, muốn chạy ra khỏi mảnh bóng đêm cô quạnh, nhưng hơi thở... lại nặng nề như bị bỏ thêm chì.

Bất kể nói thế nào, Hạ Nhị nghĩ, chỉ cần Ivy mở miệng dẫn chương trình, kẻ kia sẽ biết ngay bên này xảy ra biến hóa, hẳn sẽ không gọi đến nữa... Vô thức, Hạ Nhị không hy vọng cậu trai như thiên thần kia nhiễm phải bóng tối.

Nạn nhân nhiễm phải bóng tối chỉ cần một mình cậu thôi là đủ...

Cậu là nghĩ thế sao?

Hay là... Vì sự đối đãi đặc biệt dành cho mình bị đoạt lấy mà không khỏi cảm thấy chán chường và bất mãn, dù là đối mặt với ác quỷ...?

Có lẽ là vậy đấy...

Thiếu niên tóc đen cười gượng, không phủ nhận. Có gì có thể phủ nhận cơ chứ?

Quá mãnh liệt!

Dấu ấn mà ác quỷ cấp cho.

Cậu biết rõ, ác quỷ từng chút tới gần, dù không hề tiếp xúc, nhưng hắn vẫn để lại trong cuộc sống của cậu, trong hơi thở của cậu, trong linh hồn của cậu, dấu ấn và cảm dỗ.

Cảm dỗ ở khắp mọi nơi... Cảm dỗ nắm giữ sinh mạng trong tay... Cảm dỗ trở thành thần...

Không cảm thấy thích thú sao? Doll tóc đỏ toét miệng ra, bị bóng tối nuốt chửng.

Thiếu niên tóc đen dùng sức ôm lấy mình, bắt đầu run rẩy. Nữ cảnh sát bên cạnh phát hiện cậu không ổn, có chút lo lắng cúi xuống.

“Sao thế, Hạ Nhị? Khó chịu à?”

Hạ Nhị cố mở to mắt nhìn màu đỏ, con mắt vô cơ màu đen hút ánh sáng vào vực sâu thăm thẳm, môi tái nhợt không chút huyết sắc rung động.

“... Cái gì?”

Ngay lúc Sophie tới gần Hạ Nhị muốn biết vừa rồi có phải thiếu niên nói cái gì hay không, tiếng chuông lại vang lên. Sophie lập tức chuyển sự chú ý qua bên kia, chỗ của bóng tối.

Thế là liền lỡ mất tiếng cầu xin giúp đỡ đầu tiên cũng là cuối cùng của thiếu niên tóc đen.

Vị khách quý đen tối mang quà, tới cửa.

————— [alicesland.wordpress.com] —————

“Nhận được quà rồi chứ?”

Ngoài dự kiến của mọi người, gần như ngay lúc chương trình vừa mở màn, giọng nói trầm thấp phảng phất như muốn hút hồn người ta vào kia thần nhiên vang vọng trong căn phòng. Sophie lập tức sai người ngắt

kênh, chuyển tất cả thính giả đang nghe «Lắng nghe» lúc này sang một kênh khác, che giấu bóng tối.

Hạ Nhị cúi đầu, đã không còn run rẩy, nhưng vẫn là tư thế bảo vệ bản thân, sự chú ý của người xung quanh đều tập trung lên người Ivy, không ai quan tâm tới thiếu niên trong góc, thiếu niên phảng phất như không cùng một thế giới với người bên cạnh, màu xám lợt lờ.

Dù ở trong ánh sáng, cũng vẫn là thế sao...

Tóc đen che đi nét mặt Hạ Nhị, môi tái nhợt dưới tóc vẽ ra một độ cong, lặng lẽ nói ba chữ.

Nhận được rồi...

“... Thế, thế này, tôi, tôi không phải Hạ Nhị...” Như cố lấy dũng khí lớn lao, thiếu niên tóc vàng lấp bắp mở miệng, âm thanh run rẩy nói lên sự hưng phấn mừng rỡ cực đại của thiếu niên. “... Tôi... tôi dẫn... chương trình lần này... I... vạ”

“.....” Bóng tối đầu bên kia yên tĩnh một lúc, nhưng đó có lẽ chỉ là ảo giác, vì dù chỉ là một giây nín thở chờ đối phương đáp lại, cũng đã dài dằng dặc vĩnh viễn. Sau đó là tiếng cười trầm trầm lợt lờ của bóng tối. “Xin chào, Ivy!”

“... Xin, xin chào...” Giọng nói cao vang run rẩy thể hiện sự kích động của chủ nhân, thiếu niên tóc vàng đã chìm ngập trong vui mừng cực đại.

“Ivy.” Bóng tối cười khẽ, âm thanh trầm thấp phảng phất như mang theo mật ngọt, nhẹ thì thâm như đang nghiền ngẫm tên của tình nhân.

“... Vâng, vâng...”

“Cậu ấy ở cạnh đó sao!”

“.....” Gương mặt Ivy vẫn vẹo trong nháy mắt, mọi người lập tức chuyển mắt qua thiếu niên trong góc, sắc mặt khác nhau. Sự mất khống chế vừa rồi chỉ giống như ảo giác, Hạ Nhị có chút lúng túng trở thành tiêu điểm của mọi người. Dù điên cuồng ghen ghét, nhưng Ivy cũng chỉ có thể cắn răng trả lời. “... Đúng vậy!”

“Như vậy, xin giúp tôi chuyển lời cho cậu ấy nhé!” Phảng phất như biết vẻ mặt của thiếu niên tóc vàng, giọng nói trầm thấp trấn an, ngọt như dỗ kẹo cho một đứa trẻ. Chỉ là, rõ ràng biết Hạ Nhị nghe được, lại cố ý nhờ Ivy đang bất mãn chuyển lời, đây chỉ có thể xem như đổ dầu vô lửa. Bóng tối chỉ đang cười ác ý.

“... Vâng!”

Phảng phất như nhận được lời hồi âm im lặng ban nãy của Hạ Nhị, âm thanh trầm thấp vui vẻ mở lời. “Món quà kế tiếp tôi đã nghĩ xong, quà là...”

Cảnh sát lắng tai nghiêm túc nghe.

“... Bí mật!”

Kinh ngạc! Sophie trong nháy mắt hầu như hoàn toàn không phản ứng được, đối phương cười trầm trầm như đã thành công làm trò quỷ. Nữ cảnh sát đỏ tươi cắn môi, dùng sức đến độ muốn cắn rách môi đỏ. Cô biết đây là hình phạt của ác quỷ, cảnh cáo không được nhốt thiếu niên kia lại, nhưng bản thân cô lại không thể làm được gì.

“Như vậy, mong đợi gặp mặt lần sau!”

“... Chờ một chút!” Ivy vẫn luôn im lặng kêu to, giọng nói êm tai gần như sắc nhọn, bất chấp tất cả. “Tại sao không thể là tôi? Tại sao cứ phải là cậu ấy? Rõ ràng người sùng bái ngài nhất...”

Bóng tối đối diện yên tĩnh lại, nhưng không gác máy. Sophie cũng nghiêm túc lắng nghe, cô cũng muốn biết lý do. Nữ cảnh sát nhìn thiếu niên tóc đen, rõ ràng không có bất cứ chỗ kỳ lạ nào...

“Cậu không phải...” Dường như bất đắc dĩ, ác quỷ nhẹ nhàng, trầm trầm nói một câu, nhưng từ mấu chốt lại bị tạp âm làm nhòa đi không rõ. Sau đó gác máy, tiếng vọng để lại như đang cười nhạo mọi người.

Sophie ngẩn người, sau đó phần nộ rống to với cảnh sát hai bên, như sư tử nổi giận.

“Bộ phận kỹ thuật đang làm gì? Má nó, tại sao lại xuất hiện tình huống này!”

Hạ Nhị chỉ ngẩn người ngồi ở chỗ kia, âm thanh xung quanh từ từ mờ hồ trôi đi, cậu nhìn thiếu niên tóc vàng ngồi rất lâu trong bóng tối, sau đó không cam lòng và căm hận đứng dậy, đi tới hướng cậu.

Ivy máy móc nói lại lời kể kia bảo mình chuyển cho Hạ Nhị, một chữ cũng không sót, giữ vẻ mặt dửng dưng, nhưng trên những phần nhỏ lại vụn vụn không dễ phát hiện. Hạ Nhị cũng có chút máy móc nói cảm ơn, họ phảng phất như đang diễn một màn múa rối buồn cười không có khán giả.

“Như vậy, chúc cậu may mắn!” Mang ý nghĩa bất minh, Ivy xoay người đi về phía bóng tối, bỏ lại Hạ Nhị ở trong ánh sáng.

Chúc tôi, may mắn... Sao?

Ở trong ánh sáng, Hạ Nhị cúi đầu, không nói một lời.

Bóng tối đang rục rịch, bóng tối đang mỉm cười, bóng tối nhìn ánh đèn huy hoàng đối diện, bóng tối đang nỉ non.

Ta muốn em.

Ta muốn em đấy...

Angel.

Em là của ta.

Là của ta đấy...

Angel.

Bóng tối quay đầu lại, hiện ra trước bóng tối chính là một người đàn ông hoảng sợ đến mức vắn vẹo cực hạn. Trong đồng tử rút lại hết mức của người đàn ông chiếu ra nụ cười yêu chiều của bóng tối, bóng tối lan tràn tới người đàn ông.

Này, đây là quà của ta, Angel.

Em đã nhận được chưa?

Bóng tối mỉm cười lấy tay vẽ rạch trong máu, say mê nhìn nó tạo thành xoáy nước nho nhỏ.

Đây cũng là đồng hồ đếm ngược đấy nhé!

Em sẽ không khiến ta đợi lâu đâu, Angel.

Bóng tối liếm ngón tay mình, lộ ra nụ cười hài lòng thỏa ý.

Tác giả có chuyện muốn nói: Tựa của chương cũng không phải đáp án của câu nói kia, đáp án thật ra không khác lắm, bất quá cái từ đó mang ý nghĩa bất đồng. Cũng là lý do ác quỷ vừa ý Tiểu Hạ. Nhìn không hiểu thì cứ bơ nó đi!

20. Chương 20: Trẻ Ngoan? Trẻ Hư

Angel đáng yêu của ta ơi, lúc này đây, ta dâng lên món quà chân thành nhất.

—— *Thiên thần và ác quỷ*

————— *[Alice's Land]* —————

“Cốc cốc.”

Hạ Nhị mang dép lê táp táp chạy tới mở cửa.

Là Sophie! Nữ cảnh sát đồ tươi không thể che giấu vẻ mệt mỏi trên sắc mặt, cô mặc áo da, nhìn Hạ Nhị.

Mùa đông giống trống khua chiêng tới gần, không khí lạnh qua đi, khí hậu lúc này còn vắng lặng hơn cả mùa thu hiu quạnh. Sophie mở miệng, sương trắng mỏng mảnh làm môi đỏ mơn hờ.

“Nạn nhân thứ tư đã xuất hiện!” Cô thở dài nói. “Tôi đang chạy qua đó, cậu muốn tới xem không?”

Cảnh báo đen chỉ có một lần, dù thứ bảy mọi người ôm hy vọng mong manh đợi chờ kẻ kia hồi tâm chuyển ý gọi lại, nhưng thật đáng tiếc, cảnh báo đen vẫn chỉ có một lần, hơn nữa đối tượng lại không rõ ràng.

Không biết được đối tượng, khỏi nói tới chuyện bảo vệ. Mục tiêu săn bắn của ác quỷ là cả thành phố, muốn tìm ra con mồi đáng thương kia là mò kim đáy biển —— kết quả được đưa đi phân tích vẫn còn chưa ra được, chỉ có Thượng Đế mới biết ác quỷ là căn cứ vào cái gì mà lựa chọn con mồi.

Chỉ là không ngờ lần này lại có kết quả nhanh như vậy. Ngày “Thứ Hai” được gọi là “nguyệt diệu nhật”, ác quỷ lộ rãnh nanh dưới ánh trăng chiếu rọi. (“Nguyệt diệu nhật” là âm Hán Việt của Getsuyoubi (thứ hai) trong tiếng Nhật, có thể diễn giải thành “ngày trăng chiếu”)

Hạ Nhị dừng một chút, sau đó cười xin lỗi với Sophie.

“Xin lỗi, gần đây trong nhà có chuyện, cho nên tôi phải ở trong nhà!”

Sophie lẳng lặng nhìn thiếu niên tóc đen, sau đó cười cười.

“Không sao, vậy có tin tức gì tôi sẽ báo cho cậu sau!”

“Được!”

“Đi nhé, bye bye!”

“Tạm biệt.”

Hạ Nhị nhìn bóng nữ cảnh sát biến mất trong bóng tối, bàn tay vịn trên cửa tái nhợt.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt ba mẹ nhìn mình đã bắt đầu mang chút dò xét, thiếu niên tóc đen không phát hiện mình đã cắn môi, bắt đầu tự xét lại. Cậu gần đây quá mức kiêu ngạo, hành vi cũng quá mức khoa trương. Đây là không đúng! Cậu nói với mình. Cậu không nên vì chuyện khác mà quên đi tất cả, cậu phải ngoan ngoãn, phải ngoan ngoãn.

Đối với cậu mà nói, bất cứ thứ gì cũng không quan trọng bằng nhà.

Đây là nhà của cậu, gông xiềng của cậu.

Bất cần một cái, trong ngôi nhà này sẽ không còn vị trí của cậu nữa; không chú ý một cái, cậu sẽ bị bọn họ vứt bỏ.

Trẻ ngoan? Trẻ hư.

———— [Alice-'s-Land] —————

“... Đại khái có thể suy đoán, hung thủ là từ cửa chính, nguy trang thành khách hàng trà trộn vào —— đây, đây, còn đây nữa, suy đoán từ thời gian, hẳn là xen lẫn trong ba nhóm người này, thời điểm và địa điểm của hung thủ là ở vào góc chết của camera ở cửa, ngay lúc bị ba nhóm người này che chắn, cho nên chúng ta không thể thấy được hung thủ từ camera...”

“... Có thể khẳng định, hung thủ trước đó đã có được đại bộ phận tư liệu về quán bar này, bao gồm camera, biện pháp phòng hộ, cửa sau, vân vân... Từ thực tế này và cách thức hung thủ gây án sau đó cho thấy, hung thủ tương đối thông thạo máy móc điện tử, càng có thể có trình độ hacker máy tính...”

“Tôi biết!” Sophie ngoài cười trong không cười kéo khóe miệng ra. “Tôi đương nhiên biết, kẻ đó xâm nhập hệ thống máy tính FBI mẹ nó thoát mái như đi dạo vườn hoa sau nhà mình.”

Trên thực tế, nạn nhân thứ ba chính là bị ác quỷ lục ra từ hệ thống phục vụ tổng quát của công ty hàng không, hẳn còn cố ý để lại vết tích để cười nhạo mọi người.

“... Quán bar này trên thực tế là một trong những cứ điểm bí mật của Nhân Tông chúng bang, dưới toàn bộ hệ thống giám sát, muốn vào được phòng làm việc bên trong phải vượt qua camera mọi hướng bao trùm cả hành lang có hình chữ Z. Camera xoay 360 độ, cách nhau hai mét, phần quay trùng giữa hai camera là 1,6 mét, thời gian xoay một vòng là 2,3 giây, hơn một camera báo hồng thì sẽ báo động, phòng làm việc tận

cùng bên trong được trang bị cửa mật mã điện tử công nghệ cao, còn có người luân phiên giữ cửa...”

“... Căn cứ đủ loại dấu vết cho thấy, hung thủ trước đó xâm nhập hệ thống giám sát, cài đặt cửa điện tử trong phòng nạn nhân tự động mở ra lúc 12 giờ...”

“... Đầu tiên, hung thủ sát hại nhân viên quản lý trong phòng giám sát trước, sau đó xâm nhập vào hành lang mà không làm kinh động nhân viên lưu động bên ngoài, suy đoán thời gian là 11 giờ 56 phút, sau đó...”
Tiếng nói của nhân viên giải thích có chút run rẩy. “... Vì vừa vặn vào ngay lúc camera ngoài cùng bắt đầu xoay tròn, hung thủ liền đi theo tốc độ camera xoay tròn, ngay lúc phạm vi quay trùng 1,6 mét được kéo ra, hoạt động trong phạm vi 0,4 mét, bảo trì thời gian, tốc độ, tỷ lệ bước chân đồng dạng đi về phía phòng làm việc...”

Xung quanh tĩnh lặng một mảnh, nhân viên giải thích cảm thấy cổ họng mình có chút phát khô.

Đây là chuyện con người có thể làm được hay sao? Dù không một chút hiện tượng siêu nhiên nào, nhưng phải chịu đựng áp lực dù sai một giây cũng sẽ bị quay trùng mà bảo trì thời gian và bước chân đồng dạng đi về phía mục tiêu, đây là kỳ tích chỉ máy móc mới có thể thực hiện được.

“Bình lính từng tiếp nhận huấn luyện đặc biệt cũng có thể làm được!” Sophie sốt ruột thúc giục, đánh vỡ bầu không khí tĩnh lặng. “Nói tiếp!”

“... Hung thủ đi tới chỗ rẽ cuối cùng của hành lang hình chữ Z, nhân viên giữ cửa phát hiện hung thủ...”
Nhân viên giải thích chỉ vào màn hình, chỗ đó đang phát video. “... Lúc nhân viên giữ cửa vừa rút súng ra, liền bị đạn xuyên tim...”

Mọi người im lặng nhìn màn hình, rõ ràng không quay ra được người nào, nhưng giữa camera thứ 17 và camera thứ 18 lại có đạn bắn ra, viên đạn tựa như sinh ra từ không khí được camera thứ 25 chiếu ra cảnh nó xuyên qua hai người đàn ông vạm vỡ mặc đồ đen, không để lại một đường sống.

Nhân viên giải thích nuốt nước bọt. “... Sau đó, hung thủ liền đi tiếp như vậy, cho đến khi tới cửa, vừa vặn ngay lúc 12 giờ, cửa tự động mở ra...”

Như nghênh đón vương giả trở về, càng giống như bị trúng pháp thuật hắc ám mà ác quỷ phóng ra, dường như có ý thức của mình, cửa đón ác quỷ vào. Không chút sai lầm, tính toán thời gian đạt được mức độ hoàn hảo, cuộc săn bắn của ác quỷ hầu như bóp nghẹt hơi thở của mọi người.

Đây là một màn diễn xuất hoa lệ, càng là một cuộc sát hại duy mỹ.

“Sau khi sát hại nạn nhân, hung thủ lấy cách thức đồng dạng rời khỏi phòng làm việc, sau đó...”

Sau đó bắt đầu cuộc tàn sát đích thực, hội trường ngầm của quán bar không một người sống sót, trên bức tường đen tối dùng máu viết xuống câu thơ.

— Angel đáng yêu của ta ơi, lúc này đây, ta dâng lên món quà chân thành nhất.

So với tự mình ra tay, ác quỷ càng thích chia rẽ lòng người và gieo rắc căm dỗ hơn, tàn sát khoa trương phách lối như vậy là lần đầu tiên.

Đây xem như xả giận... Sao?

Nữ cảnh sát đồ tươi oán hận cắn môi đỏ. Vì cuộc gặp mặt mỗi tuần một lần bị quấy rối, cho nên mới xả hết bất mãn ra chung quanh như một đứa trẻ tức tối.

“Như vậy, mục tiêu đích thực của No.4 NP101100 xác định là “Lý Tử Cường” sao?”

“Vâng! Vì chỉ thi thể của “Lý Tử Cường” có để lại dấu răng.”

“Đưa tư liệu về người đó cho tôi!”

Tiếp nhận tư liệu cấp dưới đưa cho, Sophie quét mắt một cái, ánh mắt dừng ở một chỗ, đồng tử thất chặt lại.

Lý Tử Cường, bang chủ Nhân Tông chúng bang; vợ mất sớm, hiện có một con trai, tên là ——

Phỉ Dạ Nguyệt.

21. Chương 21: Chôn Cất

Hạ Nhị, em thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi sao?” Thầy giáo mang mắt kính cầm tờ nguyên vọng trong tay, tận tình khuyên bảo thiếu niên tóc đen trước mắt. “Với thành tích của em, đừng nói đại học B ở tuyến 2A, thi lên đại học C cũng dư sức. C là đại học trọng điểm, tuy ở tỉnh khác, nhưng nó nổi tiếng toàn quốc.”

“Cám ơn thầy, nhưng em đã quyết định thi đại học B.” Hạ Nhị lộ ra nụ cười nho nhã lễ độ, từ chối ý tốt của thầy chủ nhiệm.

“Việc này... Ba mẹ em nói như thế nào?” Đối với sự cố chấp bất ngờ của thiếu niên, thầy giáo đành phải xuống tay từ phía khác.

Trên mặt Hạ Nhị treo nụ cười tươi sáng. “Ba mẹ em cũng đồng ý với em!”

Nói dối, rõ ràng họ không thêm để ý.

“Ba mẹ Hạ Nhị thật buồn lòng quá đi!” Thầy giáo có chút cảm thán, nghĩ đến thằng bảo bối không an phận nhà mình, quả thật một trời một vực so với thiếu niên khôn ngoan trước mắt.

“Hà.” Nụ cười của thiếu niên chói mắt như ngày hè.

Dối trá, rõ ràng đau lòng đến mức muốn khóc to một trận.

“VẬY, TẠI SAO HẠ NHỊ MUỐN VÀO ĐẠI HỌC B NHƯ VẬY?”

“Vì ngành nghệ thuật của đại học B rất nổi danh, hơn nữa rất gần nhà, sau khi tốt nghiệp có thể tìm việc ở thành phố. Nghe nói đại học B những năm gần đây cũng muốn xin làm trọng điểm, đây không phải rất tốt sao, lúc vào là loại 2A, lúc ra đã là loại 1, bảo đảm vẹn toàn.”

Đây mới là trọng điểm chứ! Cố chấp giữ cái tổ của mình không chịu rời xa, cậu biết, chỉ cần xoay người một cái, tổ của cậu sẽ đánh tan mùi tồn tại của cậu.

“... Được rồi, cứ như vậy đi, em có thể về nhà!” Thầy chủ nhiệm thở dài, từ bỏ ý định khuyên giải. Hạ Nhị đứng lên, lễ phép chào tạm biệt, ra khỏi văn phòng.

————— [Edit by Alice] —————

“Ra rồi!” Sophie dựa vào xe, cô nhún mày, thân nhiên nói. “VẬY ĐI THÔI!”

“Vâng!” Hạ Nhị kéo cửa xe ra, con mắt đen không chút bóng sáng.

Mục đích của họ là, tham dự lễ tang.

Nói là tham dự, nhưng thật ra cũng chỉ là nhìn từ phía xa. Hạ Nhị và Sophie đứng ở đầu bên này, cách nhà tang lễ một con đường. Là màu đỏ và đen duy nhất trong mảnh màu xám đó.

Thiếu niên tóc đen yên lặng nhìn mảnh xám tối đen, gương mặt bị mảnh u ám chiếu thành màu tái nhợt vô lực, giống như thạch cao không có thần hồn. Nữ cảnh sát đỏ tươi hút thuốc bên cạnh, khói mỏng lơ lửng vô lực uốn éo mấy cái trong không trung màu xám, rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Cách một con đường, có người đang khóc lóc, có kẻ đang gượng cười, là sống, là chết, là bên kia bể ngạn.

Đây là lễ tang đầu tiên mà Hạ Nhị trông thấy, đứng ở dương gian của sự sống, nhìn âm ty của cõi chết. Xám bại như thế, thảm thương như thế... nặng nề như thế, ép tới mức Hạ Nhị gần như không thở nổi.

“... Muốn đến xem không?” Sophie gõ gõ thuốc lá lên tay vịn bên cạnh, đậm nhạt hỏi.

“.....” Hạ Nhị gắt gao nhìn bĩ ngạn, toàn thân dùng sức căng chặt, phảng phất như tức khắc sẽ bùng nổ, cậu dường như đang nhìn đối diện, lại giống như nhìn vào sâu trong bóng tối.

Không biết qua bao lâu, mưa thu tí tách rơi xuống, rét lạnh thấu xương. Phảng phất như thoáng cái liền bị xả khí, thiếu niên tóc đen vẻ mặt mệt mỏi lắc đầu.

“... Không.”

Dù cách một con đường, nhưng cảm giác ngạt thở vẫn lượn lờ xung quanh. Cậu ngẩn ngơ cảm thấy, nếu thật sự đi qua bên đó, e rằng cậu không chỉ là không thở nổi, ngay cả không khí loãng còn lại trong phổi cũng sẽ bị mảnh tro tàn đó cướp đi.

Thiếu niên tóc đen ngẩng đầu, mưa thu lạnh lẽo đánh vào trên mặt, lại đốt bỏng thần kinh của cậu.

Tha thứ cho tôi, hóa ra sinh mạng là yếu ớt như vậy.

————— [Edit by Alice] —————

Mưa thu lạnh lẽo rơi xuống, Hạ Nhị vẫn cảm thấy mưa thu này còn rét lạnh hơn xa so với tuyết mùa đông, cái lạnh thấm vào trong cốt tủy. Cậu bật dù, từ siêu thị trở về. Dù cẩn thận ra sao đi nữa, nhưng mưa vẫn phải làm mũi giấy ướt nhẹp, khiến Hạ Nhị cảm thấy có chút khó chịu. Trong ngực là một chai nước tương, được thiếu niên cẩn thận ôm như vàng như ngọc, đó là nhiệm vụ mẹ giao cho cậu. Hạ Nhị như đang hoàn thành một sứ mệnh thần thánh bậc nhất, cẩn trọng mà mãn nguyện, dù đây là nhiệm vụ bị em trai ép mình đi làm vì nó không muốn ra ngoài vào ngày mưa.

Thiếu niên tóc đen ngậm nga, con mắt vô cơ liếc nhìn không mục đích, sau đó bị một mảnh màu bạc đâm đau.

Là cậu ấy!

Màu bạc sáng ngời luôn khoa trương bị mưa đánh thành màu xám bạc, hoặc nói sự âm đạm xung quanh nhuộm tóc bạc chói mắt kia thành ra màu xám. Thiếu niên tóc bạc ngồi trên băng ghế công viên, không làm gì cả, chỉ ngồi yên lặng. Xung quanh một người cũng không có, mọi người không muốn ra ngoài trong thời tiết lạnh lẽo thế này, cứ như vậy, thiếu niên tóc bạc phảng phất như bị thế giới bỏ rơi, cô độc ngồi ở chỗ đó.

Tay cầm dù của Hạ Nhị bắt đầu run rẩy, cậu muốn chạy trốn, thoát khỏi mảnh màu bạc kia, nhưng lòng bàn chân lại không chịu nhúc nhích, phảng phất như đã mọc rễ.

Thiếu niên tóc bạc cứ ngồi trong mưa như vậy, tóc xám bạc che khuất hai mắt, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi

tái nhợt. Thân thể đã tê liệt, tê liệt với cái lạnh khiến Hạ Nhị chỉ có thể phát hiện mưa đã tạnh thông qua cảm giác sức nặng đánh lên người có vẻ đã giảm đi rất nhiều. Hạ Nhị ngẩng đầu lên, nhìn vào bóng tối thâm trầm trước sau như một.

“Hi ~”

Thiếu niên tóc bạc kéo môi lên, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, cậu ta đứng thẳng dậy, lười biếng tựa người vào băng ghế.

“.....” Tay Hạ Nhị run rẩy, cậu người được mùi rượu, dù là mưa cũng không thể xối sạch, mùi rượu dọa lạc cảm dỗ người ta trầm mê với nó trong ngọt lành, không muốn đổi mặt cùng sự thật.

Hạ Nhị, Hạ Nhị, Hạ, Nhị...

Thiếu niên tóc đen sừng sốt rất lâu, mới nhận ra được thiếu niên trước mắt dường như đang lặng lẽ lặp lại tên cậu.

“Này, mi nói xem, ta có nên hận mi không?”

Thiếu niên tóc bạc giọng điệu ngả ngớn.

“Nếu không có mi, kẻ kia cũng sẽ không gọi điện đến; nếu không có mi, kẻ kia cũng sẽ không muốn làm ra quạ; nếu không có mi, thiên tai sẽ không giáng xuống người lão già thối đó; nếu không có mi...”

Theo mỗi câu thiếu niên tóc bạc nói ra, tay cầm dù của Hạ Nhị lại càng nắm chặt thêm mấy phần, nắm chặt quá mức khiến bàn tay Hạ Nhị có vẻ trắng xanh trong màu xám tối. Đối với lời chỉ trích của đối phương, Hạ Nhị không có khả năng biện bạch cho mình. Là lỗi của mình sao... Đúng vậy, chính là như vậy, tất cả đều là trách nhiệm của cậu, bản thân cậu chính là một sai lầm.

Dường như cảm thấy thỏa mãn với vẻ mặt tái nhợt của Hạ Nhị, nụ cười của thiếu niên tóc bạc lại mở rộng mấy phần.

“... Này, mi nói xem, nếu đẩy hết tất cả trách nhiệm cho mi như vậy, có phải sẽ thoải mái hơn rất nhiều hay không?” Thiếu niên tóc bạc cười, mưa đánh lên cái trán bóng loáng, lại chảy xuôi xuống, so với nước mắt, càng giống như mồ hôi đau khổ. “Nhưng vẫn rất đau, rất nặng, rất không cam lòng đấy...”

Thiếu niên tóc bạc cười như có như không, trước sau như một gất gao nhìn sâu vào mắt thiếu niên tóc đen.

Thiếu niên tóc bạc có chút ngẩn ngơ nghĩ, hình như bắt đầu từ ngày đó, thiếu niên gần như tình khiết dưới ánh sáng chính là thu hút tâm mắt mình như vậy.

Nhưng, cậu là, *Phỉ, Dạ Nguyệt*. Đây là bằng chứng duy nhất của việc cậu được thừa nhận tồn tại trên thế giới này, là... để lại cho cậu, ấn ký duy nhất, khắc thật sâu vào linh hồn cậu.

“Cho nên, ánh trăng buổi tối là mãi mãi không thể gặp được mặt trời, chỉ là vọng tưởng thôi sao...” Tiếng *Phỉ Dạ Nguyệt* có phần không thể nghe được, sau đó bắt đầu cười to. Dù bị mưa làm sặc, vẫn không chịu ngưng cười.

Ngu xuẩn biết bao nhiêu, Khoa Phụ đuổi theo mặt trời (1).

Cho nên phá hủy đi, phá hủy đi! Phá hủy mọi thứ đi, nếu đã không còn *Hoàng Hà* giải khát, cả sông *Vị* cũng đã mất đi, vậy cứ mượn mũi tên của *Hậu Nghệ (2)*, giết chết mặt trời đi ——

Trong mắt thiếu niên tóc bạc, là bóng tối sâu không thấy đáy.

“*Hạ Nhị* ——”

Lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng kêu nho nhỏ, *Hạ Nhị* theo bản năng quay đầu lại, thấy *Hạ Diệu Huy* mang chút do dự và hưng phấn chạy tới, dù là kêu *Hạ Nhị*, nhưng ánh mắt lại nhìn *Phỉ Dạ Nguyệt*. *Phỉ Dạ Nguyệt* dường như không màng tới, chỉ tiếp tục cười.

Hạ Diệu Huy chạy đến, đối diện *Phỉ Dạ Nguyệt*, lo sợ bất an nhỏ giọng kêu một tiếng.

“*Cậu Phỉ!*”

Giống như rốt cuộc cũng đã cười đủ, *Phỉ Dạ Nguyệt* ngẩng đầu, con mắt đen vô cảm nhìn chăm chăm *Hạ Diệu Huy*. “Đừng để ta nghe thấy cái cách gọi đó nữa! *Phỉ Dạ Nguyệt*, đây mới là cái tên chết tiệt của ta!”

Sau đó, như nhớ tới gì đó, lại cười khanh khách lên. “... Lão già thối kia phải hài lòng đi chứ, *Phỉ Dạ Nguyệt*, azz, *Phỉ Dạ Nguyệt*, trình độ đặt tên của bà đó thật sự vô cùng tệ, trình độ giám định và thưởng thức của lão già thối lại càng không có mức độ. Azz, hai người đó bây giờ hẳn sớm đã gặp nhau, lão già thối lải nhải tâm niệm mười mấy năm mà...”

Hạ Nhị cắn chặt môi, so với lời chỉ trích trực tiếp vừa rồi, lời mê sảng mà thiếu niên tóc bạc vô tình nói ra lại càng rút đi huyết sắc duy nhất trên mặt cậu. *Hạ Diệu Huy* thấp thỏm nhìn *Phỉ Dạ Nguyệt*, ánh mắt phân tán giữa *Phỉ Dạ Nguyệt* và *Hạ Nhị*. Thiếu niên tóc bạc liếc *Hạ Diệu Huy*, này, đây là người duy nhất có thể làm thiếu niên trước mắt mất mát không chế. Cho nên, thiếu niên tóc bạc kéo lên một nụ cười như chơi ác, lão đảo đứng dậy, giữ chặt cổ áo thiếu niên tóc đen vô ý phản kháng.

“*Ta hận mi!*”

Tác giả có chuyện muốn nói: Tựa chương là “*Chôn cất*”, nhưng không chỉ là lễ chôn cất, còn có ý chôn cất

trái tim, từ bỏ không chỉ là một người.

(1) Thời cổ xưa có một nhóm người sống ở rừng núi phía bắc, thủ lĩnh của họ là Khoa Phụ. Có một năm rất nóng, mặt trời hừng hực chiếu xuống làm cây cối sông ngòi khô cạn, vì thế Khoa Phụ quyết định đuổi theo mặt trời, để bắt mặt trời phục tùng con người. Mặt trời di chuyển trên không, Khoa Phụ đuổi theo dưới đất, Khoa Phụ càng lúc càng đến gần mặt trời, đuổi kịp mặt trời ở nơi mặt trời xuống núi. Khoa Phụ hân hoan ôm lấy mặt trời, nhưng mặt trời nóng lạ thường, Khoa Phụ cảm thấy vừa khát vừa mệt, Khoa Phụ chạy đến bên sông Hoàng Hà, uống cạn sông Hoàng Hà, rồi chạy đến sông Vị, uống sạch nước sông Vị, nhưng vẫn chưa hết cơn khát. Cuối cùng, Khoa Phụ chết khát trên đường tìm đến đầm nước lớn ở phương bắc.

(Link full: <http://vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160107.htm>)

(2) Theo truyền thuyết Trung Quốc, hai vợ chồng Hậu Nghệ Hằng Nga là những vị thần bất tử sống trên thượng giới. Một hôm, mười người con trai của Ngọc Hoàng biến thành mười mặt trời, làm mặt đất trở nên khô nóng. Hậu Nghệ bắn hạ chín mặt trời, chỉ để lại một mặt trời. Ngọc Hoàng thấy chín đứa con của mình đã chết, bèn dày Hậu Nghệ và Hằng Nga xuống hạ giới để sống cuộc sống con người.

Thấy Hằng Nga đau khổ vì bị mất khả năng bất tử, Hậu Nghệ quyết định lên đường đi tìm thuốc trường sinh. Tây Vương Mẫu đồng ý cho Hậu Nghệ một viên thuốc, nhưng dặn mỗi người chỉ cần nửa viên để trở thành bất tử.

Hậu Nghệ mang viên thuốc về nhà, cất trong một cái hộp. Hậu Nghệ dặn Hằng Nga không được mở hộp. Khi chồng đi vắng, Hằng Nga tò mò mở hộp và nhìn thấy viên thuốc ngay khi Hậu Nghệ quay lại nhà. Sợ chồng thấy, Hằng Nga nuốt viên thuốc. Ngay lập tức, Hằng Nga bay lên trời do thuốc quá mạnh. Dù Hậu Nghệ muốn bắn Hằng Nga để không cho nàng bay lên bầu trời, nhưng không thể nhắm mũi tên vào nàng. Hằng Nga cứ bay lên mãi cho đến khi đến Mặt Trăng.

22. Chương 22: Thuốc Độc

Mưa vẫn rơi, giữa đất trời nối liền thành một mảnh màu xám.

“Đính dong ——”

Cửa được mở ra, người phụ nữ mở cửa thấy hai người ngoài cửa, phát ra một tiếng kêu ngắn mà cao vút.

“Tiểu Huy! Sao lại ướt thành thế này? Dù của con đâu?”

Hạ Diệu Huy ướt hơn nửa người bị kéo qua, mẹ lái nhái chạy tới phòng tắm lấy khăn, không chia một phần chú ý dư thừa cho Hạ Nhị như mới trời lên từ dưới nước bên cạnh.

Hạ Diệu Huy đưa dù của mình cho thiếu niên tóc bạc trong mưa rồi xoay người chạy. Phảng phất như lấy được cơ trốn đi, Hạ Nhị hầu như lập tức đuổi theo, bóng dáng thiếu niên tóc bạc bị màn mưa màu xám làm cho phai nhòa. Đến lúc đuổi kịp Hạ Diệu Huy, Hạ Nhị trầm lặng đưa dù của mình cho em trai, lại bị em trai hất rơi xuống đất. Dù bị cự tuyệt, nhưng Hạ Nhị vẫn chỉ không nói một lời tiếp tục miễn cưỡng bung dù đi bên cạnh Hạ Diệu Huy, che dù cho em trai, bản thân lại bị bao phủ trong màn mưa màu xám, như thiếu niên tóc bạc trước đó.

Mẹ lấy khăn đến, lại chỉ có một cái —— đây là trong dự kiến, dịu dàng bọc lấy Hạ Diệu Huy. Hạ Diệu Huy đá giày ướt đầm qua một bên, bị mẹ có chút ép buộc kéo vào phòng tắm.

Thiếu niên tóc đen gần như tê liệt nhìn chăm chăm mọi thứ, chỉ là lúc này đây, cậu không thừa sức để ý những thứ đó, một mối vô tận lan tràn sâu trong thân thể. Hạ Nhị cúi người gom đôi giày em trai đá lộn lóc lại, sau đó cẩn thận đổi giày đứng ở trước cửa, không cho nước nhỏ xuống sàn nhà.

Vội vàng chuẩn bị quần áo cho Hạ Diệu Huy, người phụ nữ được gọi là mẹ lúc này mới chú ý tới thiếu niên toàn thân ướt đầm.

“Dù của Tiểu Huy đâu?” Mẹ đứng ở ranh giới giữa hành lang cùng trước cửa, giọng điệu gần như sắc nhọn.

“... Nó cho người ta mượn!”

“Vậy mày phải càng chú ý hơn chứ, mày làm anh trai thế nào? Lỡ Tiểu Huy bị cảm thì sao đây?” Phảng phất như không nhìn thấy quần áo ướt đầm của thiếu niên, mẹ vẫn nhứ chặt.

“... Con xin lỗi!” Hạ Nhị cúi đầu, tóc ngắn ướt sũng che khuất nét mặt.

“Mày...! ... Bỏ đi!” Đường như không muốn nói thêm gì với thiếu niên nữa, mẹ cau mày xoay người muốn rời đi.

“....., ... Mẹ!”

Một tiếng kêu khê khàng, bé nhỏ.

“Gì?” Mẹ quay đầu lại, vẻ mặt tràn đầy sốt ruột.

“.....” Môi Hạ Nhị mấp máy mấy cái, cuối cùng kéo ra một nụ cười tái nhợt lại tươi sáng. “... Nước tương.”

Trong ngực thiếu niên tóc đen, một chai nước tương được ôm cẩn thận. Dù thiếu niên hầu như ướt sũng toàn thân, nhưng chai nước tương kia lại chỉ hơi ẩm ẩm, nhãn vẫn còn bằng phẳng. Mày mẹ đường như càng cau chặt hơn, mẹ phiền chán và cẩn thận rút nước tương qua từ trong tay thiếu niên, cẩn thận đến mức phảng phất như thiếu niên mang vi khuẩn khủng khiếp gì đó, không muốn chạm vào.

Sau khi người phụ nữ được gọi là mẹ rời đi, thiếu niên chồm cửa cúi cái đầu ướt sũng, chỉ đang cười, cười.

————— [Satan's Diyu by Đồi] —————

Thay quần áo sạch sẽ, Hạ Nhị tiến vào ổ chăn, muốn xua đi rét lạnh thấm vào xương tủy.

Lúc này, lại truyền đến âm thanh gõ cửa.

Hạ Nhị ngẩn người, sau đó đứng dậy đi mở cửa.

Cửa mở, Hạ Diệu Huy vừa mới tắm xong mang hơi nóng đứng ở cửa, nhúu mày, vẻ mặt hồ hững.

“Ăn cơm!”

Hạ Nhị triệt để ngây người. Ở trong nhà này, mọi người đều áp dụng thái độ không màng đến cậu, cho nên cậu rút trong phòng ngủ chính là điều làm họ vui nhất, dù cậu không ra ăn cơm thì cũng chẳng có ai để ý, lại càng không có người đi kêu cậu.

Hạ Diệu Huy lại liếc cậu, sau đó xoay người rời đi.

Thiếu niên tóc đen dừng một chút, quyết định đuổi theo.

Trên bàn cơm, khung cảnh đầm ấm trước sau như một, ngoại trừ Hạ Nhị ở bên ngoài. Mẹ lái nhải thuyết phục Hạ Diệu Huy cơm nước xong uống thuốc, ba hết sức chăm chú nhìn trận bóng trong TV. Hạ Nhị yên lặng ăn cơm, lúc này, lại có một đôi đĩa gấp đồ ăn đưa vào trong chén cậu, là em trai.

Mọi người sững sờ.

Không thể không biết mình vừa rồi làm ra một chuyện không có khả năng, Hạ Diệu Huy rút đĩa về, mỉm cười với Hạ Nhị.

“Ăn nhiều chút đi!”

Thiếu niên tóc đen sững sờ nhìn con tôm trong chén, thân thể từng chút lạnh đi.

Rõ ràng là sự đối xử khao khát hơn ngàn lần, lại là thuốc độc bọc đường.

Dị ứng hải sản.

Mọi người ở đây đều biết thể chất này của Hạ Nhị, em trai chỉ cười, mang ác ý.

Em trai làm ra hành vi nhấm vào mình như vậy, là... vì cậu ấy sao?

Bóng dáng thiếu niên tóc bạc lóe lên trong màu xám. Hạ Nhị ngẩng đầu lên, cong mắt trong mảnh tĩnh lặng này.

“Được!”

Không chút do dự gấp lên ăn hết.

“Thêm một con nữa nhé?” Rõ ràng là hỏi lại, nhưng động tác gấp tôm bỏ vào trong chén Hạ Nhị không chút tạm dừng.

“Được!” Vẫn mỉm cười ăn.

Bên kia là ác ý liên tục đưa tới thuốc độc, bên này là nụ cười khô khan máy móc, nhận lấy, ăn hết. Trên bàn cơm một mảnh trầm lặng, đĩa của ba mẹ treo giữa không trung, như trúng pháp thuật đình chỉ thời gian.

Cảm giác buồn nôn không quá quen thuộc liên tục nảy lên, thiếu niên tóc đen vẫn lộ ra nụ cười tươi sáng, mở đĩa, cùng nuốt xuống dịch đắng buồn nôn.

“Ăn ngon không?” Em trai nheo mắt lại, cười cong cong hai mắt.

“Ăn ngon lắm...”

Chưa từng nếm qua loại thuốc độc nào ngọt ngào như vậy...

Mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán, sắc mặt thiếu niên tái nhợt như tờ giấy. Tôm trong bụng phảng phất như sắp phá bụng bò ra, cậu nhẹ thở gấp, nuốt xuống con tôm cuối cùng.

“Ăn no rồi!”

Trên khuôn mặt không có huyết sắc là nụ cười tươi đẹp. Hạ Nhị đứng dậy, xoay người rời khỏi bàn ăn yên lặng. Con mắt đen của Hạ Diệu Huy sâu không thấy đáy, sau đó phảng phất như không có việc gì gọi ba mẹ đang trầm lặng ăn cơm.

“Ăn cơm đi, sâu bọ đi rồi mà?”

Hạ Nhị đi tới phòng tắm, nơi họ không nhìn thấy.

“Um... Oe ——”

Phảng phất như tới cả ruột cũng phải nôn ra, thiếu niên tóc đen ngay cả sức để đứng vững cũng không có, ghé sát bên toilet nôn mửa, gạch men sứ trắng nôn cùng màu với sắc mặt thiếu niên.

“Um... Um, oe...”

Nôn đến mức ngay cả nước mắt cũng phải chảy ra, xen lẫn cùng vật nôn mửa. Cổ và tai Hạ Nhị bắt đầu đỏ lên, là triệu chứng nổi mẩn đỏ, tai trái cũng bắt đầu đau đốn nóng bỏng.

“Oe... Hơ...”

Phảng phất như chỉ còn lại một hơi thở, Hạ Nhị dựa lên tường phòng tắm thở hổn hển, vách tường lạnh lẽo dường như làm dịu đi một chút đau đốn và ngứa ngứa.

—— Mẹ?

Đứa trẻ tóc vàng mắt xanh bé nhỏ thử gọi người phụ nữ, người phụ nữ lạnh lùng trả về một tiếng.

—— Ừm.

Đứa trẻ dường như được khích lệ, thế giới của nó chỉ có cái đó, căn hộ được gọi là nhà. Nó không biết cái gì là “thế giới”, trong “thế giới” có cái gì. Đứa trẻ hơn ba tuổi hầu như ngay cả nói cũng không thông thạo —— vì gần như chưa từng có ai nói chuyện với nó. Nó chỉ biết, “nhà” là thế giới của nó; mà hai người vẫn chuyển động trước mắt nó là “thần” của nó.

Nó hầu như trước giờ chưa từng được dẫn ra ngoài —— lần ra ngoài duy nhất, hình như là lúc phải bị mang đến nhà trẻ, nhưng hầu như chỉ mới được một ngày, “thần” đã không chịu đựng nổi ánh mắt khác thường của người khác mà thở hổn hển dẫn nó về, cho nên nó bắt đầu ôm một cảm giác sợ hãi và bài xích đối với thế giới bên ngoài, bên ngoài ra sao cũng chẳng quan tâm, chỉ cần có “nhà”, là đủ.

Sau đó nó có “em trai”. Ba mẹ từ vị trí thứ nhất rơi xuống vị trí thứ hai, “em trai” là “thần” trong “nhà”.

Sau đó nó liền từ “em trai” mà học được “ba” và “mẹ”, ý nghĩa của sự vật trước giờ nó có thể thấy nhưng lại không hiểu.

Nó thỏa mãn nghỉ. Chỉ cần cứ duy trì như vậy là được, chỉ cần vẫn để nó ở “nhà”, là được.

Nó chỉ cần ngoan ngoãn, ngoan ngoãn, không bị “nhà” vứt bỏ.

Phải ngoan ngoãn, ngoan ngoãn...

Hết lần này đến lần khác lặp đi lặp lại phảng phất như tự thôi miên mình, thiếu niên tóc đen chôn đầu ở khuỷu tay, bị bóng tối nhấn chìm.

Tác giả có chuyện muốn nói: Tình huống của Hạ Nhị là thế này, hồi nhỏ được ba mẹ chăm sóc như nhiệm vụ, nhưng cơ bản ba mẹ đều không nói chuyện với cậu ta, cậu ta hầu như không được dẫn ra ngoài (cho đến lúc vào tiểu học), thế là liền sinh ra ngăn cách, ngăn cách là điều kiện tiên nghiệm của tẩy não, bất kể cố ý hay vô ý, khiến cậu ta chỉ có thể tiếp nhận một giá trị quan, chính là: nhà là thứ quan trọng nhất, không thể rời khỏi nhà (xin liên tưởng đến một vài phần tử tôn giáo), bản thân Hạ Nhị quả thật tương đương không khí, sau khi Hạ Diệu Huy sinh ra, cậu ta mới bắt đầu học lóm một vài “kiến thức cơ bản”, vì bản thân không có ý thức tồn tại, cũng không có hệ thống giá trị, cho nên cậu ấy sẽ gần như cố chấp thờ phụng “nhà”.

Cho nên nói, Hạ Nhị hồi nhỏ đã tương đương bị tẩy não OTL.

Cho nên một vài hành vi trước đó gần như chính là vì nguyên nhân này.

*Cho nên mới nói, cậu ta là “nguy” học sinh cấp ba bình thường... *Nhìn xa*...*

23. Chương 23: Mưa

Tiếng mưa là tiếng động vắng lặng, bản thân cũng là cấm kỵ, âm thanh này khiến người ta cảm thấy cô quạnh hơn bất cứ loại vắng lặng nào, khiến người ta cảm thấy cuộc đời con người từ khi sinh ra đến lúc chết đi thật ra chỉ có cô độc.

Mưa thu triển miên không dứt, dây dưa không nở bỏ. Hạ Nhị gần như bị khoét rỗng cuộn người trên giường, như một con tôm, bất luận là từ màu sắc hay tư thế. Triệu chứng nổi mẩn đỏ đã dần dần biến mất, đau đầu cũng có chút dịu đi. Hạ Nhị híp con mắt nhắm lại, lẳng lặng nghe tiếng động vắng lặng kia. Tư thế co người lại thay vì nói là giảm bớt đau bụng, càng giống như tự bảo vệ mình.

Tí tách —— tí tách —— tí tách ——

Dưới bầu trời màu xám, ác quỷ vươn tay, thế là giọt nước thuần khiết liền rơi vào bàn tay bóng tối. Bóng tối cong môi lên, cũng không làm gì cả, mà đợi chờ.

Chỉ là, đợi chờ.

----- [Edit by Alice] -----

Xin nghỉ một ngày, cuối cùng tận lực khôi phục bộ dạng ban đầu. Hạ Nhị lộ ra nụ cười tươi sáng hình thành đối lập rõ ràng với cảnh vật ngoài cửa sổ, tiếp nhận sự quan tâm của bạn học.

Khó khăn lắm mới chờ được các học sinh giải tán, Hình Ảnh Ly cách đó không xa lặng lẽ nhìn rất lâu rồi cuộc đi tới.

“Ồ ~ Thật sự là tình nhân đại chúng đấy!” Thiếu nữ tóc đen ngồi lên bàn học của Hạ Nhị, cúi đầu. “Sao thế? Rốt cuộc rơi vào bồn cầu?”

“Một câu trả lời tốt và một câu trả lời xấu.” Hạ Nhị chớp chớp mắt với Hình Ảnh Ly. “Muốn nghe cái nào?”

“Hai cái!”

“Được rồi, câu trả lời xấu là: thật đáng tiếc, bồn cầu ghét bỏ thiếp, còn phun thiếp ra nữa!” Thiếu niên tóc đen dùng giọng điệu oán phụ than khóc, trong mắt là ý cười tràn ngập. “Mà câu trả lời tốt là: thiếp mới từ khoa phụ sản trở về, xét nghiệm nguyên nhân thiếp nôn mửa —— Chúc mừng điện hạ, thiếp đã mang cốt nhục của người, người cần phải phụ trách đấy ~”

“.....” Ánh mắt Hình Ảnh Ly trực tiếp lảng tránh kẻ mồm mép nào đó.

Hạ Nhị hạ tầm mắt, chỉ cười. Azz, cậu cũng đâu có nói dối? Con tôm màu đỏ gặm rửa dạ dày rất sạch sẽ, muốn phá bụng mà ra.

“... Tập diễn mấy ngày tới hủy bỏ!”

“Hả?” Hạ Nhị có chút giật mình lặp lại một âm đơn. “... Nhưng chủ nhật tuần này chính là lễ hội... Azz, tuy nói muốn người phụ trách, nhưng thiếp vẫn còn có thể chịu được đến...”

“Câm miệng!” Âm thanh của thiếu nữ tóc đen không chứa chút tình cảm nào, con ngươi đen sắc bén nhìn thiếu niên. “Tớ là hội trưởng, phản đối vô hiệu!”

Hạ Nhị đối diện ánh mắt của cô, con mắt đen như kim loại vô cơ, khiến người ta không nhìn ra linh hồn của nó. Khóe môi cậu nhếch lên, dường như thật sự luôn luôn mỉm cười.

“... Mình muốn diễn.”

Cậu nhẹ nhàng, phảng phất như thở dài nói ra một câu.

Thiếu nữ tóc đen ngầy ngẩn cả người, cô biết Angel có ý nghĩa thế nào đối với thiếu niên, chính vì biết, cho nên mới càng không thể tin được. Cô rất phấn khởi khi thấy thanh mai trúc mã rốt cuộc chịu vượt qua lời nguyền quá khứ, nhưng, nhưng, trực giác của cô lại nói với cô, hình như, cũng không giống như vậy. Lần đầu tiên, thiếu nữ cảm thấy hoàn toàn lúng túng.

Thiếu niên tóc đen lại cười, trong ánh mắt nhìn thiếu nữ lúng túng kia tràn ngập sự yêu chiều, sau đó nhẹ nhàng, dịu dàng mở miệng một lần nữa.

“Để mình diễn!”

—— *Vì, cậu không biết mình khi nào sẽ, hư mất.*

————— *[Satan’s Diyu – Đồi]* —————

Cuối cùng, thiếu nữ vẫn đồng ý, miễn cưỡng đồng ý thứ sáu và thứ bảy tập diễn hai lần cuối.

Ngày thứ sáu mà bóng tối có lẽ sẽ buông xuống này, mưa vẫn cứ rơi. Sau khi tập diễn xong, Hình Ảnh Ly lốc cốc chạy đi lo trang phục. Hạ Nhị vác cặp sách, đi xuống cầu thang, lại ngầy ngẩn cả người ở cửa trung tâm hoạt động học sinh.

Mưa to đập xuống, mà trong cặp sách lại không có dù.

Sáng sớm đi ngay lúc mưa tạnh hiếm hoi, cho nên Hạ Nhị cũng không chú ý xem trong cặp có mang dù hay không. Cậu mơ hồ nhớ hình như có nhét vào cặp sách, bây giờ xem ra là đã bị lấy đi.

Trong nhà luôn chỉ có ba cây dù, của ba, của mẹ, và của em trai, cây dù thứ tư của cậu là do cậu dùng tiền làm thêm mua về. Nếu dù của em trai...

Lơ đãng nhớ tới bóng dáng màu bạc làm hơi thở Hạ Nhị mạnh hơn một chút, phảng phất như để ép mình chuyển sự chú ý đi, thiếu niên tóc đen nhìn chằm chằm màn mưa trước mắt.

Tí tách —— tí tách —— tí tách ——

Dựa vào tường, bóng tối nhìn lên bầu trời màu xám, mưa vuốt tóc bóng tối thành màu đen sáng bóng. Bóng tối mỉm cười, vươn hai tay ra như đón lấy mưa, cuồng hoan như đứa trẻ.

Rơi đi rơi đi rơi đi rơi đi, tận tình rơi xuống đi —— Nhuộm ướt cánh Angel đi ——! Biển đôi cánh nhẹ mềm đó thành trời buộc nặng nề ——!!!...

“Hạ, Hạ Nhị?”

Ngay khi Hạ Nhị rút cuộc chần chừ bước ra ngoài, một tiếng kêu bé nhỏ vang lên phía sau, hầu như bị tiếng mưa rơi nhấn chìm. Hạ Nhị quay đầu lại, thấy thiếu nữ dáng người ma quỷ mang chút sợ hãi và khẩn trương nhìn cậu, là Lê Tinh Vân, người đóng vai ác quỷ.

Hạ Nhị cười nhẹ.

“Sao còn chưa về nữa? Tan học lâu lắm rồi mà!”

“Cái đó, đó, vừa rồi bị gọi vào văn phòng của thầy, cho, cho nên...” Thiếu nữ nói năng lộn xộn giải thích, vẫn hoảng loạn mà rụt rè trước sau như một, sau đó dường như cố lấy dũng khí lớn lao mà mở miệng. “... Hạ Nhị, là, là quên mang dù sao?”

“Ừ.” Thiếu niên tóc đen cười gượng sờ mũi. “Thật đáng tiếc, mình quyết định hoàn thành một bước tiến vĩ đại trên lịch sử tiến hóa loài người — từ người tiến hóa thành gà.”

“Ồ, hử...?” Lê Tinh Vân vội vàng lục lọi trong cặp, chỉ chốc lát sau, một cây dù mang hình vẽ đặc biệt đáng yêu xuất hiện trong bàn tay trắng nõn của cô bé. “Cái, cái này, nếu không ngại, chúng ta cùng che nhé...?”

Hạ Nhị lại liếc bầu trời màu xám, ánh mắt dừng trên vành tai đỏ đỏ của thiếu nữ, sau đó mỉm cười.

“Vây... Cung kính không bằng tuân lệnh.”

Tí tách ——— tí tách ——— tí tách ———

... Thêm màu xám cho lông vũ trắng tinh kia ———! Gông xiềng bóng dáng tự do kia lại ———!!

Nhà Lê Tinh Vân ở cùng hướng với nhà Hạ Nhị, chỉ là nhà Hạ Nhị xa hơn một chút. Cây dù không tính là to, vừa vặn chen vào được hai người. Hạ Nhị yên lặng nghiêng dù qua bên thiếu nữ. Mưa ngăn cách hai người và thế giới, cả hai đều trầm lặng không nói gì.

Hạ Nhị yên lặng nhìn màn mưa hình thành vách tường ngăn cách. Nếu là bình thường, có lẽ cậu sẽ vui đùa với Lê Tinh Vân một chút. Nhưng, màu xám áp chế này làm cậu không còn sức lực nào nữa, chỉ còn lại trống rỗng.

Trống rỗng nuốt chửng mọi thứ.

Lúc sắp tới nhà thiếu nữ, Lê Tinh Vân dọc đường trầm lặng lại mở miệng.

“Hạ Nhị.”

Hạ Nhị cúi mặt xuống, nhìn thiếu nữ tóc đen cúi đầu, vì vấn đề góc độ, tóc mái thật dài che khuất nét mặt Lê Tinh Vân.

“Hửm?”

“Mình thích bạn!”

Thiếu niên tóc đen ngây ngẩn cả người, giọng nói luôn nhút nhát của thiếu nữ tuy mang chút run rẩy, nhưng lại rất kiên định.

Không phải chưa từng được nữ sinh đồng trang lứa tỏ tình, nhưng lúc này, trong không gian phẳng phất như bị màu xám vây bọc, Hạ Nhị sớm đã đánh mất sức lực nên không kịp phòng ngự, chỉ có thể ngẩn người nhìn thiếu nữ cũng không phải rất thân trước mắt.

“... Xin lỗi.”

Hạ Nhị mấp máy môi, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng nói ra một tiếng, cẩn thận như sợ sẽ đụng vỡ thiếu nữ yếu ớt.

Lê Tinh Vân run rẩy, sau đó ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười khiến cõi lòng người ta tan nát.

“... Là chị Hình sao.” Cô chính là dùng câu trần thuật, phẳng phất như sớm đã biết đáp án.

Hạ Nhị trầm lặng.

Cho đến khi chặng đường kết thúc, thiếu niên tóc đen đưa thiếu nữ đến dưới lầu, dù cầm trong tay đưa qua. Lê Tinh Vân lại mỉm cười nhợt nhạt từ chối.

“... Trước cho bạn mượn. Ngày mai rồi trả cho mình... Chuyện vừa rồi không cần để ý, thật ra mình chỉ là muốn hoàn thành tâm nguyện...” Lê Tinh Vân cúi thấp đầu, tóc gợn sóng đổ xuống. “... Hạ Nhị có thể không nhớ đâu, bạn đã từng nói với mình, mọi việc bất kể có kết quả thế nào, chỉ cần cười nói: tôi đã cố gắng hết sức. Cho, cho nên, mình bây giờ có thể mỉm cười...”

Thiếu nữ dường như thở gấp rất nhỏ, đè xuống cái gì đó.

Tại sao lại dừng cảm quên mình tỏ tình ngay lúc này? Cảm thấy thiếu niên đó phảng phất như một bóng sáng sắp sửa tan đi, nếu không bắt lấy ngay lúc này, sẽ không còn cơ hội nào nữa.

“... Mỉm cười chúc phúc cho bạn và chị Hình rồi, cho nên, cho nên, cho, cho nên bạn đừng kìm nén bản thân...”

Thiếu niên tóc đen hơi choáng váng, trước kia, cậu hình như cũng đã từng nghe được câu nói giống vậy từ một người khác. Cậu thở dài, đặt dù bên chân thiếu nữ, xoa xoa đầu thiếu nữ.

“... Có lẽ thế!”

Đây có lẽ là đáp án của vấn đề kia.

Đến lúc Lê Tinh Vân hồi hồn về, thiếu niên sớm đã biến mất trong mưa từ lâu lắm.

————— [Beta by Ween] —————

Thiếu niên tóc đen bước tới trước trong mưa, đôi mắt đen ảm đạm không chút bóng sáng phản chiếu ra một màu xám.

Có lẽ cậu là thích Hình Ảnh Ly, nhưng tuyệt đối không có khả năng, hạnh phúc. Thiếu nữ tóc đen chói mắt gần như là mặt trời rực rỡ nhất trong ngày hè, cậu dùng ánh mắt vô cùng ái mộ truy đuổi cô ấy, lại hết lần này đến lần khác gần như bị tàn khốc nhắc nhở mình sớm đã mục nát bên trong.

Vì tôi là Hạ Nhị, quãng nhật thực mùa hè.

Hơn nữa, bóng tối sớm đã rục rịch sát bên cạnh cậu... Cậu không biết còn có thể chống cự thêm bao lâu nữa, sự mê hoặc hắc ám kia...

Khóe môi cậu mang nụ cười mục nát, cùng vươn tay với ác quỷ.

Mang em rơi vào bóng tối của ác quỷ...

... Mang em rơi vào bàn tay ta!

24. Chương 24: Sự Thật

Người từ chối lời sám hối của ta, tại sao còn từ chối món quà của ta nữa? Cho nên, ta sẽ liên tục dâng lên những món quà mà ta đã tỉ mỉ chuẩn bị, cho đến khi người đối diện tiếp nhận mới thôi.

—— Thiên thần và ác quỷ

Thứ sáu, kẻ đó cũng không gọi đến.

Phiền não chung quy là, đối phương là vì lần trước bị quấy rầy mà giận tới bây giờ, hay ác quỷ đã chán trò chơi này rồi? Đây là chuyện các cảnh sát cần đi phiền não. Cậu chỉ cần ngoan ngoãn, ngoan ngoãn nghe theo người khác, là vui vẻ cả làng.

“Hạ Nhị.” Sophie đưa cậu về, ngay lúc Hạ Nhị xuống xe, nữ cảnh sát hình như nhớ tới gì đó, gọi thiếu niên lại. “Chủ nhật này trường học các cậu tổ chức lễ hội phải không? Nghe nói cậu hình như có tiết mục!”

“À, có biểu diễn một vở kịch.”

“VẬY... có hoan nghênh tôi tới không?”

“Đây là vinh hạnh của kẻ hèn này!” Hành một cái lễ của quý ông ở ngoài xe, Hạ Nhị mỉm cười chớp chớp mắt.

“Không dám, chủ nhật này nếu có thể xong việc sớm, tôi cũng không muốn ngồi trên khán phòng đo xem quang mắt của cậu thêm tới bao nhiêu.” Sophie xuyên qua cửa xe nhìn thiếu niên tóc đen, mỉm cười. “Nghỉ ngơi cho tốt, đừng tưởng mình trẻ tuổi là có thể mài mòn vốn liếng bản thân.”

“Tuân lệnh, nữ vương điện hạ.” Hạ Nhị hành một cái lễ hiệp sĩ chẳng ra cái gì. “VẬY chủ nhật tuần này, kẻ hèn này xin đợi nữ vương điện hạ đại giá quang lâm.”

Cười khúc khích, Sophie nói. “Aizzz, tiết mục cậu diễn là xếp thứ mấy, tên gì?”

“Là tiết mục cuối cùng, tên...” Mắt Hạ Nhị chuyển thành thâm trầm, con ngươi vốn vô cơ càng sâu không thấy đáy như mực vấy, phẳng phát như nuốt hết tất cả ánh sáng.

“Thiên thần và ác quỷ.”

Cậu nhẹ giọng nói, giống như không muốn phá vỡ một loại bùa chú.

Năm tuần trước, cậu vẫn còn cùng thanh mai trúc mã cười đùa muốn đi bắt ác quỷ đến diễn vai “ác quỷ”.

Năm tuần sau, hôm nay, ngay cả nhớ tới hồi ức kia cũng cảm thấy tựa như đã cách một đời và không hề có thật, tiếng cười nhạo vô tình phát ra lúc trước bây giờ lại châm chọc mình như vậy. Đây xem như, ác quỷ nghe được lời gọi mời, đi tới nơi này, mang quà đến... Sao?

Hạ Nhị thành lờn cảm thấy run rẩy, ăn sâu vào cốt tủy. Đúng, đây là quà... Phần đầu đồng thoại nói tới cái gì?... “Ác quỷ” đầu tiên chính là sám hối, sám hối?... Như vậy, có thể xem cuộc điện thoại báo trước kia là lời xưng tội của ác quỷ hay không?

Nhưng thiên thần từ chối.

“Ác quỷ” nói, thiên thần đáng yêu ơi, lúc này đây, ta dâng lên món quà chân thành nhất...

Ác quỷ nói, đây là quà đấy nhé.

Kế tiếp thì sao.....? Không có kế tiếp, thiên thần cuối cùng rơi vào bóng tối. Đây là kịch bản của thiếu nữ.

Trong ánh mắt của nữ cảnh sát đỏ tươi thoáng qua một chút kinh ngạc, cô dừng một chốc, mở ra nụ cười đỏ tươi.

“Hình như là một câu chuyện rất thú vị.”

“Vâng.”

Là vô cùng thú vị, “ác quỷ” không phải ác quỷ, thiên thần lại càng không phải là thiên thần.

Đề tài dừng ở đó, Hạ Nhị tạm biệt Sophie, đi về phía tiểu khu.

“... Hạ Nhị.”

“... Vâng?”

“Không, không có gì cả!” Cô kéo môi đỏ lên. “Không có gì hết cả!”

————— [Edit by Alice] —————

Sophie làm một việc, sau đó ôm tâm trạng thử gieo hạt mầm, hiện tại kết ra quả lớn.

Hạ Nhị, là con ruột của Hạ Quân Thông và Dư Hà.

Sự thật bị mảnh đèn đĩa kia che lấp. Người vợ cũng không có nói dối, chuyện lần đó quả thật là, chưa thực hiện được. Mà nguyên nhân Hạ Nhị trúng lời nguyện tóc vàng mắt xanh kia, phải ngược dòng đến đời bà cố ngoại của cậu ấy. Cuối thế kỷ mười chín, thứ bị cường quốc xâm phạm không chỉ là lãnh thổ, mà bà cố ngoại của Hạ Nhị cũng chính là một nạn nhân trong đó. Ngay lúc đó, chuyện những tiểu thư khuê các bị giật Tây làm nhục, bất kể thế nào, nếu nói ra thì cũng chỉ là bôi đen gia tộc —— dù là gia tộc xuống dốc. Tất cả những chuyện đó đều bị giấu đi, may mà đứa trẻ sinh ra sau đó là tóc đen mắt đen, thế là quá khứ nhục nhã bị xóa mất, chuyện gì cũng không xảy ra hết cả.

Mà Hạ Nhị, chỉ là một hợp tử XY đáng thương phối hợp không tốt, sinh ra dưới bối cảnh bi ai đó.

Hạ Quần Thông và Dư Hà đều có tính cách bướng bỉnh tâm cao khí ngạo, họ cực kỳ sĩ diện nên sẽ không thay đổi quyết định của mình trước đó, sẽ chỉ cố chấp mà tuân thủ. Sự thật sẽ thay hình đổi dạng vì phán đoán chủ quan của con người. Nếu ngay từ đầu đã là sai lầm, lại bị phần lớn người ta chấp nhận, thì sai lầm đó sẽ trở thành sự thật, một sự thật bị sửa chữa. Sự thật của Hạ Nhị chính là như vậy, cậu ta không phải một phần tử thật sự của cái nhà này.

Sự thật đích thực nhỏ yếu đến đáng thương, mà nó bây giờ lại được tay Sophie nắm giữ. Phải giao sự thật cho thiếu niên đó sao? Nữ cảnh sát đỏ tươi lẳng lặng suy nghĩ.

Ngẫm lại xem —— nếu đưa sự thật cho cái nhà đó, vỏ giả của thiếu niên sẽ trở thành ngôi nhà thật sự. Người nhà thật sự tuyệt đối sẽ không để thân nhân của mình ra trước mặt ác quỷ, sẽ càng khiến thiếu niên có nhân cách của mình. Thiếu niên cũng không có nhân cách, đây là chuyện cô vừa chú ý tới. Đối với thiếu niên mà nói, khi cậu ta đối diện cùng ác quỷ, dù có bị bắt trở thành vật tế sống mà chết, cũng sẽ không có người nhà thương tâm cho mình —— nếu đã như vậy, tại sao cậu ta lại phải để ý xem mình có thể sẽ chết hay không? Không có động lực thì không có hành động. Cho nên, khi thiếu niên cảm thấy hồ hững đối với tính mạng, dù nguy trạng rất khó... Nhưng một khi nhà đã được hình thành...

Sophie kéo khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười không chút biểu cảm.

Cho nên, để khiến thiếu niên trên bàn cờ ngoan ngoãn nghe lời, cô sẽ phải xóa đi hạnh phúc của thiếu niên sao?

... Đây là bất đắc dĩ, đánh cờ với cô chính là ác quỷ, sự vật hùng mạnh đã được thần thừa nhận, để cam đoan thắng lợi của mình, cô phải dùng tới một vài thủ đoạn... Không, là thủ đoạn để cam đoan vị trí đánh cờ của cô và kẻ đó ngang nhau.

Phảng phất như để thuyết phục bản thân, cô gái đỏ tươi dùng khuỷu tay che khuất mắt, dựa vào ghế lái cười trầm trầm.

Ác quỷ xóa đi hạnh phúc của cô, thế là cô điên cuồng.

..... Như vậy, cô xóa đi hạnh phúc của người khác, cùng ác quỷ có gì khác nhau?

..... *Father, father, father, tell me how to do with it?*

Nữ cảnh sát dựa vào ghế lái, do dự băn khoăn như một đứa trẻ lạc đường. Sự thật như mặt trời, nắm chặt lấy nó chẳng những không thể truyền hơi ấm đến cho kẻ khác, mà còn làm phỏng chính bản thân mình, Sophie cảm thấy mình sắp bị sự thật thiêu cháy.

... *Mình sẽ nói với cậu ấy, sẽ nói với cậu ấy. Đợi sau khi sự việc kết thúc, sẽ nói với Hạ Nhị chân tướng sự tình, đây sẽ là món quà tuyệt nhất. Cho nên, tha thứ cho tội lỗi nặng nề đó của tôi đi...*

Nếu cô biết bánh răng tương lai là chuyển động như thế, vậy cô còn có thể lựa chọn giấu giếm mọi chuyện nữa hay không?

25. Chương 25: Võ Nát

Ác quỷ quăng ra lời ngọt ngào với thiên thần, tràn ngập cảm dỗ nói, ném thử quả trí tuệ kia đi! Tràn ngập trách cứ nói, chỉ cần còn ở thiên đường của thần, thì vĩnh viễn chỉ là một con rối.

—— *Thiên thần và ác quỷ*

Thứ bảy, hiếm khi thời tiết tốt, nhưng cũng chỉ là âm u đầy mây muốn mưa mà mưa không được, bầu trời trắng đục mờ mịt gần như muốn đốt cháy vông mạc. Hình Anh Ly hoan hô “Đại công cáo thành”, đồng thời vó ngựa không dừng tổng bọn họ về nhà, thời gian tập luyện ít hơn bình thường gần một nửa. Nhìn thiếu nữ giận dữ ở chỗ rẽ, hầu như tỏ rõ ý: “bệnh nhân nên rửa nát ra rồi chết ở trên giường đi”, Hạ Nhị lặng lẽ mỉm cười, yếu chiều đầy cả mắt.

Trên đường về nhà, cậu hồ hững như đi vào cõi thần tiên. Sáng sớm hôm nay, ba mẹ xách theo một cái túi lớn đi ra ngoài, sắc mặt họ gần đây không được tốt lắm. Hạ Nhị ít nhiều cũng có thể cảm nhận được áp lực mà khủng hoảng kinh tế mang lại, cậu càng cẩn thận hơn, cậu phải ngoan ngoãn, ngoan ngoãn... Mệnh lệnh của ba mẹ là làm cơm trưa và cơm chiều cho em trai, xem ra ba mẹ sẽ không trở về trước giờ cơm chiều. Nhưng em trai hình như cũng ra ngoài sau đó, lúc cơm trưa không thấy trở về, đợi nửa tiếng, Hạ Nhị không thể không để lại tờ giấy chỉ chỗ để đồ ăn và nói mình phải tham gia lần tập diễn cuối cùng, khoảng sau năm giờ sẽ trở về.

Không biết sau đó em trai có về hay chưa...?

Hạ Nhị nhìn bầu trời xám trắng, bầu trời màu xám khiến thời gian cũng trở nên mơ hồ, lúc này có lẽ là khoảng ba giờ, sớm hơn hai tiếng so với dự tính.

Sau khi trở về thì ngủ bù đi! Hạ Nhị xoa xoa ấn đường. Sophie từng nói, trẻ tuổi không phải là lý do để hoang phí.

Nhẹ nhàng mở cửa, thiếu niên tóc đen luôn hành động nhẹ nhàng, nhưng càng có cảm giác giống như cần thận sợ phá vỡ cấm kỵ gì đó.

... Có tiếng động?

Tiếng sột soạt rất nhỏ có vẻ đặc biệt rõ ràng trong căn phòng trống vắng, quán lấy bóng tối diễn tấu thành lời thầm thì căm dỗ của ác quỷ.

Em trai trở về?

Âm thanh là truyền ra từ trong phòng ba mẹ, không nghĩ gì nhiều, Hạ Nhị đi về phía phát ra tiếng động.

“... Tiểu Huy? Về rồi...”

Hạ Nhị không thể tin được mở to hai mắt, sững sờ nhìn vào trong phòng.

Thiếu niên trong phòng dường như cũng có nháy mắt ngẩn người, thất kinh và bất ngờ không kịp phòng bị, nhưng cuối cùng chuyển thành âm độc và bình tĩnh. Thiếu niên để vật trong tay xuống, đứng dậy, đi về phía Hạ Nhị.

Không biết, cái gì cũng không biết, không biết phải có phản ứng gì, cũng không biết phải làm thế nào đối mặt với tình huống này. Cho nên Hạ Nhị chỉ có thể như bị ghim tại chỗ, trơ mắt nhìn thiếu niên đi tới phía mình.

Phòng ba mẹ, tủ sắt mở to ra, tiền tán loạn khắp chốn, mọi thứ đều nói rõ thiếu niên đang làm gì trước khi mình đến. Thiếu niên trước mắt cong đôi mắt giống hệt ba lên, tiếng nói ngọt ngào.

“Anh hai ——”

Đó là tiếng gọi chỉ xuất hiện trong giấc mộng, ngọt ngào mà lại ngạt thở.

“.....”

Ánh đèn phòng ngủ chiếu xuống từ hướng trên phía trước, thân thể thiếu niên trước mắt khuất sáng, Hạ Nhị bị bóng thiếu niên bao trùm, mang ảo giác thảm hại mà yếu ớt.

“Anh sẽ không nói ra chứ!”

Rõ ràng là một câu hỏi lại, lại là giọng điệu của câu sai khiến, trong ánh mắt nheo lại của thiếu niên là ánh

quang nguy hiểm.

“Bởi vì anh chính là —— anh hai yêu nhất của em đấy!”

“.....”

Hơi thở Hạ Nhị sắp bị cướp hết, rõ ràng là nhân chứng, nhưng lại mang tâm trạng sợ hãi và hỗn loạn. Em trai từ trên cao nhìn xuống, mắt đen bắt chặt lấy Hạ Nhị.

“... Phải không?”

Đã từng thấy thiên đường hay địa ngục chưa? Ở đây có một tấm vé khứ hồi bất đồng này! Em trai thúc giục. Như vậy, là muốn đến đâu đây?

Không thể nhúc nhích, chỉ có thể lựa chọn. Cậu chưa biết tới thiên đường, địa ngục lại sớm đã khắc sâu trong tim và xương cốt. Ác quỷ ở trong địa ngục kêu gọi cậu, đến đi, cùng cuồng hoan đi nhé, thế nào?

Phảng phất như bị mê hoặc, cậu ngẩn ngơ giật giật môi.

“.....”

Sắc mặt em trai lập tức khó coi, âm trầm chăm chăm nhìn thiếu niên tóc đen mặt mày tái nhợt, nụ cười làm nũng vừa rồi giống như mộng ảo bị chạm tới, trong nháy mắt vỡ thành thực tế hung tàn.

“... Hà?” Em trai lạnh mắt trừng Hạ Nhị, sau đó kéo ra một nụ cười, vô cùng lạnh lẽo. “Tạp chủng kinh tởm, tao biết mày suy nghĩ cái gì!”

“.....”

“Mày có phải đang nghĩ: “A ~ nếu nói với ba và mẹ yêu dấu chuyện này, ba mẹ sẽ nhận ra Hạ Diệu Huy đáng ghét kia là kinh khủng đến cỡ nào, mình lại là tốt đẹp đến cỡ nào. Nếu như vậy, ba mẹ sẽ vứt bỏ nó mà chuyển sang bé ngoan là mình ~” Ám điệu khoa trương, em trai dùng vẻ mặt say sưa như diễn trò. “Thật sự vui lắm đó, tạp chủng!”

“... Anh, không...”

“Đừng dùng mấy cái cớ chính nghĩa tới mức như muốn cứu cả thế giới, tao biết mày là thứ thế nào!” Thiếu niên đối diện mỉm cười nói ra lời vô căn cứ, như cây cọc đen tối đâm thật sâu vào linh hồn. “Mày chỉ là một con búp bê, vật dụng của nhà bọn tao... Không, ngay cả vật dụng cũng không bằng, vật dụng là nhu yếu phẩm, mà mày, có hay không cũng không sao cả. Một con búp bê không có linh hồn, bất cứ lúc nào cũng có

thể vút bỏ, chỉ có thể thôi!”

Không, không được, cậu không muốn nghe! Thiếu niên tóc đen phảng phất như nghe thấy linh hồn mình đang rên rỉ, nhưng không có sức bịt kín hai tai trốn tránh tất cả, cậu chỉ có thể dùng sức chống hai con mắt mở to, vì cậu cảm thấy, nếu bất tri bất giác nhắm mắt lại, chung quy hình như sẽ cảm thấy, ngay cả sự tồn tại của mình cũng không thể nhận ra.

“Thế thì, cứ để ba ~ mẹ ~ yêu dấu đeo một cái xích chó lên cổ của mày nhé, thế nào?”

Gương mặt em trai phảng phất như bị bóng tối làm nhòa đi, chỉ còn lại một nụ cười đỏ tươi méo mó.

“Tao nói với mày một bí mật nho nhỏ nhé ~” Phảng phất như một đứa trẻ khoe ra báu vật, nụ cười đỏ tươi của em trai càng lúc càng mở rộng. “Thật ra ba sớm đã cảm thấy mày rất kinh tởm, mỗi lần đi qua phòng ba mẹ buổi tối, tao đều nghe thấy ba mẹ đang bàn tính xem khi nào thì tìm một cái cớ để vút mày về quê. Thật ra tao càng muốn đề nghị ba mẹ cứ trực tiếp bán mày ra nước ngoài, còn có thể thu về một chút tiền nuôi dưỡng. Dù sao mày cũng là tạp chủng lai căng, hẳn rất thích về lại nước ngoài. Mày nói xem, tao đã nghĩ ra một ý nghĩ vĩ đại giúp mọi người hạnh phúc như thế, phải làm sao để cảm tạ tao đây?”

“.....”

Hạ Nhị chỉ đứng đó, phảng phất như thời gian sớm đã đông lại ở điểm đó. Tổ vẻ bất mãn với phản ứng của thiếu niên tóc đen, em trai trực tiếp chuyển ngôn ngữ thành hành động, đâm một cú vào bụng Hạ Nhị.

“... Ọe...!”

Dạ dày sớm đã bị tôm gặm trống rỗng không nôn ra được thứ gì, nhưng đau đớn lại hoàn trả hơn gấp bội. Thiếu niên tóc đen đau đến mức lão đảo mấy bước, rút người lại, lại bị em trai nắm tóc kéo lên.

Thấy gương mặt đau đến vặn vẹo của Hạ Nhị, tâm tình em trai dường như tốt lên một chút, nhưng mặt vẫn ửng đỏ. Em trai tỉ mỉ nhìn gương mặt Hạ Nhị, phảng phất như ngay cả một chút run rẩy cũng không chịu buông tha, sau đó nhận xét.

“Thật kinh tởm! Để tao làm nó thuận mắt hơn một chút, nhé?”

“...! Không, đừng!”

Em trai bất ngờ không kịp đề phòng, bị dùng sức đẩy ra, Hạ Nhị thở hổn hển run rẩy lấy tay bảo vệ mặt mình.

Không thể đánh vào mặt... Sẽ để lại dấu tích... Sẽ khiến người kia thấy...!

Lúc này, sau lưng truyền đến một tiếng gầm rống sắc nhọn.

“Làm gì vậy hả?”

Hạ Nhị gian nan quay đầu lại, thấy ba mẹ mặt mày khiếp sợ đứng trên hành lang.

Ba...? Mẹ...?

Thiếu niên tóc đen run rẩy muốn kêu, lại bị dùng sức đẩy ra.

Mẹ hoảng loạn chạy về phía em trai bị đẩy ngã dưới đất, đôi mắt vô cơ của Hạ Nhị theo sát bóng dáng hờ hững kia, sau đó, một bàn tay đánh lên mặt cậu.

Là ba!

Sớm đã không còn sức lực, Hạ Nhị bị bàn tay hung hăng kia đánh ngã ngồi xuống đất, thiếu niên tóc đen ngẩng đầu, tóc ngắn quét ra độ cong vô cơ trong không khí lạnh lẽo, lộ ra gương mặt trắng bệch của thiếu niên, đôi môi run rẩy.

“Ba...”

“Đừng gọi tao là ba! Tao không có thứ tạp chủng như mày!”

Gương mặt thiếu niên càng lúc càng trắng bệch theo mỗi chữ người đàn ông nói ra, nghe đến hai chữ tạp chủng liền vỡ vụn thành thủy tinh, nát bấy. Ánh mắt cậu trống rỗng, hai mắt không chút tiêu cự lướt qua người đàn ông phẫn nộ nhìn ra phía sau, chỗ đó, mẹ cậu đang đau lòng xoa tay em trai, nhẹ giọng dỗ dành, mà bộ dạng em trai lại càng lúc càng đáng thương.

“Đau quá... Mẹ ơi, nó ăn hiếp con!”

“Ngoan, đừng sợ, có mẹ ở đây!”

Bộ dạng kia, hiển nhiên coi cậu trở thành mãnh thú hồng thủy. Mẹ vô ý ngẩng đầu đối diện ánh mắt cậu, đáy mắt là sự thù hận lạnh lùng. Hạ Nhị ngồi ở đó, cúi thấp đầu xuống.

“Chát ——”

Lại là một cái tát của ba, cậu bị cái tát kia gọi hồn về, nhìn người đàn ông dường như cảm thấy vẫn chưa hả giận kia.

“Trả lời đi, cảm điếc rồi hả!”

Hạ Nhị gian nan chuyển động đầu lưỡi, mặt cậu đã sưng lên một nửa, ép vào khoang miệng, lời không rõ tiếng.

“Con...”

“Ba!” Lại là em trai thấy tình thế không ổn, bất chấp chuyện đang giả vờ như vết thương rất đau, kêu to chỉ vào đồng tiền rơi lả tả xung quanh vì giằng co trước đó, tủ sắt mở to lúc này như chiếc hộp Pandora gieo rắc tuyệt vọng.

“Nó hồi nãy lên mở tủ sắt ra muốn lấy tiền, bị con bắt gặp, sau đó nó không đe dọa con được liền đánh con!”

Đồng tử Hạ Nhị thất mạnh lại, nhìn thiếu niên kia. Ba nghe thấy lời em trai nói, càng giận không thể nén.

“Quả nhiên đều là do mày làm! Tao nói gần đây sao cứ thiếu tiền, ngay cả khách hàng cũng suýt mất đi!”

Người đàn ông lại mạnh tay tát thiếu niên, mặt thiếu niên bị đánh lệch qua một bên, tóc ngắn che khuất đôi mắt tĩnh lặng. Cậu xuyên qua kẽ tóc nhìn em trai, lại thấy thiếu niên đưa lưng về phía ba mẹ lộ ra nụ cười ác ý với mình.

“Sớm nên tổng mày về quê đi!”

Chuyện xảy ra gần như trong nháy mắt, trong thế giới của Hạ Nhị lại dằng dặc và kéo dài mãi mãi. Bóng phản chiếu trong con mắt đen không chút bóng sáng của thiếu niên, em trai mặc đồ trắng rút trong vòng bảo vệ của ba mẹ tóc đen, chỗ đó, không có vị trí của cậu, quá khứ không có, hiện tại không có, tương lai... không có. Giọng nói cao vang tựa như thánh ca cùng với tiếng thế giới vỡ nát.

Đã... đủ rồi!

Còn phải tàn khốc hơn cảm hận và phẫn nộ, còn phải thâm trầm hơn cả bị bài xích, chính là nỗi tuyệt vọng đó!

26. Chương 26: Như Em Mong Muốn

Ở trong cánh cửa ta, không có bất cứ một chút... cảm xúc của ta.

—— Thiên thần và ác quỷ

Nhà, là một từ rất yếu ớt. Thậm chí chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, đều có thể dẫn đến cuồng loạn ở phương diện tình cảm.

Cố gắng của một người nếu bị quá tải, nhất định sẽ có chỗ nào đó lộ ra kẽ hở.

Thế là, khi ngay cả sức lực để miễn cưỡng chịu đựng cũng bắt đầu lụi tàn, kế tiếp cũng chỉ có thể ngã một cái không gượng dậy được nữa. Con người, chính là từng bước một hủy hoại như thế.

Ba...

Mẹ...?

Cậu mở to hai mắt, lại chỉ có cái bóng màu đen trong đồng tử của mình.

Nơi này... Là... Nhà? Vậy, mình là cái gì đây...?

Người đàn ông được gọi là ba bỗng dưng sững sờ, chỉ vì khóe môi của thiếu niên bị mình đánh dưới đất đột ngột kéo lên một độ cong quỷ dị, cậu bắt đầu cười, đầu tiên là cười nhạt, nhỏ giọng cười khanh khách, càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành cười to, cười gập người xuống, cười không thở nổi.

Là cái gì đây...? Đây, mình là cái gì vậy?

Khái niệm duy nhất xác định bản thân từng bước tan rã và sụp đổ, cuối cùng chỉ còn lại một cái xác rỗng tên là Hạ Nhị.

Bị tràng cười to của thiếu niên dọa, tay người đàn ông dừng lại một chút, sau đó thấy thiếu niên đứng thẳng dậy, nhìn mình. Đôi mắt thiếu niên không chút bóng sáng, là chất vô cơ xám lạnh như kim loại. Giống như, giống như đối với thiếu niên, mình đã biến thành một ký hiệu, không còn là một sinh mệnh tồn tại chân thật nữa. Người đàn ông bỗng dưng cảm thấy có chút sợ hãi, tay giơ lên cứng ngắc ở không trung, chỉ có thể trơ mắt nhìn thiếu niên vừa cười vừa đi qua bên cạnh mình.

Hạ Nhị đẩy cửa ra, không quay đầu lại nhìn mộng ảo mỹ lệ cấu thành từ ảo tưởng gọi là nhà kia nữa, đi về phía màu xám.

Cậu cuối cùng vẫn mua vé một chiều, dẫn đến nơi không phải thiên đường, cũng không phải địa ngục, chỉ là một thế giới hư vô, một thế giới cấu thành từ màu xám.

————— [Alice's Land] —————

Bỗng nhiên hồi hồn, đã ở đó.

Thiếu niên tóc đen ngắn người ngồi trên băng ghế công viên, ánh mắt thay vì nói là “nhìn”, không bằng nói là “thả” trên đồng hồ tròn ở nhà ga đối diện, kim đồng hồ đen chứng tỏ, không gian màu xám này vẫn có thời gian trôi qua, dừng trên số 6 giờ 15 màu đen.

Sau đó tức khắc có tư duy.

Ngủ sao, ngủ sao? Vừa rồi... Không biết, không biết. Dù sao thì với cậu mà nói cũng có gì khác nhau đâu?

Mưa thu triền miên tuy đã dứt, nhưng không khỏi tăng thêm một tầng rét lạnh cho không khí. Thiếu niên tóc đen cũng không cảm thấy giá buốt, là vì áo choàng đen trên người cậu sao. Áo choàng da dày và ấm áp lạ lùng, phần cổ áo lót một vòng lông thú không biết tên, phủ lên da vô cùng thoải mái.

Ai chứ, là ai chứ? Đắp lên lúc ngủ ban nãy... Là hấn sao, là hấn sao...

Thiếu niên chôn mặt trong áo choàng, tóc hất lên lẫn vào lớp lông thú cùng màu. Áo choàng đen gắt gao bọc lấy thiếu niên, như cánh đen sẫm bảo vệ cho cậu.

Cảm thấy chua xót không? Cảm thấy mệt mỏi không? Hiện tại... Không biết, không biết. Chỉ cảm thấy, cái gì cũng không quan trọng.

Hiện tại. Mình ở đây. Là cái gì đây, cái gì đây? Không có nơi nương tựa, không có chỗ tồn tại, không có bản thân, không có giá trị, không có linh hồn, chỉ còn lại vỏ da xương thịt. Đúng không, đúng không?

Cái gọi là tử vong —— chính là não đình chỉ hoạt động, tim cũng không còn đập nữa. Vậy hiện tại cậu có còn sống không?... Còn sống sao, đã chết sao.

Mọi vấn đề đều phải hỏi hai lần, một lần là hỏi xác, một lần là hỏi hồn. Mọi câu trả lời cũng là hai lần, vì linh hồn đã không còn nữa, chỉ còn lại xác rỗng chỉ có thể lặp lại hai lần trống rỗng.

Là thế này à, là thế này sao... Vậy thì thế nào chứ, một khi đã như vậy.

“... Biến mất đi!”

Biến mất đi biến mất đi biến mất đi, tất cả mọi thứ đều biến mất đi! Dù sao cũng đã không còn khái niệm gì nữa.

Không phải sao?

Azz.

Sophie có chút bức bối nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút nữa sẽ tới giờ bắt đầu chương trình, cũng chính là thời khắc tái giao chiến cùng bóng tối. Bình thường lúc này, thiếu niên tóc đen sớm đã im lặng ngồi chờ trong phòng phát sóng, nhưng hôm nay đến giờ này rồi mà một cái bóng cũng chẳng thấy đâu.

Nữ cảnh sát đỏ tươi nhìn màn đêm buông xuống bên ngoài. Nếu nói khoảng thời gian ánh nắng chiếu xuống là thời điểm con người thống trị, thì lúc ánh nắng không chiếu tới, sẽ là thời điểm không phải do mình chi phối. Cô bức bối gõ gõ đầu, nếu không phải vì cần thiết, cô cũng muốn tuân thủ ước định với thiếu niên — cô đã thiếu cậu ấy quá nhiều. Sophie thở dài, nếu thiếu niên không xuất hiện, cô chỉ có thể phái người ra tìm.

Lúc này, cấp dưới dẫn một thiếu niên tóc đen đi đến, chính là Hạ Nhị.

“Cậu...”

“Xin lỗi tôi đến muộn!” Không đợi Sophie mở miệng, thiếu niên tóc đen liền lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

“... Không sao!” Sophie chớp mắt, cuối cùng chỉ gật đầu. Cô thấy áo choàng đen rõ ràng không thuộc về cậu ta trên người thiếu niên, áo choàng rộng lớn màu đen phẳng phất như bao phủ toàn thân thiếu niên, hoàn mỹ hòa tan thiếu niên vào trong bóng tối, không chứa đường sống. Không hiểu sao, Sophie muốn lột chiếc áo choàng kia xuống khỏi người thiếu niên, để phòng thiếu niên bị mang đi mất.

“Vậy tôi vào trước!”

Thiếu niên tóc đen lộ ra một nụ cười, lách qua Sophie mà đi. Sophie lại cảm thấy phẳng phất như không phải là một cái chuyển người, mà là một mảnh vực sâu bị bóng đêm mai táng. Trong lòng cô căng thẳng, vô thức gọi lên.

“Hạ Nhị...”

“Sao?” Hạ Nhị quay đầu lại, cười tươi sáng nhìn Sophie. Sophie nhìn thiếu niên mỉm cười trước mắt, có chút choáng váng, thiếu niên trước mắt rõ ràng vẫn cười trước sau như một, lại khiến người ta có cảm giác mông lung nói không nên lời, phẳng phất như, phẳng phất như giữa lơ đãng, thiếu niên sẽ bị gió thổi tán đi, biến mất trong bóng tối không thấy đâu.

“Không... Không có gì...” Nữ cảnh sát đỏ tươi lộ ra một nụ cười nhợt nhạt. “Cố lên nhé!”

“Vâng.”

Hạ Nhị mỉm cười, mỉm cười trước sau như một.

Có biết không, trên thế giới có một loài ong đực. So sánh với thể tích và thể trọng của mình, cánh của nó thật sự là quá nhỏ, từ phương diện khí động học mà nói, vốn là một loài sinh vật không thể nào bay, vậy tại sao chúng lại có thể bay cơ chứ? Vì chúng không biết chuyện mình vốn không có khả năng bay, chính là tin tưởng và không hề nghi ngờ khả năng bay của mình, cho nên mới có thể bay.

Vậy, nếu có kẻ xấu xa nói với chúng điều này, chuyện gì sẽ xảy ra ấy nhỉ?

Cậu có thể làm giả cuộc sống hạnh phúc ở trong nhà, nhưng lại bị người ta gần như tàn nhẫn nhắc nhở đó chẳng qua là vọng tưởng rất thật do cậu tạo thành. Cái vỏ giả đau khổ duy trì, bị thiếu niên gọi là em trai không chút để tâm đẩy cho một cái, rã nát.

Như ong đực biết được chân tướng bị công bố, sự thật không thể bay này trực tiếp khiến chúng ngã xuống từ trên bầu trời. Khoảng cách từ thiên đường đến địa ngục, cũng chỉ là có thể. Dù kẻ công bố sự thật chỉ cảm thấy đây chẳng qua là một trò quỷ chơi rất vui mà thôi.

—— Cho nên, chỉ còn lại: checkmate (chiếu tướng)

Bóng tối mỉm cười, đặt nước cờ cuối cùng trong tay xuống.

“... Reng...”

“Xin chào...”

“Như em mong muốn!”

My Fair Angel.

Tác giả có chuyện muốn nói: Về vấn đề nhân phẩm của Hạ Diệu Huy, đây là do đủ loại nhân tố quyết định. Trẻ con, trong tiềm thức, lúc nhỏ chịu ảnh hưởng nghiêm trọng từ cha mẹ, nếu cha mẹ ôm thái độ chán ghét đối với thứ gì đó, đứa trẻ hơn phân nửa cũng sẽ như vậy, không có quan điểm đạo đức tự thân giống như cha mẹ, đứa trẻ sẽ không băn khoăn gì nhiều, ghét chính là ghét, cho nên chuyện làm ra không có tự giới hạn như cha mẹ, cho nên mới có vẻ quá đáng. Hơn nữa, Hạ Diệu Huy được cưng chiều rất khiếp, Hạ Nhị cũng dùng thái độ đối đãi nó như “thần”, cho nên nó mới càng coi trời bằng vung. Trong mắt nó, Hạ Nhị chỉ là một thứ dùng để trút giận mà thôi, là rác rưởi bất cứ lúc nào cũng có thể diệt mất. Cho nên mới nói, hoàn cảnh quyết định tính cách của con người đối với sự vật ~

27. Chương 27: Chủ Nhật Đen

Biết làm thế nào khiến thiên thần khuất phục hay không? Rất đơn giản, chỉ cần làm hấn mất đi thần mà mình tin ngưỡng là được.

—— Thiên thần và ác quỷ.

Biến mất đi...

... Như em mong muốn.

Thiếu niên đặt tai nghe xuống.

Xung quanh đã nổ banh nồi, mà thiếu niên, ngồi đó phảng phất như hoàn toàn không ăn khớp, con mắt không chút gợn sóng lẳng lặng nhìn toàn bộ mọi thứ, hoặc nói, chỉ là làm động tác “nhìn” mà thôi.

“Hà Nhị...”

Thiếu niên ngẩng đầu lên, “nhìn” thấy nữ cảnh sát đỏ tươi vốn đang bàn bạc với người xung quanh lại cau mày nhìn cậu.

“... Cậu có manh mối gì không?”

Bóng tối để lại một dòng chữ khắc, không thể lý giải, không thể hiểu thấu. Không giống với tên của vật thể dâng lên trước đó, mà là...

Như, em mong muốn... Sao...

Như hoàn thành lễ hiến tế hắc ám nhất, hoàn thành thỏa thuận trao đổi giá.

“... Tôi, tôi...” Thiếu niên tóc đen lúc này mặt mày tái nhợt, bộ dạng run rẩy phảng phất như vô cùng kinh hoàng, sợ hãi và bất lực. “Tôi có lẽ đã giết, giết người...”

Trong nháy mắt, xung quanh im lặng lại, Sophie nhú mày, cô dịu giọng trấn an.

“Không sao, cứ nói với tôi đi, tất cả để tôi chịu trách nhiệm...”

“.....” Thiếu niên tóc đen kinh hoàng ngồi trên ghế dựa, hai tay bất lực kéo góc áo, một lát sau, phảng phất như được sự quan tâm trong mắt Sophie khích lệ, cậu lắp bắp, cẩn thận mở miệng.

“Tôi, tối nay, tiền của tôi bị trộm, có lẽ là lúc ở trên xe.” Hơi thở thiếu niên có chút dồn dập, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn ngào. “Tôi chỉ, chỉ là oán giận một câu “Người như thế sao không chết đi”... Tôi không phải cố ý, tôi chỉ là, tôi chỉ là ——”

Sophie vừa an ủi thiếu niên kinh hoàng, vừa liếc một cái dưới cách đó không xa nhân lúc thiếu niên không chú ý, cảnh sát kia nhẹ gật đầu.

“Hà Nhị, đó không phải lỗi của cậu.” Sophie nhẹ nhàng ôm lấy thiếu niên gần như sắp khóc, thiếu niên bắt lấy áo Sophie, mạnh tay như muốn xé rách. “Không phải lỗi của cậu.”

Vẫn là một đứa trẻ... Cô có chút ngẩn ngơ nghĩ, bất luận biểu hiện trưởng thành đến cỡ nào, rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ, mà cô lại che giấu mọi thứ với một đứa trẻ như vậy...

Xin lỗi, Hà Nhị. Tha thứ đối với tôi mà nói đã là một thứ xa xỉ, cho nên chỉ có thể nói hai tiếng, xin lỗi...

“Hà Nhị, cậu mệt lắm rồi, tôi cho người đưa cậu trở về.”

“.....”

“... Mai... Không, đầu chiều nay là lễ hội trường của các cậu rồi, cậu phải giữ trạng thái tốt nhất!”

“.....” Thiếu niên vẫn không nhúc nhích, không chút tiếng động phảng phất như đã chết. Chỉ là, cuối cùng vẫn chậm rãi buông áo Sophie ra.

Thiếu niên tóc đen lộ ra nụ cười có chút yếu ớt, gật đầu, sau đó đứng dậy.

Ngay lúc Hà Nhị sắp rời đi, Sophie gọi cậu lại.

“Hà Nhị... Đó không phải lỗi của cậu.”

“Vâng?” Hà Nhị quay đầu lại, mang chút mông lung và mệt mỏi.

“... Ý của tôi là...” Sophie có chút chật vật, dường như không giải an ủi người khác. “Cậu chỉ là vô ý, cũng không có ác ý. Lỗi đều là của ma quỷ kia!”

Hà Nhị mở khóe miệng cười, nhẹ nhàng, dịu dàng.

“Vâng! Cảm ơn cô, Sophie!”

Dù cảm thấy rất bất bình thường, cảm giác không thích hợp ở khắp nơi đang nhắc nhở bản thân, nhưng cô không thể rút ra một chút bất thường nào từ trong hành động của thiếu niên đó. Sophie chỉ có thể nhìn thiếu niên biến mất trong bóng tối, an ủi bản thân, không có việc gì, không có việc gì đâu.

Chỉ là, cho đến khi chỉ huy xong cấp dưới và sắp xếp xong những chuyện có khả năng làm được, tuyên ngôn bất đồng với trước kia vẫn gây nên một nỗi bất an tựa như gai nhọn khoét vào trong lòng, gây ra đau đớn và sốt ruột.

Phảng phất như có thứ gì chọt lóe lên trong đầu, nhanh đến mức hầu như không bắt được. Sophie đứng bật dậy, găm rú với cấp dưới.

“Mang tất cả hồ sơ về người bị hại trước giờ đến cho tôi!”

————— [<https://alicesland.wordpress.com>] —————

Hạ Nhị ngủ rất say, chưa từng ngủ say như vậy. Lông mi dài và dày che khuất đôi mắt luôn không có bóng sáng, nhẹ nhàng rung động theo nhịp thở, tư thế ngủ phảng phất như đang mơ một giấc mơ ngọt ngào nhất thế giới, làm cảnh sát bên cạnh gần như không đành lòng đánh thức thiếu niên dậy.

Mà lúc này, Hạ Nhị tỉnh dậy, mắt đen không chút bóng sáng cứ lộ ra không khí như vậy.

“Tối rồi à...”

“Ừ... Cậu mệt lắm sao?”

“Không!” Thiếu niên tóc đen từ trên xe đi xuống, dường như liếc nhìn bầu trời, màu xám áp chế cuối cùng bị màu đen thay thế, bị bóng tối dày đặc nuốt chửng mà mất đi. Cậu xoay con người màu đen chì liếc qua cảnh sát. “Chỉ là từ trước tối giờ chưa từng tỉnh táo như vậy!”

Lúc cảnh sát còn chưa kịp phản ứng, Hạ Nhị đã đi về phía bóng tối.

Ác quỷ gửi đến thiệp mời dạ tiệc, thế là cậu mang thiệp mời đi dự tiệc.

Hạ Nhị đứng ở ngoài cửa, hơi nghiêng đầu, như một con rối vô cơ, bị người ta kéo giật dây rối làm ra biểu tình ngẩn ngơ mê muội, trong bóng đêm càng có vẻ không chút sinh khí.

Cậu vươn tay. Màu da vốn mạnh khỏe phảng phất như cũng bị bóng tối nhuộm lên chút điềm chẳng lành, có vẻ tái nhợt quỷ quyệt trong đêm tối. Nhẹ nhàng, gõ gõ cửa.

Cửa mở. Phảng phất như luôn tất nhiên như thế.

“Tôi về rồi!” Cậu thì thầm nói.

Người nọ kéo nụ cười diễm lệ lên, yêu chiều đầy cả mắt, âm thanh trầm thấp như thở dài khuếch tán khắp bóng tối.

“Em về rồi!”

————— [alicesland.wordpress.com] —————

Hình Ảnh Ly trẻ môi, lăm bằm vươn tay chụp đồng hồ báo thức bên cạnh qua nhìn, sau đó thở ra. Vừa đúng một giờ rưỡi. Rõ ràng thân thể đã buồn ngủ đến mức phảng phất như tức khắc phải chết máy, nhưng chương trình cảm xúc gọi là hưng phấn vẫn đang siêng năng làm việc.

Không chịu nổi đau khổ thân thể và tinh thần một tách làm hai, thiếu nữ nheo mắt lại, hững hờ lãnh đạm như đi vào cõi thần tiên, muốn thử phân tán sự chú ý.

Ngày mai... Ồ, là hôm nay chứ... Diễn xong liền đi tìm Hạ Nhị... Cho đồ đạc kia một trận nhốt đờ... Sau đó nói với thằng đó... Má vừa ý bây, cho nên từ nay về sau bây là của má, cho nên cho nên.... Cho nên... Rồi khỏi chỗ đó đi... Đã không cần phải tổn thương mình nữa... Lời thoại khốn nạn này sao quen tai như vậy... Kệ...

Gió tiến vào từ cửa sổ không đóng chặt. Dường như không muốn đánh thức thiếu nữ khó khăn lắm mới thiếp đi, chỉ lượn lờ thổi lật vài trang vở mở trên bàn, cuối cùng dừng lại trên một trang:

«Ác quỷ quăng ra lời ngọt ngào với thiên thần, tràn ngập cảm dỗ nói: “Ném thử quả trí tuệ kia đi!”. Tràn ngập trách cứ nói: “Chỉ cần còn ở thiên đường của thần, thì vĩnh viễn chỉ là một con rối”. Mỉm cười nói: “Cho nên, rời khỏi chỗ đó đi, đã không cần phải tổn thương mình nữa.”

.....

“Biết làm thế nào khiến thiên thần khuất phục hay không? Rất đơn giản...” Ác quỷ thỏa mãn ôm thiên thần vẻ mặt trống rỗng. “Chỉ cần làm hấn mất đi thần mà mình tín ngưỡng là được. Cho nên hấn là của ta, là của ta! Sẽ không để hấn chạy trốn, hấn là của ta! Từ ngọn tóc đến đầu ngón chân, ngay cả bụi trong móng tay cũng là của ta! Sẽ không để hấn chạy trốn, làm hấn vĩnh viễn trở thành đồ của ta! Ta phải phá hủy tất cả mọi con đường hấn có thể trốn, rồi nói hết với hấn những nhận thức và sự thật này, truyền thụ cho hấn — ngoại trừ chỗ của ta, hấn cũng không đi đâu được, không thể đi, không được đi”

28. Chương 28: Tôi Nghe Theo Lời Thì Thầm Của Satan, Đi Tới Địa Ngục Của Satan

Angel: “Tôi không thể hiểu.”

Evil: “Ừm hửm?”

Angel: “Tại sao, tại sao lại cứ là tôi chứ?” [cười khanh khách] “Ivy có khuôn mặt thiên thần, tiền tài nhiều vô số kể, thân lại là quý tộc, có khí chất cao quý hoàn mỹ nhất của quý tộc, quan trọng nhất, cậu ta thuần khiết cuồng nhiệt và trung thành với anh. Nay, tại sao, lại cứ là tôi chứ?”

Evil: “Azz... Vậy em nói thử xem, tại sao cô bạn thanh mai trúc mã kia của em lại chọn em diễn vai thiên thần?”

Angel: [rút đi nụ cười] “.....”

Evil: “Tôi không phải đã nói rồi sao, rất lâu trước kia đã nói rồi mà.” [thở dài] “... Em đáng yêu, lúc ấy nghe được rồi mà.”

Angel: “.....” [trầm lặng]

Evil: [mỉm cười] “Tôi sẽ nói với em, bất kể bao nhiêu lần, bất kể ước nguyện gì, tôi đều làm được cho em.”

Evil: “Cậu ta không phải Angel.”

Angel: “... Tại sao không phải chứ? Cậu ta có dung mạo xinh đẹp của Angel, có sự thuần khiết của Angel, có sự cao quý của Angel, cậu ta như thế, so với người bình thường như tôi...” [mỉm cười]

Evil: “Em cho rằng, Angel là cái gì?” [thở dài] “... Không phải vì cậu ta có tóc màu vàng, không phải vì cậu ta có cánh màu trắng, lại càng không phải vì cậu ta có sự cuồng nhiệt và thành kính đối với thần —— dù tín ngưỡng của cậu ta chính là tử thần...”

Evil: [mỉm cười] “Đại diện đích thực của Angel là, kẻ vô tâm.”

Angel: [nụ cười vỡ nát] “.....”

Angel: “Anh nói dối... Xem đi, tôi đang cười đây này.” [mỉm cười]

Evil: “Đó chỉ là cơ thịt phần xương gò má và khớp miệng của em vận động, kéo miệng và hai mắt hướng lên.”

Angel: "... Xem đi, tôi có thể khóc này." [rơi lệ]

Evil: "Chúng ta không lúc nào là không chảy ra nước mắt, đó là khóc trên sinh lý, mà "khóc" của em so với những thứ đó, không có gì khác nhau."

Angel: "... Xem này, tôi sẽ vì bị người nhà làm đau mà bị thương rời khỏi, sẽ thích cô bé vẫn đi cùng với tôi, sẽ vì có kẻ bắt nạt em trai mà phẫn nộ."

Evil: [thở dài mỉm cười, chạm trán vào trán đối phương] "Em thật sự đau khổ sao, em thật sự vui vẻ sao?" [cười to] "Em không có trái tim, em chỉ là trống rỗng, em mang mảnh trống rỗng này và không biết phải làm thế nào, cho nên em chỉ có thể học cách bắt chước. Em bắt chước, căn cứ theo hành động của người khác: lúc nghe được chuyện cười thì phải cười to; lúc nghe được tang sự thì phải đau khổ; lúc bị ức hiếp thì phải phẫn nộ. Em biết cười, nhưng ý cười lại chưa từng có qua; em biết khóc, nhưng em chưa bao giờ biết tại sao lại phải khóc. Tất cả mọi thứ đều cách em một lớp màu xám, không thể truyền đến chỗ em được."

Angel: "....."

Evil: "Có lẽ tôi phải cảm ơn ba mẹ em." [mỉm cười ôm lấy đối phương] "Họ tạo nên khoảng trống của em, lỗ hổng kiến thức cơ bản mất đi lúc nhỏ là thứ sau khi lớn lên, bất kể thế nào cũng không có cách lấp vào. Em gọi họ là "ba" "mẹ" "em trai", chỉ là vì thế giới nói với em như vậy. Em phản đối những chuyện tôi làm, cũng chỉ vì xã hội nói với em như vậy. Nếu không có người nói với em phải làm thế nào mới là "đúng" theo như họ nhận định, nếu không có người ở trước mặt em biểu thị phải xử lý tình huống nào đó như thế nào, vậy thì em chỉ còn lại khoảng trống lúng túng và bối rối. Còn nhớ bài trắc nghiệm tôi cho em làm trước đó hay không?" [thở dài] "Lúc ấy em lúng túng, không phải vì lựa chọn, mà là vì không có người nói với em phải làm thế nào mới đúng, mới là sự lựa chọn của "con người". Chọn một đứa trẻ, chỉ có thể là em. Không có giá trị quan tiếp thu từ nhỏ, và sự xác định khái niệm tồn tại của bản thân, thật ra thì, em không biết mình là gì, đúng không?"

Angel: "....." [hạ mắt xuống]

Evil: "Em là tuyệt đối cô độc, vì không có khái niệm tồn tại bản thân, cũng không có hệ thống giá trị, em sẽ chỉ tín ngưỡng "Vô", đối xử bình đẳng với mọi người, không có khái niệm sinh mệnh —— như vậy xem ra, em càng tiếp cận với bản chất của thần hơn tôi. Chỉ là em là ở thế giới của "con người", cho nên em chỉ có thể bắt chước, hoặc nói là nguy trạng thì đúng hơn? Hành vi không muốn rời nhà trong mắt người khác gần như là bệnh trạng của em, chỉ là vì nắm chặt cái từ "nhà" này khiến bản thân em ở lại trên thế giới này, nơi tồn tại duy nhất. Một khi có người, hay xã hội, hay thế giới nói với em có thể vứt bỏ cái "nhà" đó, em sẽ không chút chần chừ."

Evil: [hôn trán đối phương] "Cho nên, tôi khiến mình trở thành người đó."

Evil: [thân mật ghé môi vào vành tai đối phương] "Cho nên, em là, kẻ vô tâm đích thực."

Angel: "....."

Angel: “... Đây, đây, cái gọi là tử vong — chính là não đình chỉ hoạt động, tim cũng không còn đập nữa, vậy, tôi là còn sống sao? Không có trái tim, cho nên tôi đã chết sao?”

Evil: [tựa đầu vào ngực đối phương] “Có ánh sáng thì có bóng tối, thế là thai nghén ra màu xám, em tồn tại trong mảnh màu xám kia, nắm giữ quy tắc.” [cười nhẹ] “Thế giới này chính là cấu thành từ quy tắc: quy tắc giao thông, quy tắc trường học, quy tắc xã giao, quy tắc biểu cảm, quy tắc trên dưới — em chỉ là nắm giữ quy tắc làm thế nào tiếp tục tồn tại trong màu xám...”

Angel: [vươn tay vòng lấy cổ đối phương] “....., này, quy tắc tồn tại trong bóng tối, anh nắm giữ sao?”

Evil: [mỉm cười] “... Nắm giữ...”

Angel: “... So với màu trắng, màu xám càng nghiêng về màu đen hơn.... Azz. Xung quanh tôi chỉ còn lại màu đen thôi...”

Evil: “Em chỉ cần ở trong lồng chim của tôi, không cần kêu hót vì tôi, không cần tỏ vẻ với tôi. Nhưng em phải là của tôi, từ ngọn tóc đến đầu ngón chân, ngay cả bụi trong móng tay cũng là của tôi. Sẽ không để em chạy trốn, làm em vĩnh viễn trở thành đồ của tôi, chìm trong lồng của tôi! Cho nên tôi phải phá hủy và xóa đi tất cả mọi quy tắc mà em có thể trốn chạy, — ngoại trừ chỗ của tôi, em cũng không đi đâu được, không thể đi, không được đi, Angel.”

“.....”

Hạ Nhị nhắm hai mắt lại rồi mở ra, nở nụ cười.

“... Như anh mong muốn.”

Bóng tối hé miệng cười, hắn ôm lấy Hạ Nhị, thoải mái đến độ phảng phất như bản thân thiếu niên trên tay có mọc một đôi cánh nên không có trọng lượng. Hạ Nhị cúi thấp đầu xuống, tóc đen ngắn rũ xuống mềm mại, mắt màu chì không chút bóng sáng như hút hết tất cả ánh sáng.

“Angel.”

Áo choàng đen nối liền cùng bóng tối thành một mảnh, tựa như bóng tối vô tận kia chỉ là một góc y phục của người nọ. Tóc đen nổi lên bóng sáng huyết sắc, đôi mắt cùng màu chăm chú nhìn Hạ Nhị. Gương mặt sắc sảo trong bóng đêm loáng thoáng được trải thêm một lớp màu xanh lơ óng ánh, càng có vẻ diễm lệ và quyến rũ. Không ai có thể ngờ, thanh niên mỹ lệ đến mức giống như anh tức tỏa ra mùi hương thoát nát trước mắt, chính là ác quỷ gần như đùa bỡn cả thế giới trong lòng bàn tay.

Bên môi ác quỷ là nụ cười yêu chiều, âm thanh trầm thấp rục rịch tuyên bố trong bóng tối.

“Dạ tiệc bắt đầu!”

Đây không phải ác quỷ, rõ ràng chính là Satan coi thế giới là đồ chơi mà...

Hạ Nhị hờ hững nghĩ, sau đó mỉm cười.

Cậu nghe theo lời thì thầm của Satan, đi tới địa ngục của Satan.

“Được.”

Thiên thần và ác quỷ mang mặt nạ lên, bắt đầu dạ tiệc say sưa hoan lạc.

Tác giả có lời muốn nói: Nha, cho nên “Diyu” trong tựa Satan’s Diyu, có thể hiểu là “Đê ngữ” (lời thì thầm) hoặc “Địa ngục”, cái nào cũng được.

29. Chương 29: Bữa Tiệc Của Ác Thú

Đến đi, đến đi Angel.... Hoan nghênh đi tới, bữa tiệc của ta.

—— *Thiên thần và ác quỷ*

Sophie tức tốc lật hồ sơ người chết, trang giấy màu trắng bay tán loạn đầy rẫy điểm chẳng lành.

Bọn họ... Quá ngu xuẩn.

Nữ cảnh sát đỏ tươi cắn chặt môi đỏ, làm mảnh màu đỏ kia cũng hiện ra màu trắng chẳng lành.

Quá ngu xuẩn! Họ không nên suy nghĩ quá phức tạp như vậy, hơn nữa còn không chú ý một điểm cốt vào cực kỳ quan trọng.

Ác quỷ tại sao muốn gọi điện thoại tới? Vì hắn muốn truyền lại thông tin; hắn muốn truyền lại thông tin cho ai?... Hạ Nhị, Hạ Nhị là ai? Một thiếu niên thông thường tươi sáng mà lại bình thường.

Đúng! Bình thường, bình thường, tuy có thành tích học tập cực cao, nhưng đó chẳng qua là kết quả từ hệ thống giáo dục thất bại của quốc gia này. Cho nên, Hạ Nhị trong cốt tủy vẫn là người thường, cậu ta không thể có năng lực phân tích chính xác mật mã. Một khi đã như vậy, thế thì thông tin mà ác quỷ ném tới, nhắm vào chỉ là, người thường.

Một thông tin dù là người thường cũng có thể nhìn ra được, một mật mã không thể khó giải hơn đèn màu trên phố.

Cho nên, dù họ vẫn không tin ác quỷ là sử dụng cò quay Nga (*) để chọn vật tế sống, đồng thời hết lần này đến lần khác liên tục phân tích từ các phương diện thân phận, bối cảnh, quan hệ xã giao của nạn nhân, nhưng vẫn không có thu hoạch.

Hạ Nhị chỉ là một người bình thường, cậu ta không có khả năng giải mật mã xuất sắc, cũng không có khả năng biết hết những tư liệu bối cảnh trên. Tuy cũng từng nghĩ tới chuyện kể đó có phải thông qua cô mà chuyển lại thông tin về giải mã cho thiếu niên hay không, nhưng trước mắt cái “suy đoán kia” một khi đã được thành lập, cách nghĩ này chỉ là một lỗi sai tư tưởng ngay từ đầu đã tồn tại của cô.

Cô quá cẩn thận và sợ hãi, chỉ cần biết ngôi đối diện chính là ác quỷ – mảnh thần bí sinh ra bóng tối không thể dò xét, thì sự cẩn trọng và nỗi sợ đó chỉ có thể càng lớn mạnh hơn nữa trong lòng.

Hơn nữa, điều kiện cơ bản nhất là, Hạ Nhị là người thường, là một người bình thường trong ngàn vạn người sống ở Trung Quốc.

Sophie hơi cười thảm. Không sai, người Trung Quốc.

Người Trung Quốc sử dụng, đương nhiên là tiếng Hán.

Cô rất cuộc mơ hồ biết tại sao ác quỷ lại cố chấp nói “tên” của vật tế ra với thiếu niên đó. Không, không, đó không phải “tên”, mà là “thông tin”.

Đây quả thật là một mật mã không khó, nhưng lại chịu hạn chế thời gian, phải càng về sau mới càng có nhiều manh mối cung cấp. Ác quỷ truyền lại thông tin, đồng thời hoàn mỹ nắm chắc thời gian.

Ác quỷ chỉ ở trong bóng tối, cười trầm thấp.

————— [Alice's Land] —————

Tí tách...

Bóng tối kéo ra một sợi dây, nhỏ giọt.

Một giọt. Hai giọt.

Tựa như gợn sóng khuếch tán trên mặt nước, khẽ rung động màn đen.

Nhẹ nhàng, nhợt nhạt —

Hạ Nhị ngồi trên ghế dựa, có chút vô lực gục người, như một con rối vô cơ xinh đẹp, trong con mắt màu chì không có bóng sáng phản chiếu dạ tiệc huyết sắc.

Bàn ăn hằng ngày đã dọn bữa không biết bao nhiêu lần được trang trí tinh tế, trải lên lụa trắng viền vàng. Bốn phía đặt những ngọn nến được để trên giá nến cầu kỳ, ánh sáng dịu dàng không thể xua đi bóng tối, như một mảnh thuyền con lẻ loi trong biển khơi cuồng bạo, bị bóng tối ác ý nhìn trộm và vây bọc. Phối hợp với nó chính là sự vật hẳn là khá phong phú trên bàn cơm, chỉ là bị bóng tối giấu đi hơn phân nửa, nhìn không rõ ràng, nhưng sự chẳng lành khiến người ta rùng mình lại liên tục cuộn cuộn tỏa ra từ đồ ăn. Thiếu niên tóc đen chỉ yên lặng “nhìn” cái mâm được vung bạc to lớn đầy kín trước mắt, âm nhạc trầm thấp rỉ rả trong bóng tối.

Bên bàn ăn ngồi ba “người”. Ba, mẹ, con trai.

Mọi thứ không thể hoàn mỹ hơn nữa.

“Như vậy, mời thưởng thức mọi thứ tôi chuẩn bị cho em!”

Hơi thở nóng rực mà lạnh lẽo của bóng tối lăm bắm hôn ở vành tai, xa hoa và trầm thấp.

“Angel.”

Cái vung màu bạc bị giở lên, một mảnh huyết sắc.

————— [Edit by Alice] —————

Tay cầm giấy trắng của Sophie bắt đầu run rẩy, lúc này tay cô cũng nhuộm lên một đốm xấu màu trắng điên cuồng.

Thật sự thì, mọi thứ không thể đơn giản hơn được!

Trần Ốc Dân, thứ ba (tình kỳ nhị) ngày 30 tháng 9, nhảy lầu tự sát.

Kanda Tenko (Thần Điền Thiên Hương), thứ năm (tình kỳ tứ) ngày 9 tháng 10, cắt cổ tay tự sát.

Triệu Minh Diệu, thứ tư (tình kỳ tam) ngày 15 tháng 10, bị giết ở sân bay.

Lý Tử Cường, thứ hai (tình kỳ nhất) ngày 29 tháng 10, bị giết trong tầng hầm quán bar.

“... Hah...” Tay run rẩy không thể đành chỉ, tất cả đều sáng tỏ. Tại sao ác quỷ chỉ nói tên cho thiếu niên, tại sao thời gian giết người của ác quỷ không phù hợp với bố cục chặt chẽ nhất quán của hắn, mọi thứ chỉ là thông tin, thông tin thôi.

2 - 4 - 3 - 1

Ốc - Hương - Diệu - Lý

Ngã tưởng yếu nhĩ (Tôi muốn em)... Ác quỷ nhếch môi lên, lộ ra độ cong dục vọng cuồng nhiệt.

“Lập tức báo cho tiểu đội thứ nhất và thứ ba chạy tới bên cạnh Hạ Nhị!! Xác nhận cậu ấy ở dưới sự trông coi của bên ta!! Mau chuẩn bị xe cho tôi!”

Gào thét xé gan xé phổi, Sophie dùng sức đứng lên, cảm thấy một trận tối tăm chóng mặt, bóng tối của sự mả mai và đùa cợt.

Thượng Đế ơi, hy vọng mọi thứ vẫn còn kịp...

———— [Warning! Warning! Warning!] —————

[Khuyến cáo: máu me, bạo lực, tâm thần, biến thái, mắc ói. Vui lòng hãy bỏ qua đoạn này!]

.

[Van cầu đừng đọc!]

.

[Đây không phải thứ tốt gì, có thể bỏ qua đi thẳng tới chap sau]

.

[Vì tò mò mà đọc xin vui lòng tự chịu trách nhiệm]

.

[Xin được phép miễn tiếp nếu có ý kiến tiêu cực phản đối phần này, đã có cảnh báo!]

—[Chưa đọc phần trên thì không sao, đọc rồi xin đừng trút úc chế ra]—

Cẩn thận lắng nghe phản ứng bên trong cánh cửa, nhưng không chút động tĩnh nào. Sophie cau mày, ra chỉ thị phá cửa.

Cửa nhanh chóng bị mở ra, bóng tối vô biên vô hạn trong đó trút ra không sót lại.

Sophie cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, cô nhận không được nuốt một ngụm nước bọt, mảnh bóng tối kia đặc dính và áp chế đến phát sợ, phảng phất như sẽ nuốt chửng tất cả những con mồi bất cẩn xâm nhập.

Cấp dưới của cô đã nhanh chóng mà thuận thực triển khai hành động, cuối cùng hầu như chỉ có mình cô ngẩn người đối mặt với mảnh chẳng lành đó. Sau đó, cô nghe thấy, một tiếng thét chói tai úc chế mà lại ngẩn người.

Là cái gì có thể khiến cấp dưới vào sinh ra tử của cô phát ra tiếng thét chói tai sợ hãi tràn ngập khó tin như vậy, cô nhanh chóng biết được.

Bên kia cửa cửa, là địa ngục của máu.

Tác giả có chuyện muốn nói: Chương này máu me, người không thể tiếp nhận.... Ở... *nhìn xa*...

Thôi, chỉ có chương này đặc biệt chút thôi... *Chuôn!*

(*) Cò quay Nga là một trò may rủi liên quan tới tính mạng, bỏ một viên đạn vào ổ đạn sáu viên trong súng lục, sau đó quay ổ đạn một vòng rồi nhắm vào đầu bắn, xác suất có đạn bắn ra là 1/6. Cò quay Nga trong chương này ý chỉ sự may rủi, xui xẻo trúng ai thì người đó chết chứ không có định hướng giết người cụ thể.

30. Chương 30: Vũ Hội Đỏ Và Đen

What are you doing?” (Đang làm gì vậy hả?) Âm thanh trầm thấp tấu vang ra bóng tối, khẽ ngâm nga giai điệu hắc sắc.

“... Spinning counterclockwise...” (... Ngược chiều kim đồng hồ, tôi xoay tròn liên tục...)

Thân mật ôm lấy thiếu niên đang nhắm hai mắt lại, xoay tròn như khiêu vũ. Áo choàng đen tung bay thành cánh đen, ánh sáng u ám thấu vào từ cửa kính ngũ sắc của nhà thờ, lại chỉ có thể bị bóng tối kéo cùng khiêu vũ.

“... Each turn robs the planet of angular momentum. (... Mỗi lần xoay một vòng, momen động lượng của hành tinh này sẽ giảm đi chút ít...) Slowing its spin the tiniest bit...” (Như vậy lúc nó tự quay, có thể xoay chậm hơn một chút ít)

Bóng tối cười đùa, khiêu vũ, đây là vũ hội mà ánh sáng không thể chạm đến.

“... Lengthening the night, pushing back the dawn...” (... Kéo dài màn đêm và trì hoãn bình minh...)

Bóng tối xoay một vòng cuối cùng, như vòng tròn chấm dứt để kết thúc bài khiêu vũ, thời điểm dừng lại vừa vặn đối mặt với cửa nhà thờ.

“... Giving me a little more time here...” (Để tôi có thêm một chút thời gian ở đây...) Bóng tối hướng về phía cửa, tao nhã hành lễ, mỉm cười.

“... WITH YOU!” (với em)

Cửa mở rộng ra, bóng hình khuất sáng của Sophie dưới cánh cửa cực đại kia có vẻ vô cùng mỏng manh và yếu ớt. Cô gái đỏ tươi lúc này chăm chăm nhìn sâu vào bên trong nhà thờ, chỗ của bóng tối, trong ánh mắt phảng phất như mang nghiệp hỏa địa ngục.

“Cô đến rồi!”

Đáp lại bóng tối là khẩu súng chĩa vào hấn trong tay nữ cảnh sát phía xa, bóng tối cười không chút để ý, thái độ dịu dàng thân mật, phảng phất như họ là tình nhân đã chia cách rất lâu.

“... “Ác, quý”!”

“À, tôi còn tưởng cô sẽ gọi tôi là No.4 NP101100 chứ, vì đánh số lên vật khác không phải là chuyện các người thích làm nhất hay sao?”

Cô gái đỏ tươi lúc này bùng cháy thành ngọn lửa đỏ rực, thân thể Sophie run nhẹ, nhưng súng trên tay lại không hề nhúc nhích như đã bị đông cứng thời gian, toàn thân cô bị bóng đêm bao phủ, chỉ có con mắt là sáng đến đáng sợ, tựa như ma trời đến từ địa ngục trong nhà thờ thăm thẳm âm u.

Đối với cô mà nói, hấn vĩnh viễn là “ác quý”, quá khứ, hiện tại, tương lai.

Bóng tối cười nhẹ mấy tiếng, sau đó hứng thú nhìn Sophie đã gần như sắp cháy lên.

“Ừm hửm, kế tiếp, cô là muốn tuyên đọc “cảnh báo Miranda” với tôi sao?” (Cảnh báo Miranda chính là cái câu rất quen “Anh có quyền giữ im lặng, mọi lời nói ra đều có thể trở thành bằng chứng cáo buộc....”)

Kẻ có khuôn mặt diêm lệ kia mỉm cười thờ dãi. “Tôi rất cuộc có vinh hạnh được nghe “cảnh báo Miranda”, hơn nữa người tuyên đọc còn là một quý cô xinh đẹp như thế.”

Vì không có “người” có thể sống mà tố cáo người, ác quỷ kia!

“Thế thì, quý cô, hoan nghênh tiến vào vũ hội của tôi!”

Nụ cười tuyệt mỹ, bóng tối bắt đầu sôi sục. Sophie cắn môi, sau đó ép ra một nụ cười nhợt nhạt.

“... Đây là tất nhiên, nhận được thiệp mời của ngài, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh, thứ lỗi vì tôi không thể tới kịp bữa tối trước đó.”

Bóng tối từ rất lâu trước đó đã gửi đến thiệp mời đêm nay, thông tin duy nhất được gửi cho cô.

Cô cao ngạo hất cằm lên.

“Tôi là Sophie Dileita.”

Bóng tối phảng phất như không chú ý tới nỗi căm hận mãnh liệt kia, hấn mỉm cười. “Hoan nghênh, cô Sophie, thay tôi gửi lời thăm hỏi đến cha cô!”

“——!”

Bóng tối vẫn mỉm cười, phảng phất như đạn sát qua vành tai vừa rồi chỉ là hư ảo. Máu đỏ trào ra, bị màn đêm vô biên vô hạn tham lam hấp thụ.

“Giảm thanh à...” Bóng tối bất đắc dĩ, phảng phất như cha mẹ không có cách với đứa trẻ bốc đồng. “Quả nhiên không mang cấp dưới theo, quá chú trọng cá nhân chính là sẽ...” Hấn toét môi lên. “... Bị nuốt chửng đấy nhé!”

Sophie lạnh lùng nhìn qua, nhắm súng vào ngay giữa trán bóng tối.

“Ta muốn biết!” Nữ cảnh sát đỏ tươi mở miệng, không có nhịp điệu lên xuống, nghe hư ảo tựa như rút mất một điểm gì đó ở một nơi nào đó. “Mười lăm năm trước, người tại sao phải giết bé Green!”

Lại lăm băm tự giễu ngay sau đó. “Đó là bởi vì người muốn chọc giận cha sao?”

Cô dường như lâm vào hồi ức, nhưng súng bạc trong tay vẫn lạnh lùng chĩa vào bóng tối, chỉ cần bóng tối có động tác dư thừa, sẽ không chút do dự xuyên thấu người bóng tối.

“Cha liền truy bắt người như phát điên, bởi vì người cảm thấy chơi vui lắm phải không, cha là một trong những người ưu tú nhất của cục cảnh sát quốc tế trước kia. Sau khi đã chơi chán, người liền không chút lưu tình vứt bỏ rồi hủy hoại, người dẫn dụ cha, hoàn mỹ khiến cha tin rằng mình đã bắt được “người” —— mà đó chẳng qua lại là một người vô tội bị người đẩy vào vực thẳm. Người đầu độc khiến cha phát điên tin rằng mình bắt được “ác quỷ”, bắt luận người xung quanh khuyên can giải thích thế nào, cha cũng chỉ điên cuồng tin chắc mình đã bắt được người, giết chết người thường vô tội kia. Sau đó mọi người bắt đầu khiển trách cha, phê phán cha, ép cha bắt đầu thù hận mọi thứ phủ nhận mình xung quanh. Tất cả những thứ này chỉ là trò chơi của người thôi, phải không?”

Father, father, con là Sophie đây...

Father, father, con thích father nhất...

Father, father, nghe con hát chút đi, hãy nhìn con được chứ...

Father, father, đừng nhìn con như vậy, đừng đánh con, con không phải ác quỷ mà...

Sophie giọng điệu bình lặng, phảng phất như đang kể ra câu chuyện của người khác, bóng tối chăm chú nhìn cô một hồi, sau đó mỉm cười lắc đầu.

“Cô sai rồi!”

Tay Sophie nắm chặt, gần như không kiềm được phải ấn cò súng. Cô vận vẹo mặt, lộ ra một nụ cười gần như hung tợn.

“Ta sai rồi?”

“Cô sai rồi!” Bóng tối thở dài, mỉm cười. “Đấy cha cô về phía diệt vong không phải là tôi, không phải là “ác quỷ”, mà là, chính cô!”

Sophie kéo môi ra, phảng phất như nghe được chuyện cười hay nhất thế kỷ, muốn cười to nhưng hàm dưới lại cứng ngắt.

“Cô nói là tôi thúc đẩy cha cô nhận nhầm “người vô tội” thành “ác quỷ”, sau đó ông ta đi về phía diệt vong.” Bóng tối cười lớn, con mắt đen nổi ánh đỏ dưới ánh sáng âm đạm bình tĩnh nhìn nữ cảnh sát tái nhợt, như nhấm trúng con mồi vừa ý. “Tại sao không nghĩ như thế này, cha cô chính là đã giết chết “ác

quỷ” thật sự, “ác quỷ” xuất hiện ở đây là giả, chỉ là một món hàng nhái!”

Nhìn con mắt mở to không thể kiềm chế của nữ cảnh sát, bóng tối tiếp tục bỏ xuống lời thì thầm nhiều loạn lòng người.

“Cô xem, mười lăm năm trước tôi còn chưa quá mười hai tuổi mà...”

“Người là ‘ác quỷ’!” Như muốn đánh gãy lời thì thầm hắc ám hủy hoại lòng người, Sophie ra vẻ cứng rắn hô to.

“À, ‘ác quỷ’ chỉ là một mật danh, chỉ cần có năng lực kế thừa nó, ai cũng có thể trở thành ‘ác quỷ’, đúng không? ‘Ác quỷ’ bị nhìn thấu chỉ có thể bị giáng trở lại làm người thường, cho nên bị cảnh sát đuổi bắt chính là thử thách kế thừa ‘ác quỷ’. Huống hồ...” Bóng tối vẽ nên một nụ cười. “Tôi từ trước tới giờ chưa từng nói mình là ‘ác quỷ’.”

Đừng tin! Ác quỷ giỏi nhất chính là mê hoặc bằng ngôn ngữ. Đừng tin! Dù đó phảng phất như là sự thật chân chính...

Độ cong ở khóe miệng bóng tối càng kéo lớn hơn, trong mắt là bóng sáng ác ý, nhìn cô gái bất lực kia bắt đầu sinh ra dao động, dường như cảm thấy vui vẻ.

“Cho nên mới nói, là cô không tin cha mình.” Miệng hắn phảng phất như toét tới vành tai. “Bao gồm cả cô trong đó, thế giới vứt bỏ ông ta, cho nên ông ta chỉ có thể vứt bỏ thế giới!”

“Im ——”

Bóng tối cười lớn, ra đòn cuối cùng.

“Cho nên ông ta mới phát điên!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Cảm ơn, quyết đấu rồi cuộc cũng tới. Về thiệp mời Sophie nhận được, chính là một lần duy nhất ác quỷ thông qua điện thoại chỉ rõ thông tin cấp cho cô. Chỗ “Xe lửa và đứa trẻ”.

31. Chương 31: Lễ Đen

Lễ Đen/lễ Quỷ: buổi lễ cầu xin quỷ Satan thay vì cầu xin Chúa)

“——!”

Bông hoa huyết sắc lại nở rộ trong đêm tối, đêm tối nhẩy múa reo hò, Sophie nả một phát rồi bắt đầu thở dốc từng hơi, phảng phất như sắp bị bóng tối bóp ngạt. Bóng tối nghiêng đầu nhìn lỗ hồng màu đỏ ở vai phải, vẫn mỉm cười giống như không hề gì. Chỉ là, có vài đóa huyết hoa bắn lên mặt thiếu niên dường như đang ngủ say trong ngực hắn, bóng tối cau mày, vươn tay cẩn thận lau đi màu đỏ như đang lau chùi đồ sứ quý giá nhất, sau đó mới lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Ánh mắt Sophie cũng rơi vào thiếu niên trong ngực bóng tối, mở to hai mắt như mới vừa chú ý tới thiếu niên, một chút hỗn loạn hiện lên. Cô lại gờ súng lên, lạnh lùng nói.

“Buông Hạ Nhị ra, nếu không...”

Lời nói dở dang bị nuốt xuống, biên độ run rẩy của thân thể Sophie tăng mạnh, nếu nói vừa rồi run nhẹ là vì căng thẳng hoặc hưng phấn kích động, thì bây giờ lại chỉ còn sợ hãi. Rét lạnh vô biên vô hạn bắt đầu khuếch tán từ trên người kẻ kia, bóng tối sôi trào yên tĩnh lại, bắt đầu như hổ rình mồi nhìn con mồi bước vào lãnh địa. Chỉ là thời khắc này, bóng tối phảng phất như bị đung vào chỗ cấm kỵ, rõ ràng nụ cười của kẻ kia vẫn rất diễm lệ, nhưng Sophie biết hắn đang tức giận, nỗi bất an muốn thoát khỏi sự sợ hãi như kim băng đâm vào da thịt, dù là súng trên tay cũng không thể mang đến cho cô nhiều cảm giác an toàn hơn.

Bóng tối cúi đầu, đẩy tóc mái của thiếu niên ra, in xuống một nụ hôn. Hắn ôm chặt thiếu niên, máu chảy ra từ vết thương lại nhỏ lên sẫm trắng của thiếu niên, nhuộm mảnh trắng kia thành màu đỏ sẫm, có một ảo giác máu dung hòa hai người thành một thể.

“Không được!” Bóng tối bướng bỉnh như một đứa trẻ bướng bỉnh ôm chặt món đồ chơi mình yêu thích nhất. “Hắn là của ta! Là của ta!”

Con người đen nổi ánh đỏ lạnh lùng trừng cô gái.

“Không ai có thể cướp hắn đi từ trong tay ta!” Như một đứa trẻ sợ hãi bị cướp mất đồ chơi, bóng tối tuyên bố, nụ cười hắn thuần khiết ngây thơ, lại ngập tràn tàn khốc. “Này, nếu hủy diệt thế giới có thể xích hắn lại trong ngực của ta, ta sẽ không chút chần chừ. Nếu hắn muốn chạy trốn, thì cứ việc trốn đi!” Giọng nói trầm thấp cười to phảng phất như nói ra nguyên rủa. “Nhưng trốn không thoát đâu, trốn không thoát đâu, trốn không thoát đâu, hắn là của ta!”

Bóng tối cúi đầu dịu dàng nhìn thiếu niên, dịu dàng thô thể như tình nhân thân mật nhất.

“Này, Angel, đã nói rồi đó nhé! Dù em có chết đi, tới cả xương em ta cũng phải ăn sạch, ăn cả người em vào trong thân thể ta, cứ như vậy, em liền có thể trở thành máu của ta, thịt của ta, khiến em... vĩnh viễn chỉ thuộc về ta, vĩnh viễn không thể rời khỏi ta được...”

Đó là lời nói thuần khiết, không chứa bất cứ tà niệm nào, tựa như nói ra từ miệng một đứa trẻ ngây thơ...

Thật đáng sợ thật đáng sợ thật đáng sợ... Tại sao trên thế giới lại tồn tại một thứ như vậy. Rốt cuộc, tay gờ súng của Sophie cũng mang một chút run rẩy, cô cắn chặt môi, rằng mới có thể ngưng run cầm cập. Đó

là một loại ham muốn độc chiếm như thế nào đây...

Sophie chuyển ánh mắt run rẩy qua gương mặt thiếu niên, lúc này mới phát hiện thiếu niên chỉ khép hờ lông mi nửa ngủ, cũng không mê man như trong tưởng tượng, Sophie bắt chập tất cả hết to.

“Hạ Nhị ——! Nhìn tôi!”

Thiếu niên tóc đen nghe lời nâng mắt lên, như thế, trong nhà thờ u ám liền bốc lên một mảnh màu thủy lam, đây là lần đầu tiên Sophie nhìn thấy con mắt bị nguyên rửa kia của Hạ Nhị, không khỏi bị màu sắc càng điểm lệ hơn màu xanh thẳm kia hầu như đoạt đi hơi thở, chết chìm trong mảnh thủy sắc kia.

“Mau rời khỏi kẻ đó, kẻ đó là ác quỷ giết chết cha mẹ ruột của cậu...” Nữ cảnh sát đỏ tươi dừng một chút, sau đó có chút trốn tránh mảnh thủy lam kia, một hơi nói tiếp. “Tôi lên giúp cậu làm kiểm tra DNA, Hạ Quần Thông và Dư Hà quả thật là, cha mẹ ruột của cậu...”

Thiếu niên tóc đen yên lặng nhìn nữ cảnh sát đỏ tươi mang chút kinh hoảng áy náy, dường như đơn giản là vì trả lời mà lên tiếng đáp lại.

“Ờ.”

Mắt Sophie đột ngột mở to, cô không thể tin được nhìn thiếu niên hờ hững kia, môi giật giật, dường như muốn nói gì đó, lại hoàn toàn không tổ hợp được ngôn ngữ.

Thấy Sophie như vậy, Hạ Nhị dường như thở dài. Cậu hình như muốn xuống khỏi người bóng tối, lại bị bóng tối ôm chặt. Bóng tối như mây, cuối cùng chỉ đổi thành ôm lấy từ phía sau, làm thiếu niên tóc đen quay mặt lại với nữ cảnh sát, sau đó tựa đầu chôn ở hõm vai Hạ Nhị, cọ cọ làm nũng như một con mèo đen biếng nhác, lộ ra nụ cười điểm lệ hài lòng.

“Sophie.” Tiếng nói trong trẻo của Hạ Nhị phảng phất như cũng bị hắc ám đè thành trầm thấp. “Đã không cần thiết nữa!”

Cậu chậm rãi nói, phảng phất như đang nói một việc không chút liên can. “Tôi cũng đã từng giãy giụa, đã từng xác nhận. Nhưng bất luận là bị bọn họ đuổi đi, hay thấy bọn họ bị làm thành bữa tối, hoặc nghe thấy mọi chuyện chỉ là một hiểu lầm, chỗ này của tôi...” Cậu chỉ vào tim mình. “Tôi sẽ không lừa cô, đã không chút cảm giác... Phải nói, chưa bao giờ từng tồn tại cảm giác!”

“Không, không không, cậu chỉ là quá mức sợ hãi và bị thương, cho nên mới niêm phong cảm giác của mình...”

Hạ Nhị mỉm cười. “Không có cảm giác, thật sự một chút cảm giác cũng không có. Bất luận là bị cô xem như quân cờ để dùng, hay bị hắn xem như đồ chơi để chơi. Tôi biết cô giấu giếm tôi, tôi cũng biết đây có lẽ là trò chơi hứng khởi nhất thời của hắn. Trước đó, tôi đã từng thích một cô bé, đây có lẽ là tình cảm mãnh liệt nhất của tôi trong quá khứ, nhưng bây giờ tôi nghĩ lại, tôi thật sự thích cô ấy hay sao, không phải là vì

thông qua tính toán thông tin và hoàn cảnh xung quanh mà cho ra kết quả đó sao, không phải vì “à, bọn họ tình cảm thật tốt” mà thuận theo đó lý giải thành kết quả lúc này tôi nên thích cô ấy?... Không biết, không biết!”

“Làm sao được đây?” Hạ Nhị dùng hai tay che mắt mình lại. “Tất cả mọi thứ đều “không quan trọng”, tất cả mọi thứ đều hóa thành ký hiệu trong mắt của tôi...”

“Vậy hử thì sao, hử cũng là “ký hiệu”?” Phảng phất như muốn đánh gãy câu nói chẳng lành kia của Hạ Nhị, Sophie vội vàng hát cảm với bóng tối.

“Đúng.” Hạ Nhị cong mắt lên, phảng phất như đang nói: chuyện rõ ràng như vậy tại sao còn muốn hỏi.

Bóng tối cười trầm trầm, tiến đến bên cái cổ trắng nõn của thiếu niên, thân mật cắn cho một cái, cười vui vẻ lại thỏa mãn.

“Tôi thích câu trả lời này!”

Điên rồi, điên rồi! Mọi thứ đều điên hết cả rồi! Là cô không bình thường sao, hay thế giới này mới không bình thường? Lần đầu tiên, Sophie cảm thấy cô và thế giới bình thường cách xa nhau đến thế. Nhà thờ đóng kín đây áp chế ngăn cách thế giới bình thường và bóng tối thành hai đầu, chỉ có một mình Sophie lẻ loi giăng co cùng bóng tối.

“Cho nên, trở về đi!” Hạ Nhị hạ mắt xuống, phảng phất như mệt mỏi. “Sophie, màu xám không thích hợp với cô, màu đen lại càng không xứng với cô.”

“... Không!” Sophie nắm chặt súng, cười thảm. “Tất cả mọi thứ đều đã không thể xoay chuyển lại, dù là không hợp, tôi cũng chỉ có thể khiến mình lây nhiễm màu đen.” Cô vươn tay với thiếu niên, bướng bỉnh. “Phải có được sự cứu chuộc chính là cậu, Hạ Nhị!”

Hạ Nhị im lặng không nói, phảng phất như đã ngủ, sau đó cất tiếng cực nhẹ.

“Satan with us.” (Tội ác cùng tồn tại với chúng ta. P/S: Satan ở đây nghĩa gốc là Satan, nhưng lúc này ám chỉ tội ác và bóng tối)

Phảng phất như đọc ra câu cuối cùng của thần chú hắc ám, bóng tối bắt đầu reo hò, bắt đầu sôi sục. Satan mỉm cười giúp thiếu niên sửa lại y phục, điều chỉnh tư thế bế thiếu niên lên, đi về phía cửa nhà thờ. Bóng tối tránh ra thành một con đường nhỏ như kính sợ đức vua, máu cô gái phun ra nhuộm sàn nhà thành thảm đỏ thẫm. Lúc đi qua cô gái ngã trong vũng máu, Satan ném ra một câu nói trầm thấp như thương hại lại như vui vẻ.

“Xin thay tôi gửi lời thăm hỏi đến Michael Dileita!”

Ánh mắt dần mất đi bóng sáng của Sophie đột ngột khuếch trương, Satan đã lách người, trong bóng đêm vụn nhỏ truyền đến âm thanh đuổi theo, sau đó Sophie thấy người vừa rồi lặng lẽ từ phía sau chặt đứt một nửa xương cổ của cô —— không không, đó phải là búp bê.

Khuôn mặt hoàn mỹ như búp bê sứ Nhật Bản cô đọng nhất, hai mắt thật to nhắm nghiền, gương mặt tương tự càng mơ hồ giới tính, khiến người ta kinh ngạc. Trên vai một người trong cặp song sinh có một con sóc bông lông đen đang nằm sắp, con mắt như quả nho khúc xạ ánh sáng trắng đục.

“Đừng tới tìm ta nữa, ta không có kiên nhẫn đối với đồ bỏ đi!”

Cặp song sinh nao núng một chút, như con mèo nhỏ bị ức hiếp khiến lòng người thương tiếc. Sóc bông nhảy xuống từ trên vai cặp song sinh, ngửi ngửi Sophie trong vũng máu, sau đó cùng cặp song sinh biến mất trong bóng tối.

Thế giới bóng tối chỉ còn lại Sophie tựa như búp bê vỡ nát, cô muốn cười, nhưng đã cười không nổi.

Father, không có sai, hẳn chính là “ác quỷ” đích thực...

Cô cảm thấy thỏa mãn, lại mệt mỏi muôn phần.

Mười hai tuổi hoặc sớm hơn đã có thể phạm tội, đây chứng tỏ cái gì, cô thả chạy một quái vật thể nào, cô cũng không có sức mà suy nghĩ. Cô chỉ biết, cô rốt cuộc thấy được “ác quỷ” đích thực.

Con mắt dần mất đi tiêu cự chậm chậm nhìn sàn nhà trước mắt, chỗ đó, ngoại trừ màu đỏ, chính là một mảnh bóng tối.

Cuối cùng của cuối cùng, cô chỉ mơ hồ nghĩ.

Bình minh, tại sao lại lâu tới như vậy?

———— [Satan's Diyu by Đồi] —————

« What are you doing? (Đang làm gì vậy hả?)

Spinning counterclockwise (Ngược chiều kim đồng hồ, tôi xoay tròn liên tục)

Each turn robs the planet of angular momentum (Mỗi lần xoay một vòng, momen động lượng của hành tinh này sẽ giảm đi chút ít)

Slowing its spin the tiniest bit (Như vậy lúc nó tự quay, có thể xoay chậm hơn một chút ít)

Lengthening the night, pushing back the dawn (Kéo dài màn đêm và trì hoãn bình minh)

Giving me a little more time here (Để tôi có thêm một chút thời gian ở đây)

WITH YOU (Với em). »

Satan ôm Angel yêu dấu của hắn, hát khúc trấn hồn hắc ám như ngâm ca bài hát ru yên tĩnh nhất trên thế gian, thông thả tan vào bóng tối vĩnh hằng.

32. Chương 32: Chỉ Là Đồng Thoại

Mục sư già cầm chổi quét qua quét lại, quét bụi đất cũng không hề tồn tại trong nhà thờ. Trước đó vài ngày, thị trấn này tiến hành một đợt hoạt động nghĩa vụ khá quy mô, nhà thờ duy nhất trong thị trấn được tân trang lại, đừng nói sàn nhà, ngay cả không khí cũng bị mạnh tay tẩy rửa.

Thị trấn này cũng không lớn, thậm chí có thể nói nó nhỏ đến mức sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trên bản đồ nước Mỹ. Ngôi nhà thờ duy nhất trong thị trấn này đương nhiên cũng sẽ không lọt lầy rọc rở, nhưng thứ phải có thì một cái cũng không hề thiếu. Thời gian mà mục sư già đã gắn bó với ngôi nhà thờ này cũng không đáng chú ý như chính cái thị trấn kia, ngay cả bản thân ông cũng không nhớ rõ. Công việc bình thường của ông ngoài làm lễ và truyền giảng ra, chính là chậm rãi xử lý mùi nấm mốc ở trong nhà thờ.

Dù hiểu mình là đang làm việc dư thừa, nhưng thân thể đã quen thói vẫn tự nhiên cầm lấy chổi. Ông dùng cán chổi chống người, thở hổn hển một hơi, cảm thấy bi ai vì thân thể từng bước đi về phía mục nát. Mục sư già bắt đầu ngẩn người với trần nhà, trên đó là tranh vẽ Đức Chúa trông rất sống động và đại diện của ngài, Angel. Vì được tô sửa lại một lần nữa, màu sắc chỗ thiên thần tươi mới phảng phất như sắp nhỏ xuống từ trong tranh.

“Két ——”

Mục sư già rất thích tiếng cửa mở run run rẩy rẩy này, âm thanh cổ kính đó nói rõ niên đại lâu đời của ngôi nhà thờ. Ông đưa đầu xuống lại, cười hiền lành nhìn cửa, sau đó liền ngậy ngẩn cả người.

Chỗ đó đứng một Angel —— ông là tin chắc như thế.

Cửa rộng mở, thanh niên tóc vàng mỉm cười mềm mại. Tóc làm thành từ ánh nắng, dù ở trong nhà thờ có phần u ám này, cũng óng ánh khiến người ta lóa mắt, sợi tóc mảnh mai lác đác rủ xuống bờ vai, còn kia là con mắt chứa đựng cả một bầu trời, hầu như khiến những sinh mệnh thấy được mảnh xanh thăm thẳm kia đều phải say mê. Mặt cậu ta tất nhiên tuấn tú, dù chưa đạt đến mức độ hút hồn người, nhưng vẫn mang

sự thánh khiết khiến người ta không dám khinh nhờn. Ánh nắng nhìn thẳng cũng không chói mắt bên ngoài chiếu vào từ phía sau người nọ, đánh lên hào quang tinh tế cho Angel, thần thánh đến độ khiến người ta theo bản năng muốn quỳ lễ.

Mục sư bắt đầu run rẩy, có phần khó tin muốn ngẩng đầu nhìn lên bức tranh trần vừa rồi, xem coi có phải thiên thần trên đó đã thật sự đi xuống hay không. Nhưng ông chỉ có thể sững sờ nhìn Angel kia từng bước một đi tới phía mình, cử chỉ tao nhã, mỗi bước đều đập ra một cảm xúc thâm sâu dưới đáy lòng ông.

“Father.” Angel khép hờ lông mi thật dài, nụ cười khoe miệng nổi lên độ cong dịu dàng. (P/S: người tây phương gọi cha xứ, mục sư, ma sư,... có thể dùng father, sister.)

Mục sư già vẫn chỉ có thể sững sờ nhìn thiên thần dường như đang tỏa sáng trước mặt, nghe lời thánh mà thiên thần gửi xuống.

“Father.” Angel nhìn mục sư già đang ngẩn người, cười khẽ lên tiếng, mắt cong cong.

Lúc này mục sư già mới phản ứng được, ông đỏ mặt lên, mắt tự nhiên chuyển mất đi.

“Khục, có gì cần giúp đỡ sao? Con trai yêu dấu của ta.”

“Father.” Angel —— không, thanh niên tóc vàng hạ mắt xuống. “I am guilty.” (Con có tội!)

Mục sư già cười hòa nhã, ông bỏ chối xuống, chỉ về phía phòng sám hối.

“Con có thể xưng tội với Chúa, Chúa có lòng khoan dung vĩ đại, ngài sẽ tha thứ tất cả cho con!”

“Không thể được!” Thanh niên tóc vàng lắc đầu, tìm một chỗ ngồi xuống. “Con ở đây mới có thể xưng tội!”

Đôi chân thon dài của cậu ta vắt chéo, lấy tay chống cằm mình, vô thức nhìn phía sau mục sư già, chỗ tượng Chúa. Cậu ta dường như đắm chìm trong hồi ức hoàn mỹ ở quá khứ, khoe miệng hơi nhếch lên, nét mặt hoài niệm.

“Ác quỷ thích thiên thần.

Để được thiên thần nhớ nhưng, ác quỷ đầu tiên chính là sám hối tội của mình với thiên thần, giống như loài người. Nhưng thiên thần từ chối nó vì bản thân nó chính là tội lỗi. Ác quỷ rất thất vọng, nó bắt đầu tự sa ngã, bất chấp tất cả dâng quà của mình lên —— dù chúng quý nhiều thiên thần. Bất đắc dĩ, thiên thần đành phải chạy khỏi ác quỷ, nhưng không phát hiện được ý đồ đích thực của ác quỷ...” Thanh niên như thiên thần dường như thở dài một tiếng. “... Ác quỷ bày ra cám dỗ khắp xung quanh thiên thần: thiên thần muốn mọi người tín ngưỡng ở thần, ác quỷ liền giết sạch tất cả tín đồ dị giáo; thiên thần muốn mọi người đều được hạnh phúc, ác quỷ liền tiêu diệt tất cả những kẻ bất hạnh. Dù quá trình hắc ám thế nào, nhưng ác quỷ

chung quy vẫn hoàn thành ước nguyện của thiên thần, dùng cách thức của mình liên tục không ngừng dâng những món quà lên. Ác quỷ quăng ra cám dỗ với thiên thần: thiên thần nếu không thay đổi sẽ vĩnh viễn chỉ là con rối của thần. Cho nên, thiên thần đáng buồn kia liền dao động.”

Thanh niên tóc vàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của sứ giả của thần trên trần nhà, sau đó nói tiếp.

“Dù như vậy, thiên thần vẫn kiên định tín ngưỡng của mình đối với thần. Sau đó, ác quỷ đầu độc tất cả các sinh vật ánh sáng xa lánh thiên thần, thần liền bắt đầu hoài nghi và bất mãn —— thần vĩ đại trực xuất thiên thần. Ác quỷ liền đi tới trước mặt thiên thần không chỗ để đi, mỉm cười xé rách cánh thiên thần —— đôi cánh là vật cuối cùng nối liền với ánh sáng. Đầu độc, mê hoặc, thiên thần liền ăn cánh của mình.”

Khóe miệng của thanh niên như thiên thần vẽ ra độ cong máu tanh, dù là như vậy, nhưng cậu ta vẫn mang sự thánh khiết không thể khinh nhờn, giọng nói mềm mại như đang ngâm nga khúc ca ru ngủ.

“Mà lúc này, sứ đồ thẩm phán xuất hiện, vạch trần tất cả mọi chuyện. Sứ đồ vươn tay với thiên thần, chỉ cần thiên thần trở về, thần sẽ tha thứ cho tội của thiên thần.” Thanh niên tóc vàng che miệng lại, dường như đang lặng lẽ cười to.

“Cuối cùng, thiên thần vươn tay về phía ánh sáng, ánh sáng cuối cùng vẫn chiến thắng bóng tối.”

Thanh niên tóc vàng nhìn mục sư già đang ngó người, dường như cười đến giả dối, nhưng con người xanh thẫm lại là một mảnh lạnh lẽo và trống rỗng.

“It’s only the fairy tale I believe.” (Đó chỉ là một câu chuyện đồng thoại mà con tin!)

Cậu ta thả cái chân thon dài xuống, đứng lên đi về phía cửa, bỏ mục sư già ngăn người lại phía sau. Đứng ở cửa, trên đường giao giới giữa ánh sáng và bóng tối, thanh niên như thiên thần cuối cùng quay đầu lại nhìn bức tượng Đức Chúa mang vẻ mặt nhìn như nhân từ khoan dung nhưng thật ra là không có biểu cảm, cậu ta mỉm cười mở miệng ra, trong con người dường như mang theo sự thương hại, lại giống như đau khổ.

“Ngài không có tội sao, mà tôi lại chịu hình phạt thế nào?”

Sau đó liền đi vào ánh sáng.

————— [Satan’s Diyu – Đồi] —————

Cậu đi dưới ánh sáng, nhìn vào trong ánh sáng.

Chỗ đó đứng một người, dù ở dưới ánh nắng, lại vẫn như đứng trong bóng tối bên dưới ánh nắng, đang chờ đợi cậu trước sau như một.

Khóe môi của thanh niên tóc vàng tựa như thiên thần kéo lên một nụ cười.

Tôi có tội.

Tội của Angel không phải là phản bội thần, hay ăn mất cánh của mình.

Tội của nó, chính là đã mê hoặc ác quỷ.

Bóng tối mở ra nụ cười diễm lệ, nghênh đón Angel của hắn, âm thanh trầm thấp yêu chiều thì thầm.

*“Lucifer.”***THE END**

Tác giả có chuyện muốn nói: Đề nghị vừa đọc vừa nghe bài hát này, “It’s only the fairy tale”.

Lyrics:

Who are those little girls in pain

just trapped in castle of dark side of moon

Twelve of them shining bright in vain

like flowers that blossom just once in years

They’re dancing in the shadow like whispers of love

just dreaming of place where they’re free as dove

They’ve never been allowed to love in this cursed cage

It’s only the fairy tale they believe

They’re dancing in the shadow like whispers of love

just dreaming of place where they’re free as dove

They’ve never been allowed to love in this cursed cage

It's only the fairy tale they believe.

Và ảo tưởng hoàn mỹ tương phản với sự thật mới là đồng thoại, ánh sáng không nhất định chiến thắng bóng tối, bóng tối không nhất định tà ác, có chỉ là thuần túy.

Satan's Diyu, một cái phạm tội văn văn vẹo, tôn chỉ của nó trước đó cũng đã nói rất nhiều lần, chính là để bóp méo tam quan (nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan) của các vị độc giả. Trong đó, ác quỷ, vị trí của hắn cũng đã được tác giả tôi do dự qua, cuối cùng vẫn quyết định cho hắn làm “kỳ thủ” (người đánh cờ), chứ không phải “quân cờ”. Nói cách khác, hắn sẽ không trực tiếp tham dự trò chơi —— sẽ không nguy trang thành người xung quanh Hạ Nhị mà đánh chiếm, hắn chủ yếu điều khiển tâm lý mà thúc đẩy mục đích hắn mong muốn, cho nên sau đó người chung quanh Hạ Nhị từng bước ép cậu ta vào trong tay ác quỷ.

Ác quỷ sở trường nhất chính là đầu độc và cám dỗ, như Hạ Nhị đánh giá hắn, hắn là “Satan”, Satan chủ yếu là chỉ đạo thiên sứ trong “Thánh kinh” (hay xưng là đạo thiên sứ Satan), hắn là đạo thiên sứ (Fallen Angel) phản loạn Thượng Đế Jehovah, từng là thiên thần sáu cánh ngồi trước Thượng Đế, phụ trách sắp đặt sự dự hoặc ở nhân gian, sau đó hắn đạo lạc trở thành ma quỷ, bị coi như tà ác đối lập với sức mạnh ánh sáng, ngọn nguồn bóng tối.

Về Hạ Nhị, hoàn toàn là một đứa trẻ bị xui khiến, cậu sống yên lành thì cả đời có thể nguy trang thành bé ngoan, có lẽ về sau sẽ từ từ có “tâm” đối với người tốt với cậu ấy, nhưng sau đó lại xui xẻo bị bắt cóc, sau đó vứt bỏ tất cả quá khứ. “Lucifer” ở đoạn cuối cùng kia, thật ra có thể có rất nhiều bạn nhỏ sẽ coi Satan và Lucifer là một, nhưng thật ra họ là hai cá thể bất đồng, phần giống nhau là cùng là thiên thần đạo lạc, nhưng Satan càng giỏi về cám dỗ mê hoặc hơn. Được rồi, tại hạ thừa nhận trong đó cũng có thành phần phản nguyên tắc.

Thế là trên thế giới này mất đi một cái hố (__,~~)

Tự do nhá... Bình tĩnh nhìn xa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/satan-s-diyu>